

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL'S FAIR
in LOVE *and* MAGIC
LOLA GLASS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

all's fair in love and magic

LOLA GLASS

contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18 Sonsöz
Sonradan Düşünceler
İletişimde Kalın
Also by Lola Glass
Yazar Hakkında

Telif Hakkı © 2025 Lola Glass

authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Francesca Michelon tarafından kapak

<https://www.merrybookround.com/>

*Kim olduğunuzu kucaklamaya
Kim olduğunuz ailenizi utandırarak seks kitapları yazsa bile ;)*

one

SAGE

Ufku saran lüks tatil köyünün önünde eski aracımdan indiğimde duman kokusu tenime yapıştı.

Bu sigara dumanı değildi; sadece yanan bitkilere eşlik eden bir dumandı. Keyif veren türden bitkiler de değildi. Eski Slug Bug'ımı sadece sihirle çalıştırmak için normal yabani otları ve dekoratif çalı kırpıntılarını küle çevirmiştim.

Elbette başarısız oldu.

Büyü motorlarda işe yaramıyordu.

Yine de deneyecek kadar çaresizdim.

Önümdeki geniş binaya ve bozulmamış çevre düzenlemesine bakarak, büyük boy tişörtümün üzerindeki son kül parçasını da fırçalamaya çalıştım. Park yerinin taze görünümlü kaldırımına düştüler, lüks sahil tesisinin önünde benim kadar yersizdiler.

O küllü tişört, bir çift pamuklu şort ve ikinci el mağazasından aldığım tropik desenli bir bikini şu anda sahip olduğum tek şeydi.

Beş dolar kadar bozuk para ve Böcek dışında. Tekrar başlayıp başlamayacağı bile tartışılırdı.

Güneş tatil köyünün üzerinde yükseliyordu. Mükemmel palmiye ağaçları, göz alıcı beyaz kumlar ve Pasifik Okyanusu'nun uçsuz bucaksız manzarasıyla çerçevelenmişti. Dünyanın dört bir yanından uçakla getirilmiş diğer tropik bitkilerden bahsetmiyorum bile.

Yasal mı?

Hayır,
yasal
değildi

Ama doğaüstü varlıklar insan kurallarına uymazdı.

O yeni bitkilerden bazılarını elime geçirip onlarla oynamak için can atıyordum. Cadı büyüsü büyük ölçüde onu etkilemek için kullanılan bitkilerin kalitesine ve çeşitliliğine bağlıydı.

Yanaklarımı havayla doldurup yavaşça dışarı verdim.

Doğaüstü Tatil Köyü, herkesin ziyaret etmeyi umduğu son yerlerden biriydi. Evet, sadece sihirli bir varlığın bulabileceği ya da sürebileceği bir yola sahip, Kaliforniya'nın dışında sihirle yapılmış bir adada inşa edilmiş, şaşırtıcı derecede güzel olmasıyla biliniyordu.

Ama aynı zamanda pek çok insanlık dışı suçlunun saklandığı yer olarak da biliniyordu.

Sanırım şimdi teknik olarak öyleydim.

Eyvah.

İnsan ya da doğaüstü hiçbir yetkili, tatil köyünün sahibi olan adamın gazabını göze almak istemiyordu. Bu yüzden korunmaya devam ettiğinden oldukça emindim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum -tatil yeri dışında da kimse bilmiyor gibiydi- ama belli ki tanışabileceğiniz en iyi adam değildi.

Bir şekilde kalmama izin vermesi için onu ikna etmem gerekecekti.

Ada restoranlar, havuzlar ve muhteşem plajlarla doluydu, bu yüzden daha güzel bir saklanma yeri seçemezdim.

Yine de, başka bir seçeneğim olsaydı, tatil köyü yerine orayı seçerdim.

Doğaüstü varlıkların arasında saklanmak cadılar için asla iyi bir fikir değildi. Bizim bile bilmediğimiz nedenlerden dolayı insanlar ve doğaüstü varlıklar tarafından evrensel olarak nefret edilirdik. Birbirimize bağlıydık çünkü birbirimizin sahip olduğu tek şey bizdik.

Artık kimsem yoktu.

Annem hariç, ama o da cadılar meclisinde kalmıştı. Yani ilişkimiz eskisi gibi olmayacaktı.

Tek başımaydım.

Meclis ne olduğumu fark etmeden yirmi dört yıl dayanmış olmam bir mucizeydi, bu yüzden olayların gidişatından tam olarak şikayet edemezdim.

Sert bir nefes alarak, iki gün önce başımın tepesinde topuz yaptığım dalgalı kahverengi saçlarımı düzelttim. İçinde birkaç iğne vardı ama uçları sivriydi ve esasen sihrimi kullanmak için oradaydılar. Saçımı evcilleştirmeye yardımcı olmak sadece bir avantajdı.

Sonunda kendimi tesisin büyük, süslü kapılarına doğru yürümeye zorladım.

Ana bina bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Yirmi kat yüksekliğinde, delicesine genişti ve tamamen doğal görünümlü ahşap, bronz ve camdan inşa edilmişti.

Sakinleri ve ziyaretçileri tarafından *kule* olarak adlandırıldığını bilecek kadar araştırma yapmıştım. Bir ton insan burada daimi olarak yaşarken, adanın etrafına inşa edilmiş yüzden fazla küçük bungalov da vardı.

Otoparkın kenarına yaklaştıkça, adayı koruyan koğuşları oluşturmak için adanın içinde ve çevresinde yankılanan daha fazla güç hissedebiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, kesin bir cadı büyüsü vardı. Koğuşlara yoğun bir şekilde aşılınmış olması gereken hindistan cevizinin kokusunu alabiliyordum ama enerjinin ana kaynağı bu değildi.

Ana gücün ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Koku tanıdık değildi ve sıcak hissettiriyordu.

Cadı büyüsünün bir hissi yoktu, bu yüzden sıcaklık biraz endişe vericiydi.

Tesisin sahibine ait olduğunu düşündüm. Ne tür bir doğaüstü varlık olduğu hakkında bilgi bulamamıştım.

Kulenin önündeki kaldırıma ulaşmam uzun sürmedi.

Bir insan otelinin aksine, tesisin dışında bekleyen valeler yoktu. Kapılar açık duruyor, tuzlu havanın içeri girmesine izin veriyordu ama girişi süsleyen pahalı görünümlü mobilyalarda kimse oturmuyordu.

Açık kapıdan içeri adımımı atıp etrafa bakarken midem sinirden kasıldı.

Bir tür doğaüstü varlığın kokumu alıp cadı olduğumu anlamasını ve beni öldürmeye çalışmasını bekliyordum.

Muhtemelen başarılı olurlardı.

Büyüm delicesine güçlüydü ama bu konuda çok hızlı ya da yetenekli değildim. Yasadışıydı ve pratik yaparken saklanması zordu.

Saksı bitkileri, boş bir restoran, büyük bir koi göleti ve kapalı bir bahçenin yanından geçip nihayet resepsiyona ulaştığımda, tesisin geniş giriş yolu sütunlarla kaplıydı.

Hâlâ görünürde kimse yoktu. Sadece birkaç kalem ve broşür vardı.

Masanın arkasından baktım, kapı aralığını görmeye çalışıyordum.

"Alo?"

Bir an sonra ağır ayak sesleri duydum ve devasa bir adam tökezleyerek odadan çıktı. Büyüsünün aurası sayesinde onu gördüğüm anda bir vampir olduğunu anlayabildim.

Burun delikleri alevlendi ve masaya doğru adım atarken kaşlarını çatı. Beyaz keten gömleğinin üzerindeki isim etiketinde *Cecil* yazıyordu. Soluk bir teni ve çilek sarısı saçları vardı, ince ama güçlü yapılydı. "Resort'ta cadı istemiyoruz. Siktirin gidin."

Sözleri beklediğimden daha nazikti. En azından bağırmadı. Ya da beni aşağılamadı.

"Liderinize bir teklifim var. Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen," dedim.

Ne olduğumdan dolayı benden zaten hoşlanmadığını düşünürsek, *lütfe*n demek işime yaramayacaktı. Ama tesis beni geri çevirirse meclisim beni öldürecekti, bu yüzden ayrılmadan önce yalvardım.

"İlgilenmiyorlar."

"Onlar mı?" Sadece bir liderleri olduğu izlenimine kapılmıştım.

"Supernatural Resort'un sahibi Liam Kohin, ancak işlerin yürümesi için ona yardım eden iki kişi daha var. Hiçbiri seninle ilgilenmiyor." Cecil elini sallayarak beni kapıya doğru kışkırttı. "Git, yoksa seni zorlarım."

Sıcak büyüsü koğuşların çoğunu oluşturan doğaüstünün Liam olduğunu varsaymak hâlâ güvenli görünüyordu.

"Liam burayı tek başına yaratmadı," diye karşı çıktım. "Bir cadının büyüsünün kokusunu alabilirim ve bu kadar büyük koğuşlar yapabilecek sadece bir tür cadı var. Ben onlardan biriyim. Teklifimi duymak isteyecektir."

En azından ben öyle umuyordum.

Cecil daha az sinirlenmiş görünmüyordu. "Kanıtla."

Ona kaşlarımı çatma sırası bendeydi ama kendimi hayatta tutmak için tek şansımı mahvetmeyecektim.

Saçımdan bir iğne çıkardım ve masadan bir kalem almadan önce elimin arkasına batırdım. Kalem ucunu kanıma bastırarak, vampire uzatmadan önce basit tılsım için birkaç kelime mırıldandım.

Bu o kadar kolay bir sihirdi ki en genç cadılar bile yapabilirdi - kanımı kullandığım kısım hariç. Ama vampir kendisi kullanmadığı sürece büyüye inanmayacaktı.

Pek çok doğaüstü varlık böyleydi. Cadı büyüsü koca bir kurda dönüşmekten ya da kan içmekten farklı işlediğinden, başka seçenekleri olmadıkça büyüye güvenmezlerdi.

Cecil kaleme kuşkuyla baktı ama bir süre sonra gevşek bir broşür kaptı ve ucunu kâğıda değdirdi. Yazmaya başladığı an, benim

Tılsım, kalemi beslediğim kan damlalarındaki büyüü çekiştirdi.

Kalem elinden kurtulup kâğıdı karalamaya devam ederken yüzünü şok kapladı. Düşüncelerinin kendi el yazısıyla yazıldığını gördüğünü biliyordum.

Sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce tam otuz saniye boyunca onu izledi. "Liam'ı arayacağım. Genelde sabahları gökyüzünde olur, o yüzden muhtemelen biraz zaman alır."

"Sorun değil."

Eğer gökyüzündeysen ne tür bir varlıktı?

Bir ejderha mı? Melek mi? Bir iblis mi? Başka bir tür nadir canavar değiştirici mi?

"Aslında..." Cecil yüzünü buruşturdu. "Harvey ve Bailey'i buraya getireyim. Uyandırıldıkları için mutlu olacaklar mı bilmiyorum ama bir kan cadısı için bunu atlatacaklardır. Cadılar meclisin seni avlıyor mu?"

"Yoksa burada olmazdım."

"Evet, hepsini buraya getireceğim. Bana bir dakika ver." Cecil cebinden bir telefon çıkardı ve içinde gezindi. Cihazı kulağına götürdü ve benden uzaklaşarak masaya yaslandı.

Sesini alçalttı. "Hey, Gunner. Lobide kanlı bir cadı var. Sessizce Bailey ve Harvey'i çağırmanı ve Liam'ın uçuştan dönüp dönmediğini öğrenmeni istiyorum."

Bir duraklama oldu.

"Evet, eminim. Bir kalemi büyülemek için kanını kullandı." Bir duraklama daha.

"Hayır, daha önce hiç cadı büyüü görmedim ama Harv ve Bailey onun gerçekten cadı olup olmadığını anlamak için en iyi şansımız. Ve eğer öyleyse, Liam onu isteyecektir. O mesajı hepimiz aldık. Cadılar meclisinin onun peşinde olduğunu söylüyor, o yüzden bunu hemen çözmemiz gerekiyor."

Bir duraklama daha oldu.

"Pekâlâ. İyi şanslar."

Cecil telefonu kapattı ve dönüp tekrar bana baktı. Nefes alırken burun delikleri alevlendi ve tekrar yüzünü buruşturdu.

"*O kadar* kötü kokuyor olamam," dedim.

Aslında bir kez daha düşündüm de, muhtemelen kokuyordum. Meclisimden kaçalı üç gün olmuştu ve bir otel odası tutacak param yoktu. Ya da birkaç saatten fazla uyuyacak zamanım. Duş almak kesinlikle olmamıştı.

Birkaç kez bir benzin istasyonunun tuvaletinde temizlenmek için elimden geleni yapmışım ama vampirlerin hassas burunları vardı. Aslında pek çok doğaüstü varlığın vardı.

"Biber gibi kokuyorsun. Kötü olması şart değil. Sadece sert. Yanında ter de var. Ter ve biberin birlikte çekici olduğunu söyleyemem," dedi Cecil.

Biber gibi mi kokuyordum?

En azından meclisimin gingko ağaçları gibi kokmaktan daha iyiydi. Leş gibi kokuyorlardı.

Vampir beni incelemeye devam etti ve ben de garip göz temasını sürdürmek zorunda kalmamak için kayıtsızca ona sırtımı döndüm. Sevilmemeye alışmışım ama bu hoşuma gitmiyordu.

"Liam'ın neden bir kan cadısına ihtiyacı olduğunu sormayacak mısınız?" Cecil sordu. "Hayır." Ayrıntıya girmedim.

"Neden?"

Cevap vermedim.

Benim gerekçem onu ilgilendirmezdi.

Vampir, "Tatil köyümün liderleri konusunda sana güvenmemi istiyorsan, hikâyenin tamamına ihtiyacım var," diye ısrar etti.

"Liam'ın gerçekten bir kan cadısına ihtiyacı varsa, beni geri çevirme riskini almayacaksın. Beni olduğum şey yüzünden sevmiyorsun ve ben buradayım çünkü

başka seçeneğim yok. Seninle konuşacak başka bir şeyimiz yok," dedim sakince.

Adam hırlamayı andıran bir ses çıkardı. Daha önce şahsen böyle bir ses duyduğumu söyleyemem. "Burada yaşayan herkes burayı işler halde tutmak için zaman ve enerji harcıyor. Burası hepimize ait."

"Burayı bir sığınak haline getiren büyü aslında yalnızca Liam'a ve bir kan cadısına ait."

Bir anda Cecil önümde belirdi. İrkildim ama irkilmemeye çalıştım.

Eli çenemi kavradı, derimi morartırken gözleri uyarıyla parlıyordu.

Sessizce, daha sıkı kavraması için onu teşvik ettim. Tırnaklarını ya da dişlerini geçirmesi için. Eğer kanım tenine ya da ağzına bulaşırsa, kontrol bende olacaktı.

"Burada kimin daha güçlü olduğuna dair bir ders almak için can atıyorsun, değil mi? Dişlerim boğazındayken güçlü olan sen olmayacaksın küçük cadı," diye mırıldandı.

"Ne halt ediyorsun Cecil?" diye sordu çakıllı bir erkek sesi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Seste farklı bir şeyler vardı. Bir şekilde önemliydi.

Cecil hemen kaskatı kesildi. Yine de geri adım atmadı ya da beni bırakmadı. "Erken geldin Liam." Görünüşe göre tesisi yöneten adamı görmemi engelledi.

"Cadı koğuşlara ulaştığında büyüsünü hissettim. İstiyorsan devam et ve onu ısır."

Cecil'in alnı hafifçe kırıştı ve sonunda omzunun üzerinden baktı. "Sakıncası yok değil mi?"

Şüphelerim arttı.

Geçmişte bir kan cadısıyla çalışmış olan biri, bir vampir beni ısırırsa ne olacağını çok iyi bilirdi.

"Hayır, o da bilmeyecek," dedi Liam.

Onun yanıtı şüphelerimi doğruladı.

Cecil tekrar bana baktı. "Seni ısırırsam ne olur?"

Ona esprisiz bir gülümseme fırlattım, bu hareket çenemin onun tutuşu altında ağrmasına neden oldu. "Bunu öğrenmenin kolay bir yolu var."

İri bir el Cecil'in bileğine indi ve vampirin elini derimden çekip aldı. Cecil hemen benden uzaklaştı ve Resort'un etrafındaki korumalardan sorumlu adamlarla yüz yüze geldim.

Cecil'den birkaç santim daha uzun ve çok daha kalındı. Bronz teni çıplak, geniş göğsünün üzerinde uzanıyordu. Sergilediği saf kas miktarıyla bir insandan çok bir kayaya benziyordu. Başının üstündeki kalın, siyah saçlar bile aklımı kaya kategorisinden zar zor uzaklaştırdı.

Ela gözlerindeki bakış nefesimi kesecek kadar karanlıktı.

Çarpıcıydı ama geleneksel anlamda çekici değildi. Bir erkekten çok bir deve benziyordu.

Ama teninden yayılan büyü, Resort'u çevreleyen güçle mükemmel bir uyum içindeydi. Garip bir şekilde sıcak ve inanılmaz derecede güçlüydü ama kendine has bir kokusu yoktu.

Büyünün yanı sıra vücudundan buhar çıktığını fark ettim, ki bu garipti. Mide bulandırıcı derecede çok sayıda farklı tür olmasına rağmen, *buhar* çıkaran herhangi bir doğaüstü tür bilmiyordum. Aklıma gelmeyecek kadar çok.

Meclisimden biri bunların tam bir listesini çıkarabilmek için yıllarca araştırma yapmıştı ve hâlâ daha fazlasını arıyordu.

Liam gözlerini benden ayırmadan, "Cadıya, derisini işaretlediği için bir torba kan borçlusun," dedi. "Ve sen de hayatını korumana izin verdiğim için bana mutfakta bir ay çalışmayı borçlusun."

Cecil'le konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü.

Ve az önce bana "*benim*" demişti. Bu çok kötü bir işaret gibi görünse de aslında bir şey yapabileceğim bir şey değildi.

Tamamen bir adamın merhametine kalmıştım. Ve hala dumanı tütüyordu.

Bu da pek iyi bir işaret değildi.

Cecil'in burun delikleri alevlendi ama başını sallayarak bir adım daha geri çekildi. "Bailey ve Harv yola çıkmış olmalı. Sürtük kan cadısı olduğunu söylüyor."

Liam'ın teninden çıkan buhar yoğunlaştı.

"Kesinlikle kurt gibi kokmuyor Cecil," dedi bir kadın. "Ve korkusuz liderimizin önünde bir cadıya hakaret edecek kadar aptal olmadığını biliyorum."

Başımı sese doğru çevirdiğimde devasa bir adamın yanında uzun boylu, güçlü görünümlü bir kadınla içeri girdiğini gördüm. Adamın koyu tenli ve tıraşlı bir kafası vardı, kadın ise solgundu ve kafasının üstünde neredeyse benimki kadar dağınık, kırmızımsı turuncu bir topuz vardı.

Auralarına göre adam kurt adam, kadın ise vampirdi.

Buruşuk kıyafetleri bana yataktan yeni çıktıklarını düşündürdü. Hareket ettikçe kollarının birbirine değmesi, yataktan *birlikte* mi çıktıklarını merak etmeme neden oldu.

"Buradan tek parça halinde ayrılmak için bu son şansın Cecil," dedi kurt adam sert bir sesle. "Yerinde olsam bunu değerlendirirdim."

Cecil'in çenesi sıkıştı ve odadan dışarı çıktı.

"Kan cadısı olduğuna emin misin?" diye sordu kadın.

"Öyle." Liam tekrar bana bakarak cevap verdi. "Meclisiniz ne kadar gerinizde?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum. Gidebileceğim çok fazla yer yok. Beni takip edemeseler bile, er ya da geç buraya bakmaya geleceklerdir."

Başını salladı.

Vampir kadın, "Koşuşları tamir edebilecek kadar güçlü mü?" diye kontrol etti. Liam uzun bir süre beni inceledi.

Yine de kaderime onların karar vermesine izin vermeyecektim.

"Bana hayatımın geri kalanında yaşayabileceğim güvenli bir yer garanti ederseniz, onları tamir edebilirim," diye onayladım, hissettiğimden çok daha emin görünmeye çalışarak. Tahmin etmem gerekirse, Resort'un koşuşlarının çılgınca karmaşık olduğunu ve bir ton büyü gerektirdiğini varsayardım. Ayrıca muhtemelen büyülerdi, ki bu kesinlikle benim uzmanlık alanım değildi. "İlk cadının tam olarak ne yaptığını bulmak biraz zaman alacak ve sık sık bakım yapılması gerekecek ama üstesinden gelebilirim."

Muhtemelen.

Bunu gerçekten yapamayabileceğim ihtimalini gündeme getirmeyecektim. Her türlü çabayı gösterene ve bunun gerçekten mümkün olmadığını kanıtlayana kadar olmazdı.

Açıkçası bu sonuçtan kaçınmayı umuyordum, çünkü bu hayatıma mal olabilirdi.

"Eğer yapabilirse-" diye başladı vampir kadın ama Liam onun sözünü kesti.

Yoğun bakışları yüzümde sabitlenmişti. "Eğer kalmak istiyorsan, benimle çiftleşmek zorundasın."

Gözlerimi kırpıştırdım ve vampir kadına

baktım. Onunla konuşuyor olmalıydı, değil mi?

Ama o aval aval bana bakıyordu.

Yanındaki kurt adam da öyle.

Tekrar Liam'a baktım.

Ciddi ciddi *benimle* konuşmuyordu, değil mi?

Ama bakışları yüzümdeydi.

"Umarım şaka yapıyorsundur," dedim

sonunda. "Ben şaka yapmam."

Tekrar vampir kadına baktım.

"Yapmıyor," diye itiraf etti.

"Benimle bir eş bağı kurup kalabilirsin ya da ayrılıp cadılar meclisinle kendi başına başa çıkabilirsin," dedi Liam.

Daha önce konuştuklarımıza bakılırsa, meclisimin bir seçenek olmadığına farkındaydı.

"Gidecek başka yerim yok. Benimle neden **ç i f t l e ş m e k** istediğini bilmeme izin var mı?" Sonunda sordum.

Tüm vücudum gergindi.

Bir eş edinmeyi hiç *düşünmemiştim* bile. Bu genellikle cadılar için bir seçenek değildi. Biriyle bağ kurmak her şeyimize mal olurdu. Cezalandırılacak bir suç değildi ama cadılar meclisi bizim tüm dünyamızdı ve çiftleşmiş cadıların meclisleriyle birlikte yaşamalarına izin verilmezdi.

Kanlı cadılar da öyle tabii.

Ama bizim *yaşamamıza* izin verilmiyordu.

"Tesisimi ayakta tutmak için senin büyüne ihtiyacım var ve onu kullanmak için de senin hayatta olmana ihtiyacım var. Cadılar meclisin sen ölene kadar seni avlamaktan vazgeçmeyecek ve benimle çiftleşmezsen seni hayatta tutmamın hiçbir yolu yok." Liam'ın sesi açıktı.

"Eş bağının beni nasıl koruyacağını anlamıyorum," dedim zayıf bir sesle.

"Ben bir anka kuşuyum. Eşimin benim sihriye erişimi olacak. İstese de ölemez."

"Kaderinde bir eş falan beklemiyorsun değil mi?"

Lütfen öyle olduğunu söylesin.

"Ben kendi kaderimi kendim çizerim."

Vampir kadına dönüp baktım. En azından biraz olsun beni savunmuştu. Destek için en iyi şansım o gibi görünüyordu.

Ve kadınları erkeklerden çok daha iyi tanıyordum. Meclis topraklarına sadece kadınların girmesine izin verilirdi.

"Onunla çiftleşmek için meclisin onu bulmasını bekleyebilirsin," diye önerdi vampir kadın. "Ya da başka birinden bunu yapmasını isteyebilirsin."

Belki de onun benim tarafımda olduğunu düşünmemeliydim.

"Hayır. Ona odamı göster ve yerleşmesine yardım et. Koğuşlarla ilgilenmem gerekiyor." Liam konuşmayı bu şekilde bitirdi.

Gitmesini bekliyordum ama gitmedi.

Onun yerine bana doğru yürüdü ve yaklaştığında vücudumun kaskatı kesilmesine aldırmadı. Cecil'in yaptığı gibi çenemi avucunun içine aldı ama tutuşu çok daha nazikti.

Bana dokunduğu yerde keskin bir ısı dalgası tenime yayıldı ve büyüsünün sıcaklığının etrafımızı sardığını hissettiğimde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Ne y a p t ı ğ ı n ı ya da neden yaptığını bilmiyordum ama *İnanılmazdı*. Kaslarım gevşedi ve tüm vücudum ısındı.

Liam dudaklarını kulağıma doğru indirdi. O konuşurken dudakları tenimi okşadı.

"Bir daha benim tesisimde sana kötü davranan olursa, onu öldür. Eğer yapmazsan, ben yaparım ve bunu o kadar yavaş ve acı verici yaparım ki ölüm için yalvarırlar."

Boğazım şişti.

Nefes aldı ve göğsü guruldadı. Sanki biberli kokumdan *hoşlanmış* gibiydi.

Ama bu doğru olamazdı.

Leş gibi kokuyordum. Cecil bunu açıkça belirtmişti.

Bir süre sonra Liam beni bıraktı ve geri çekildi. Dikkatim onun gözlerindeydi. O güzel elalardaki *ateş* miydi?

Hayal görüyor olmalıydım.

Geldiği gibi hızla gitti ve o gittiğinde oda sessiz kaldı.

Vampir sonunda nefesinin altından mırıldandı: "Bana o piçin adını bile bilmediği bir kadını sahiplenip onu rahat ettirmemi emretmediğini söyle."

Yanındaki kurt kıkırdadı. "Yapamam."

Vampir uzun bir nefes verdi ve tekrar sesini yükselterek bakışlarımla buluştu. "Ben Bailey."

"Ben de Sage," dedim.

Başka bir seçeneğim olsaydı çoktan Bug'ıma koşar ve mümkün olan en hızlı kaçıışı yapardım.

Ama başka bir seçeneğim yoktu.

Bu yüzden, onu takip etmemi işaret ettiğinde, takip ettim.

two

SAGE

Bailey, "Az önce olanları düşününce Liam'ın sizi gezdirmeme nasıl tepki vereceğinden emin değilim, bu yüzden size onun odasını göstereceğim," diye açıkladı.

Yürüdüğümüz koridor, binada gördüğüm diğer her şey gibi zarifti ve görsel olarak aynı derecede insanlardan boştu.

Ama etrafımda hissedebildiğim sihir, boşluğun günün saatinden kaynaklandığını söylüyordu. Etrafta bir sürü doğaüstü varlık vardı, sadece uyuyorlardı.

"Sorun değil. Sadece kalacak güvenli bir yere ihtiyacım var," dedim.

Tam olarak nerede yaşayacağımı görebilmek için tura katılmayı tercih etsem de bu doğruydı.

Potansiyel olarak sonsuza kadar.

Ya da ölene kadar. Hangisi önce gelirse. Ölüm sonsuzluktan çok daha olasıydı.

"Eminim geri döndüğünde seni gezdirecektir. Eş meselesi konusunda aklının başına gelmesini umabiliriz. Açıkçası, bu hepimiz için bir anda ortaya çıktı.

Dudağımı ısırdım. "Anka kuşunun çiftleşme süreci nasıldır?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor. O bir melez. Annesi bir cadıydı. Sperm donörü bir ejderhaydı. Muhtemelen ejderhaların süreci neyse onun alternatif bir versiyonu olacak."

"Ne?" Kelime beklediğimden daha keskin çıktı. "Cadılar sadece cadı doğurur." Ve hepimiz dışıydık.

"Genellikle. Melezler nadirdir ama olurlar."

Delicesine nadirdi.

Bazı cadılara, bebeğin büyüsunü anne karnında değiştirmeye çalışmaları için çok yüksek miktarlarda para ödenirdi. Eğer işe yararsa, çocuk anne babadan birinin ya da diğerinin doğaüstü gücüne sahip olmak yerine her ikisinin de melezi olurdu. Her zaman başarısız oldu. Ve açıkçası, ahlaki açıdan sorgulanabilirdi.

Büyülerini ahlaki açıdan sorgulanabilir şekilde kullanmakta sakınca görmeyen pek çok cadı vardı. Gücümü meclisten ne kadar uzun süredir sakladığımı düşünürsek -diğer tüm cadılar tarafından hor görülen tehlikeli bir güç- sanırım ben de bu kategoriye giriyordum.

Ama doğmamış bir bebeği değiştirmeye çalışmak için kabul edebileceğim bir miktar para yoktu.

Ve muhtemelen şu anda bunu başarıyla yapabilecek yaşayan tek cadı bendim. Kan cadılarının bu kadar tehlikeli olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Bir asansöre ulaştık ve Bailey en üst kat için düğmeye bastı.

Anka kuşunun lobide bana yaptığı şey yüzünden hâlâ sıcak hissediyordum ama buna karşı değildim. Her an tetikte ve her şeye hazır olmam gerektiği halde bu duygu beni mutlu ediyordu.

"Liam çiftleşme sürecinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsa, bunu benimle başlatabileceğini nereden biliyor?"

Omuz silkti. "Anka kuşu büyüsunünden senin kadar anlamıyorum ama eminim en azından bir ejderhayla konuşmuş ve neler g e r e k t i r d i ğ i n e dair bir fikir edinmiştir."

"Sana güveniyor, yani belli ki sen benden daha çok şey biliyorsun."

"Güven bir açıklama anlamına gelmiyor. Büyüsüyle koşulları nasıl bir arada tuttuğuna dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, son kan cadımız öldüğünden beri parçalandıkları ve onun da elindeki sihirle parçaları birbirine yapıştırdığı."

Ne hissettiğimi düşündüm.

Cadı büyüünün üstünde bir sürü sıcak güç. Evet...

Yapıştırıcı tanımına katılabilirdim.

"Benden orijinal koşulları onarmamı isteyecektir," dedim. "Şu anki halleriyle bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Ne olduklarına bağlı olarak sıfırdan kendiminkini inşa etmek daha kolay olabilir."

Esas olarak, karmaşık büyüler olup olmadıklarına bağlı olarak.

Ve dürüst olmak gerekirse, *kolay* göreceli bir şeydi. Gençliğimden beri rünler üzerinde çalışıyordum, bu yüzden onlarla oldukça iyiydim, ancak yine de tüm kutsal alanı rünlerle koruyabilecek koşullar oluşturmak çok çaba gerektirecekti. Onları bağlamak için de en az bir büyüye ihtiyacım olacaktı.

"Sen onu ele geçirdiğin sürece büyüye ne yaptığını umursayacağını sanmıyorum. Tüm zamanını onları bir arada tutmak için harcıyor."

"Parçalanmakta olan büyüü tutmak, sağlıklı büyüler ve rünleri korumaktan çok daha fazla enerji gerektirir," diye katıldım.

Omuz silkti.

Asansör çaldı ve ben de onu takip ettim. Koridor da alt kattakine benzer şekilde dekore edilmişti, ancak fayansların üzerinde kilimler ve mekânın her yerinde ekstra bitkiler ve süslemeler vardı. Koridorda ilerledik ve birkaç kez onunla birlikte döndüm.

"Koşulları tamir etmek için onun eşi olmama gerek yok. Belki onunla konuşup ikna etmeye çalışabilirsin?" diye sordum.

Homurdandı. "Kimse Liam'ı bir şeye ikna etmeye çalışmıyor. Herhangi birimizin burada olmasının tek sebebi o ve eğer Liam'la konuşmazsak çoğumuz öldürülür ya da hapsediliriz."

Gitmeye çalıştık. Ailesi peşinde olan tek kişi sen değilsin. Senin durumun kötü ama çoğumuzun geçmişİ boktan ve tehlikeli."

Koridorun en sonundaki bir kapının önünde durduk ve Bailey kapıyı işaret etti. "Evinize hoş geldiniz, sanırım. Kod 8888. Ayın ilk günü bir sayı artacak. Dokuzdan sonra sıfıra döner ve yeniden başlar. Herkes bunu biliyor, o yüzden arkani kolla. Liam seninle gerçekten bağ kurana kadar, ne kadar güvende olacağını bilmiyorum. Cecil senden nefret ediyor gibi görünüyordu ve onun bir sürü arkadaşı var."

Yüzümü buruşturdum. "Seçeneklerim meclisimin beni çabucak öldürmesine izin vermek ya da bir vampirin beni kurutmasına izin vermekse, meclise geri dönebilirim."

"Umarım Liam bu bir sorun haline gelmeden geri döner. Sana uyabilecek yedek kıyafetlerle birini göndereceğim. İyi şanslar."

Bununla birlikte Bailey koridorda ilerleyerek beni kendi halime bıraktı. Bana verdiği kodu isteksizce yazdım.

8888.

Tuş takımındaki bir ışık yeşil renkte yanıp söndü ve odaya girdim.

Alan...

Supernatural Resort'un sahibinin iddia edeceği gibi bir şey değildi.

Normal bir otel odası büyüklüğündeydi. Her şey tesisin geri kalanındaki dekorla uyumluydu. Görünürde hiçbir kişisel eşya yoktu.

Orada birinin yaşadığına dair tek işaret yatağın üzerindeki buruşuk battaniyeler ve banyo kapısının üzerinde asılı duran kuru mayolardı. Islakken oraya asılmış olmalılar diye düşündüm.

Dolapta asılı giysiler buldum. Gömme şifonyerin çekmecelerini kontrol edip daha fazlasını bulduğumda kendimi biraz daha iyi hissettim.

Banyoyu hızlıca kontrol ettiğimde, büyük boy duşta büyük şişelerde şampuan ve saç kreminin yanı sıra vücut yıkama suyu olduğunu gördüm. Lavabonun altında da banyo malzemeleri vardı. Tüm bunlar Liam'ın en azından orada yaşadığını kanıtlıyordu.

Üç günlük seyahatin yorgunluğunu atmak için can atmama ve Liam'ın büyü yüzünden kendimi hâlâ tuhaf bir şekilde uçuyor hissetmeme rağmen, Resort'taki herkesin odama girmek için şifresi varken duşa girmeye niyetim yoktu. Sürgü, çocuk kilidi ya da diğer insanların içeri girmesini engellemek için kullanabileceğim başka bir şey yoktu, bu yüzden tamamen savunmasız olacaktım.

Bunun yerine yatağımın kenarına oturdum ve çantamdan kullan-at telefonumu çıkardım. Annemin kullan-at telefonuna kısa bir mesaj gönderip tesise girdiğimi haber vermek sadece birkaç dakikamı aldı.

Supernatural Resort başından beri yedek planımızdı, bu yüzden ona söylemesem bile nerede olduğumu bilecekti. Kullan-at telefon da bu yedek planın bir parçasıydı; hala iletişim halinde olduğumuzu öğrenirlerse cadılar meclisi onu öldürürdü.

Kan cadısı olduğumu bilmiyormuş gibi davranmakla meşguldü ve muhtemelen yoğun bir şekilde sorgulanıyordu. Neyse ki büyülerim hakkında yalan söylemekte ustaydı.

Eğer yalanları başarısız olursa, tatil köyünde bana katılacaktı çünkü cadılar meclisi beni sakladığı için onu öldürmeye çalışacaktı.

İkimiz de yakalandığım zaman yakalanacağımı beklemiyorduk. Cadılar meclisindeki en güçlü cadılar kan büyü için sürpriz kontroller yaparlardı ama ben hiç pratik yaparken bulunmamıştım. Son kontrollerinden bir gün sonra birkaç küçük kan tılsımı üzerinde çalışacak kadar güvende olduğumu düşünmüştüm ama birkaç saat sonra tekrar geldiler.

Neyse ki ikinci kontrolü duyduğumda cüzdanım ve anahtarlarım yanımdaydı ve kaçmak zorunda kaldım. Aksi takdirde çoktan ölmüş olurdum.

Şanssızlığım, herhangi bir hesabıma girersem cadılar meclisinin beni bulabilecek kaynaklara sahip olmasıydı. İlk gün meclisten birkaç kasaba ötedeki bir bankada durdum ve biriktirdiğim tüm parayı çektim ama fazla param yoktu.

Doğuştan sahip olduğum büyü yasak olduğu için hayatımı güçsüzmüş gibi davranarak geçirmiştım. Sihrim ortaya çıktığından beri meclisinin bildiği kadarıyla neredeyse güçsüzdüm. Rünlere küçük miktarlarda büyü aşılamayı ve kanım olmadan küçük tılsımlar yapmayı başarabiliyordum, ancak iksir çalışmama veya büyü yaratmaya çalışmama izin vermiyordum.

İksirlerimin veya büyülerimin bir nebze de olsa işe yaraması için kana ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki genç bir cadı olarak para kazanmanın en iyi yolu büyü satmaktı. Ve benimkinin pek bir değeri yoktu, dolayısıyla parasızdım.

Kıyafetlerimi attıktan sonra bir ikinci el mağazasında duracak kadar param vardı, böylece bu şekilde izlenemezdim. Ve tatil köyüne ulaşabilmem için beni ülkenin öbür ucuna götürecek kadar. Bu kadarı yeterliydi.

BEN

Sağ salim geldim. Bana kalacak bir yer verdiler.

ANNE

Tanrıya şükür! Ama, sayılır mı?

BEN

Bu garip bir hikaye

Biraz daha sakinleştiğimde sana söylerim.

ANNE

Pekala, dikkatli ol.

BEN

Yapacağım.

Sorgulama nasıl gidiyor?

ANNE

Sanırım en kötüsünü atlattım.

BEN

Güzel. Sen de dikkatli ol.

ANNE

Tabii ki. Seni seviyorum!

BEN

Ben de seni seviyorum.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, yüzümden çekip gözlerimi serbest bıraktım.

Tatil köyüne girmek bile benim için büyük bir değişiklikti. Cadılar meclisinin yerleşkesinden başka bir yerde hiç yaşamamıştım. Aslında küçük bir kasabaydı. Her yönden kendi kendimize yetiyorduk, hatta kendi giysilerimizi ve ilaçlarımızı bile kendimiz yapıyorduk.

Ayrıldığımdan bu yana geçen günlerde, dış dünyada nasıl manevra yapacağımı, insanlarla ve diğer doğüstü varlıklarla nasıl etkileşime gireceğimi ve sadece TV dizilerinde ve filmlerde gördüğüm diğer her türlü şeyi nasıl yapacağımı biraz öğrenmek zorunda kaldım.

Artık seyahat etmeyi bırakmıştım.

Ama hâlâ bir şekilde düzeltmem ya da yeniden yapmam gereken bir sürü yıkık dökük koğuştı vardı. Benimle çiftleşmeye kararlı bir anka kuştı da. Üstüne üstlük benden nefret eden ve görünüşe göre pek çok arkadaştı olan bir vampir resepsiyonist.

Yeni odamın kapısını bile kilitleyemiyordum ki duştı bildiğim her şeyi kaybettiğim için birkaç dakika ağlayabileyim.

Ne karmaştı ama.

Telefonumu yatağın üzerine düşürdüm. Gözlerimi sıkarak kapattım, gözyaşlarıma karşı savaşırken avuçlarımdı kaldırarak onları kapattım.

Bir daha asla eve gidemezdım.

Eğer bu gözyaşlarının düşmesine izin verirsem, ağlamayı bırakacağımdan emin değildim. Bu yüzden, içinde bulunduğım duruma odaklanırken ve bu konuda yapabileceğim bir şey bulmaya çalışırken onlarla savaştım.

Herkes şifreyi bildiği için kapının gerçek bir kilidi yoktu. Kapıyı kilitleyecek bir rün biliyordum tabii ki. Ve birkaç tılsım. Eğer büyülerde biraz iyi olsaydım, teknik olarak bunu yapacak bir tane de yapabilirdim.

Cadılar meclisindeyken bunların hiçbirini kullanamazdım. Büyüm tamamen baktandı, bu yüzden herkes onu geçebilirdi.

Ama artık saklanmak zorunda

değildim. Artık en zayıf olmaktan

çok uzaktım.

Bu bir avantajdı. Henüz tam olarak öyle hissetmesem de büyük bir avantaj.

Ellerimi yüzümden indirerek gözlerimin altında biriken buğuyu sildim.

Artık zayıfmışım gibi davranmak zorunda değildim.

Ne olduğumu saklamama gerek yoktu.

Dudağımı ısırarak ayağa kalktım ve odanın karşısına geçtim. Saçımdaki iğnelerden birini çekmem, elimin arkasını kesmem ve kanı en basit r nlerden birini çizmek için kullanmam sadece bir anımı aldı.

Dur.

Büyüm devreye girdiğinde havadaki koku hafifçe dalgalandı. Bağlayabileceğim bir bitki olsaydı daha güçlü olabilirdi ama bu kadar geçici bir r n için ona ihtiyacım yoktu.

Sadece benden daha güçlü bir cadı benim iznim olmadan bunu başarabilirdi ve bildiğim kadarıyla öyle biri de yoktu.

Kan büyüsü zirveydi. R n, tılsım, büyü ve hatta iksir cadıları inanılmaz şeyler yapabilirdi. Ama hiçbiri kendi bedenlerinden başka bir şeyle büyü yapamazdı. Ben yapabiliyordum.

Ve ben her tür büyüyü yapabilirken, onların çoğu sadece bir ya da iki türde beceri gösterebiliyordu.

Kan cadıları diğer cadı türlerinden daha tehlikeli değildi. Ama biz onlardan daha g  l yd k, bu yüzden bizden nefret ediyorlardı.

Büyünün işe yaradığından emin olmak için kapının kolunu tuttum ve çekerek a maya çalıştım.

Kıpırdamayınca gerginliğimin bir kısmı azaldı.

Artık güven içinde duş alabilirdim.

Tiş rt m , şortumu ve bikinimi çıkarıp banyoya girdim. Aynada kendimi gördüğümde duraksadım ve  eneme yakından baktım.

Cecil beni yakaladıktan sonra kesinlikle bir çürük oluşmuştu. Liam da aynı şeyi söylemişti.

Ama morluk gitmişti. *Tamamen yok* olmuştu.

Bunun onun büyüsüyle bir ilgisi var mıydı? Ya da bana dokunduğundan beri hissettiğim sıcaklığı? Bana dokunduğunda gücünü üzerimde kullanmış olmalıydı.

Çenemi avucunun içine

aldı. Başıımı salladım.

Bunun bir önemi yoktu.

Anka kuşunun beni iyileştirip iyileştiremeyeceğinden daha önemli sorunlarım vardı.

Üzerimi değıştirecek temiz kıyafetimin olmamasından başlayarak.

Eğer dışarı çıktığımda Bailey'nin bahsettiğı yedek kıyafetler orada değılse, Liam'inkilerden ödünç almak zorunda kalacaktım. Anka kuşu benimle gerçekten çiftleşmek istiyorsa, eşyalarını nasıl paylaşacağını öğrenmesi gerekecekti. Değı mi? Filmlerdeki ve dizilerdeki kadınlar genellikle sevgililerinin kıyafetlerini ödünç alırlardı.

Bunun gerçek mi yoksa kurgu mu olduğundan emin değıldim.

Daha önce hiç çiftleşmiş ya da evli bir çiftin etrafında bulunmamıştım. Buna en yakın olduğum an, bir benzin istasyonunda insan bir adamın bir kızın kıını avuçladığını gördüğüm andı. İkisi de yüzük takıyordu, bu yüzden evli olduklarını varsaymak güvenli görünüyordu. Fiziksel temas göz önüne alındığında, umarım birbirleriyle.

Her neyse, normal olsun ya da olmasın, muhtemelen Liam'ın giysilerinden bazılarını alacaktım.

Duşu açtım, sonra daha önce fark etmediğim küçük banyo dolabını kontrol etmek için bir dakikamı ayırdım. Üst üste yığılmış bir çamaşır makinesi ve kurutucu bulduğumda, giysilerimi biraz deterjanla birlikte içine attım ve çalıştırdım.

Suyun altına girdiğimde nihayet rahatladım ve gözlerimi

kapattım. Fiziksel olarak güvendeydim.

Önemli olan da buydu.

Geri kalan her şeyi zamanla özebilirdim.

Liam bana dokunduğundan beri hissettiğim sıcaklık, kendimi temizlerken yorgunluğā dönüştü. Sa kremimi durulamayı bitirdiğimde duştan çıktım ve en yakındaki havluyu kaptım.

Kanca. Çok büyüktü ve bedenimi içine çekerken iç çektim. Üzerine sinen koku çok lezzetliydi ve bir şekilde beni daha da rahatlattı.

İlki gibi kokan ikinci bir havluyla saçımdaki suyun bir kısmını sıktım, sonra dolaptan bir tişört kaptım ve yatağa girdim. *Liam'ın* yatağıydı ama yatağın kime ait olduğunu umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Ve battaniyeler o kadar güzel kokuyordu ki, denesem bile umursayabileceğimi sanmıyorum.

three

LIAM

Cadı'mın karşısında oturmuş onu incelerken perde pencerenin üzerinde hafifçe hışırdıyordu.

Yatağında iyi görünüyordu.

Gerçekten çok iyi.

Tabii ki, bu muhtemelen sıcaklıktan kaynaklanıyordu.

Gerçi ben ateşlenmeden önce de ondan etkilenmiştim. Kadının kokusunu aldığım anda, ona ilk dokunduğumda bizi hangi büyüün bağlayacağını tam olarak biliyordum. Isı ejderhalar için içgüdüsel ve ben onların içgüdülerinin çoğundan yoksun olsam da, eşim olması gereken kadını bulduğumu anlayacak kadarına sahiptim.

Elbette çoğu ejderha ne pahasına olursa olsun bir bağ kurmaktan kaçınırdı. Hiç eş edinmemeyi tercih ederlerdi. Kan cadımla tanışana kadar özgürlük arzusunu anlamıştım.

O benimdi.

Bundan kaçış yoktu.

Ve kader araya girmemiş olsaydı bile, onu korumak için onunla bir bağ kurmak için ne gerekiyorsa yapardım. Kaderin müdahalesi ne olursa olsun.

Tesisimi çalışır halde tutmak için ona yardım ettim.

Cadım, yanaklarındaki kızarıklığa ve havadaki yoğun arzu kokusuna rağmen mışıl mışıl uyuyordu. Bir bacağı battaniyenin üzerindeydi ve dolabımdan aldığı tişört kalçasının üstüne kadar çıkmış, kokusunu alabildiğim kayganlığı zar zor gizliyordu.

Ejderhalar eşlerinin kızışma sırasında onlara dokunmadıklarında fiziksel acı çektiklerinden bahsetmişlerdi ama benimki bu mesafeden gayet memnun görünüyordu.

Belki *iyi* değildi.

Ama belli ki canı yanmıyordu.

Sadece aşırı derecede azgındı.

Bu da onun acı çekmesine tercih edilirdi.

Bunu yaşarken bizim ateş versiyonumuzun tam olarak ne olduğunu anlamam gerekecekti. Yine de bir planım ve ne bekleyeceğime dair bir fikrim olmasını tercih ederdim, uyum sağlardım.

Kurutucu bittiğinde vızıldadı ve kadın aniden doğruldu. Kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu ve ter, doğal dalgalarının birkaç telini yüzüne yapıştırmıştı.

Bakışları bana takıldı, sonra sihirle kilitlediği kapıya yöneldi. "Hâlâ kilitli," dedim. "Balkondan girdim."

Ejderhalar sırtlarında eşleri olmadan uçamazlardı, bu yüzden eş bağından kaçınmayı tercih ederlerdi. Aynı sorunun beni de etkileyip etkilemeyeceğini merak etmiştim - ve bağımız başladıktan bir saat sonra gökyüzünden düştüğümde cevabımı almıştım.

Neyse ki balkona kadar süzölmeyi başarmıştım.

Başka bir odaya taşınmamız gerekecekti. Kanatlarımla girip çıkamadan en üst katta mahsur kalmak beni ıldırtacaktı.

Sert bir nefes verdi ve yüzündeki saçların bir kısmını yoldu.

Sonra da havalandırdı.

"Burası her zaman bu kadar

sıcak mıdır?" "Hayır."

Onu panikletmeden neler olduğunu nasıl açıklayacağımı düşündüm. Çoğu cadı gibi o da bir eş bağına ya da herhangi bir romantik ilişkiye tamamen hazırlıksız görünüyordu. Çenesine dokunduğumda kadın kesinlikle afallamıştı. Onunla işleri ağırdan almam gerekecekti.

Yataktan kalktı ve banyoya girdi. Birkaç dakika sonra çıktığında çiçekli bikinisinin üzerine kendi tişörtünü giyiyordu.

Sikimin tepki vermesini engellemeye çalışmadım.

Lobide ona dokunduğumdan beri sikim kalkmıştı.

Üstünü giyer giymez tekrar yüzünü yelpazelemeye başladı. "Sence o vampir bana bir şey bulaştırmış olabilir mi? Kendimi garip hissediyorum. Ayrıca, çamaşırlarımı değiştirdin mi?"

"Değiştirdim. Ve vampir değildi."

Gözlerini kırıştırdı.

Alnı kırıştı.

"Sperm donörüm bir ejderhaydı, bu yüzden çiftleşme sürecim bir ejderhaninkini takip edecek, en azından gevşek bir şekilde. Sana dokunduğumda bir ısı oluştu," dedim.

"Isı mı?"

Başımı eğdim. "Gözlerimde ateş var. Eğer bir ejderha olsaydım, vücut ısınız önümüzdeki birkaç hafta boyunca yükselirdi. Dokunmadığımızda acı çekerdin ve bağı mühürlemek için sevişene kadar yavaş yavaş cinsel ihtiyaçtan bunalırdın. Ne kadar uzun süre savaşırsak o kadar acı çekerdin. Ben de senin acını dindirme ihtiyacına kendimi kaptırırdım."

Yüzündeki ifade neredeyse komik derecede dehşete düşmüştü. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Sana söyledim, şaka yapmam."

Ellerini kaldırıp başının üstüne koydu, panikle dudaklarını araladı. Üstü kalktı ve bana karnının birkaç nefis santimini gösterdi.

"Bu doğru olamaz," dedi sonunda. "Ben bir cadıyım. Daha önce hiç... yapamayız... ben..."

"Sen bakiresin. Farkındayım. Yapabiliriz ve seni yavaş yavaş alıştıracağım. Senin için herhangi bir fiziksel acı olmayacak gibi görünüyor, ki bu iyi bir şey. Ama beni şu anda istediğin kadar çok istememelisin, bu yüzden ateşimiz muhtemelen ejderhalarinkinden farklı bir şekilde ilerleyecektir."

Yüzü daha da kızardı. "Ben bunu kabul etmedim. Bunu benden istemen mümkün değil. Burada nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama koktuğumun ve büyümün beni çekici kılmadığının farkındayım ve-"

Ayağa kalktım ve odayı geçtim. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekken kendini durdurdu.

Çenesini elime aldım ve başını geriye yatırdım, böylece bakışlarımla buluşmaktan başka çaresi kalmadı. "Büyünü koğuşlarımdan geçtiğin anda hissettim ve hissettiğim anda seni istedim. Bu bir oyun değil. Hayatın tehlikede ve bu bağ sayesinde seni hayatta tutarak, sadece irade gücüyle bir arada tutmaya çalıştığım dağılmakta olan büyüyü düzeltbiliyorum."

"Ama ben biber gibi kokuyorum," diye fısıldadı.

"Sen karanfil gibi kokuyorsun ve bu çok lezzetli."

"Aynı fikirde olduğumu söyle," dedi.

"Kabul ediyorsun."

"Hayır, öyle değil-" diye homurdandı. "Aynı fikirdeymişim gibi davran. Ki etmiyorum. Sadece öyleymişim gibi davran. Sonra ne olacak?"

"Sana koğuşları göstereceğim ve sen de onları düzeltmek için bir plan geliştireceksin. Isı seni yeterince rahatsız ettiğinde, senin için sınırı kaldıracağım."

"İkinci kısmı daha iyi tarif etmen gerekecek."

Dudaklarımı kulağına indirdim ve eli ön koluma dolandı. "İhtiyacınla daha fazla başa çıkamadığında, elimi kalçalarının arasına sokacağım ve parmaklarımı zevkinle ıslatana kadar süreceksin."

Kolumu sıkarak boğuk bir ses çıkardı. Onu biraz daha itme dürtüsüne karşı koyamadım.

"Bir dahaki sefere ateşin yükseldiğinde, benim için kıyafetlerini çıkaracaksın, böylece yataktan çıkamayacağın kadar çok orgazm olana kadar o güzel küçük amcığınla ziyafet çekebileceğim."

Çıkardığı ses nefes almakla inlemek arasında bir şeydi.

"Sıcaklığın baskısına daha fazla dayanamadığında, sonunda seni sikimle dolduracağım ve seni her yönden benim yapacağım."

"Adımı bile bilmiyorsun," diye soluk soluğa bağırdı.

"Bilmeme gerek yok, Clove. Sen bana aitsin. Önemli olan tek şey bu."

Sonunda bileğimi kavrayarak elimi yüzünden uzaklaştırdı. Tutuşunu bırakarak geri çekildi ve parmağıyla beni işaret etti. Titremiyor olsaydı daha tehditkâr olabilirdi.

"Ben istemedikçe bana bir daha dokunmayacaksın." "Elbette. Ama sen isteyeceksin."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama arzusunun kokusu onu yumuşattı. "Bana koşulları göster. Eğer aklımı senin lanet çiftleşme sürecine kaptırırsam, işe koyulmam gerek."

"Pekâlâ, gidelim."

Liam'ı tatil köyünde takip ederken kalçalarımın arasındaki kayganlığı görmezden gelmek için çok çabaladım.

Biz ilerlerken dünyanın en az bilgilendirici turunu yaptı. Tüm tesisi dolanıyormuş gibi görünen tembel bir nehre bağlı devasa bir havuzun yanından geçtiğimizde, "havuz" diye homurdanarak havuza doğru el salladı. Bir restoranın önünden geçerken de yine tek kelimelik bir işaret yaptı.

Nereye gittiğimizden bile emin değildim ama kulağıma müstehcen sözler fısıldarken onunla bir yatak odasına hapsolmadığım sürece, eskisinden daha iyi durumdaydım.

Benim için çamaşırlarımı değiştirmesi de neyin nesiydi?

Evet, bunu takdir ediyordum ama bu garipti. Öyle değil miydi?

Filmler ve diziler bir erkekten ne beklemem gerektiğini öğretme konusunda beni gerçekten hayal kırıklığına uğratiyordu.

Kulağıma fısıldadığı hiçbir şeyi *kesinlikle* beklemiyordum.

Liam yanından geçerken sahili işaret etti ve ben de hemen ilerisinde sörf yapan bir grup doğaüstünü izledim.

Daha önce hiç sörf yapmayı denememiştim. Daha önce sahile bile gitmemiştim ve nasıl bir his olduğunu görmek için kumda ayakkabısız bir yürüyüş yapmak için can atıyordum.

Bunun yerine, Liam'ı aşırı büyümüş bir ormanın içinden geçen asfalt bir patikada takip ettim.

Patikanın birkaç dakika ilerisinde Liam, doğrudan bir çalı kümesine bakan büyük ahşap ve metal bir bankta durdu. Etrafindan dolaşıp otururken bana arkasından el salladı.

Biraz şüpheliydim ama yine de onu takip ettim.

Oturduğumda büyünün ürpertisi tenimi sardı ve neden orada durduğunu anladım.

Koğuşun demirine ulaşmıştık. Cadı olmayan biri için bu nokta bir şey ifade etmezdi ama bir çapa temelde bir cadının yarattığı büyünün fiziksel konumuydu. Doyurucu bir bitki genellikle çapa koymak için iyi bir yerdi ve önümdeki kümedeki bitkilerden birinin bu işi yaptığını söylemek yanlış olmazdı.

"Koğuşları onaramayabilirim," diye uyardım Liam'ı. "Büyük ihtimalle onları kendi yöntemlerimle sıfırdan inşa etmem gerekecek. Bu diğer cadının ne yaptığına, nasıl yaptığına ve benim onun büyüsünü onarıp onaramayacağıma bağlı."

"Nasıl yapıldığı umurumda değil. Büyü şu anda o kadar zayıf ki, zar zor bir arada tutuyorum."

Hemen önümüzde parıldayan ve koğuşları sabitleyen noktaya odaklandım ve onu inceledim.

Liam'ın büyüsü olan alev alev yanan ateş topunun içinde, birinin kafası büyüklüğünde bir küre şeklinde parıldayan karmaşık bir cadı büyüleri ağı görebiliyordum. Bir düzine farklı bitkinin kokusu güçle birleşmiş ve kan onunla karışmıştı.

Geçmişte bir kan cadısı olduğu konusunda şaka yapmıyordu.

Büyülerin çoğu karmaşık büyünün çok özel, değiştirilmiş biçimlerine benziyordu.

"Bunlar gerçekten karmaşık. Son kan cadınız kimdi?" Parçaları görsel olarak ayırmaya, hatta nereden başlamak gerektiğini anlamaya çalışırken alnım kırıştı.

"Annem. Dünyanın en iyi büyü cadılarından biri olarak tanınırdı. Ben doğana kadar kimse onun kan büyü kullandığını fark etmemiş. Ben doğduğumda, bu koğuşların içinde güvenle saklanmıştı."

Kaşlarım havaya kalktı. "İkinize de yaşayacak güvenli bir yer sağlamak için mi tatil yaptı?"

Başını salladı. "Eski cadılar meclisi onu öldürmesi için içeriden birine para vermeyi başarana kadar burada yaklaşık bir yüzyıl dayandık. Son bir buçuk yüzyıldır koğuşları ben bir arada tutuyordum ama o öldüğünden beri bozulmaya başladılar."

Başarısız olmalarına şaşmamalı.

Cadı olmayan birinin büyüü sürdürmesi için bu çok uzun bir süreydi. Özellikle de benim baktığım kadar karmaşık bir büyüü.

"Eğer düşmelerine izin verirsek bu büyüleri yeniden inşa edemem. Eğitimimin çoğu rünlerle ilgili," diye itiraf ettim. "Bunun yerine onları onarmaya odaklanmam gerekecek ve bu da hızlı olmayacak."

"Sorun değil. Zamanımız var."

Sesi endişeli gelmiyordu ama büyüünün durumunu görebiliyordum. Zaman gerçekten de bizim tarafımızda değildi.

Meclisim büyü cadılarını göndermeye başladığında, mevcut halleriyle koğuşları yok etmeleri uzun sürmezdi. Liam'ın büyüü yolumuza çıksa bile.

Çapaya yaklaştım, iki parmağımı dikkatlice üzerine koydum ve küreyi yavaşça döndürmek için kullandım.

Üzerinde çalışarak tanıdık bir şeyler aradım. Çok fazla değiştirilmemiş yaygın bir büyü ya da-

İşte orada.

Burnum neredeyse büyüye değene kadar eğildim.

En içteki katman en yapılandırılmış olanıydı. En bütün. Ve şükürler olsun ki onu *tanıdım*.

"Bu bir kabarcık büyüü."

"Tamam." Liam'ın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

"Temelde bir kişiyi, yeri veya bir şeyi çevreleyen bir kalkan. Anneninki sadece biraz değişmiş ve diğerlerinin çoğundan daha iyi durumda. Burası da koğuşların merkezi. Şuna benziyor..." Gözlerimi kısarak devam ettim. "Daha çok tespit için kullanılıyor. Ve belki de insanları dışarıda tutmak için."

Liam, "Tesiste birine zarar vermek isteyen birinin içeri girmesi engelleniyor," diye onayladı. "Ve etrafımızda bir tespit çemberimiz var. Tesise kimin girip çıktığını her zaman bilmemi sağlıyor. Diğer büyülerin çoğu bu çembere bağlı."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Onu kolayca onarabilirim ve diğerlerinin çoğu ona bağlı olduğu için, onarım senin üzerindeki baskının büyük bir kısmını kaldıracaktır."

"Pekâlâ. Hangi bitkilere ihtiyacın var?"

"Emin değilim. Bekle biraz." Baloncuğu inceledim, çapayı büyümlle dikkatlice dürttüm. Eğer sağlıklı olsaydı, dikkatli olmama gerek kalmazdı. Ama çatlaklar, delikler ve alevden yapılmış yamalarla kaplıydı. Her şey anka ateşi tarafından bir arada tutuluyordu ama Liam'ın büyüü iyileştiremediği açıktı.

Sonunda neye ihtiyacım olduğunu anlayana kadar yaklaşık yirmi dakika geçti. Bir ismi ya da neye benzediğine dair bir fikrim yoktu ama aurasını biliyordum.

Başka bir şey söylemeden, aradığım şeyi unutmadan önce ormana doğru acele ettim. Aklımdan çıkarsa çapaya geri dönmek çok zor olacaktı.

"İhtiyacın olan her türlü bitkiyi bulabilirim," diye homurdandı Liam, ormanda beni takip ederken. "Bir seramız var. Eninde sonunda yine bir cadının yardımına ihtiyaç duyacağımı biliyordum."

"Görene kadar neye ihtiyacım olduğunu bilemem. Sera nerede?"

Homurdandı ama yolu gösterdi.

Binanın girişine vardığımızda karnım guruldadı. Liam sesi duymadı, ben de duymadım.

Sanırım baloncuk büyüsunü düzelttikten sonra yemek yiyecektim.

Sonunda ihtiyacım olan yapraklı bitkiyi bulana kadar devasa serayı gezmek için yarım saat harcadık. Birden fazla kırpma yaparken dikkatliydim, sonra tezgâha geri dönmeden önce telefonumla bitkinin bir fotoğrafını çektim. Koğuşlar için kullanılan tüm büyüleri ve bitkileri takip etmek için bir grimoire oluşturmam gerekecekti, yoksa birkaç ay içinde yaşlanmaya başladıklarında yine aynı duruma düşecektim.

Yolda biri önümüzü kesti.

Kadını tanıımıyordum ama iblis gibi kokuyordu.

"Senin için bir teslimat siparişim var Liam," dedi nazlı bir gülümsemeyle, kulplu bir kâğıt torba uzatarak.

Adam homurdanarak teşekkür etti ve poşeti aldı. Kadın elini adamın omzuna koydu, kaslarını yokladığını gizlemeye bile çalışmıyordu. Adam onun dokunuşundan bir adım uzaklaştı ve kadın ona bir adım daha yaklaştı.

İçimde garip bir his kabarıırken ona ters ters bakmamaya çalıştım ama başaramadım.

Ters ters baktığımı fark etti ve tehdit eder gibi bir ifadeyle dudağını kaldırdı.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama bu çok saçmaydı.

İblisten ve anka kuşundan uzaklaşarak çapaya geri döndüm.

İhtiyacım olan son şey, tatil köyünü işleten alev alev yanan piç *kurusuna* karşı *sahiplenici* duygular beslemeye başlamaktı.

Arkadaş olacağımızı iddia etmişti ama bu gerçekten olacağı anlamına gelmiyordu. Ve ben de gözümün önünde başka kadınlarla flört eden biriyle bir eş bağı kurmayacağımdan emindim.

Bir eş bağı bile istemiyordum.

Kalçalarımın arası hâlâ kaygan olmasına ve bunu şiddetle görmezden gelmeme rağmen.

Liam ormandaki patikada bana o kadar çabuk yetişti ki onunla konuşacak ya da öpüşecek zamanı bile olmadı. "Elizabeth bana daha önce hiç dokunmadı ve bir daha da dokunmayacak, Clove."

"Benim adım Sage." Ona dönüp bakmadım.

Eğer bakarsam, kızgın olduğumu anlayacaktı ve bunu bilmesini istemiyordum. Güvenliğim karşılığında koşuuları tamir etmeyi tercih ederdim, bunun için onunla çiftleşmeyi değil.

"Henüz bir eş seçtiğim haberi yayılmadı. Yayılacaktır ve buradaki insanlar buna saygı duyacaktır," diye ekledi Liam.

Karşılık vermemek için kendimi zor tuttum ve hızımı artırdım. Delicesine uzun bacaklarıyla bana ayak uydurmakta hiç zorlanmadı.

"Büyü kitaplarına ihtiyacım olacak," dedim. "Elinize ne kadar geçirebilerseniz. Annenin büyüü çok karmaşık olduğu için kendimi eğitmem gerekecek."

"Bulabildiğim kadarını bulacağım."

Neyse ki, konuşmayı tekrar çiftleşme meselesine getirmeye çalışmadan önce banka ulaştık.

Nankör bir şekilde, büyüye uzanmamı engellemek için elini koluma koydu.

"Devam etmeden önce yemek yemelisin Clove."

Adımla ilgili bir başka ters cevabı daha ısırarak geri aldım. Belli ki umurunda değildi. Bana kâğıttan bir yiyecek kutusu uzattığında isteksizce açtım. Ben Açtım ama çoğu cadı gibi vejetaryen olup olmadığımı sormamıştı ve öyleydim.

Şaşırtıcı bir şekilde, kutunun içinde kızartma buldum. İçinde hiç et yoktu.

Liam'ın yemeğine bakmadan önce bir süre göz kırptım. Benimkiyle eşleşiyordu.

"Sen vejetaryen misin?" diye

sordum. "Evet. Yarı cadıyım,

hatırladın mı?" Doğru.

Ne kadar iri olduğunu ve bir erkek olduğunu düşününce bunu kabullenmek zor oldu ama anlıyordum.

"Annen seni neye dönüştürdüğünü biliyor muydu?" Merak ettim. "Hiç sormadım."

Sanırım bunu anlayabilirdim.

Yemeğimizi sessizce yedik.

Yemeğimi bitirdiğimde ona kâğıt kutuyu uzattım ve yeniden büyüye odaklandım. "Tamir ederken büyüü güçlendirmek için rünleri kullanmama karşı mısınız? Onları doğrudan baloncuğun üzerinde kullanabilirim. Daha uzun sürer ama her şeyi çok daha dengeli hale getirecektir."

"En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yap."

Başımı salladım, saçımdan sivri bir iğne aldım, bitki kesimlerimi topladım ve işe koyuldum.

Baloncuğu onarırken saatler geçti, sonra yeni onarılmış büyüü yavaşça rünlerle kapladım. Zahmetli bir işti ama eğer koğuşların geri kalanı için çerçeveyi korumak istiyorsak bundan vazgeçmek bir seçenek değildi. Öyle de yaptık, çünkü büyülerin çoğunu tanımlayamıyordum bile. Bırakın kendim yeniden yapmayı.

Çalışırken güneş üzerime vurmuyordu ama yine de sırtımdan ve göğüslerimin arasından ter damlıyordu.

Kayganlığım bikinimin altını kaplıyordu. Vücudum hâlâ Liam'ın sıcaklığıyla ilgilenmediğimi anlamamıştı, hatta bir şeyle ilgilenmek için gittiğinde beni bir süreliğine bankta bırakmasına rağmen.

Güneş battı.

Tüm vücudum ter içinde kalmıştı. Kıyafetlerim terden ıslanmıştı.

Ter ve arzu.

Lanet olası sıcaklık.

Güneş batarken Liam elini kalçama koydu ve beni nazikçe böldü. Birkaç dakika önce döndüğünü belli belirsiz fark etmiştim ama büyüye gömülmüştüm.

"Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın

var Clove." "Bunu bitirmem

gerek," diye mırıldandım.

"Hayır. Senin dinlenmeye ihtiyacın var." Sesi sakindi ama tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sıcak vücudunu zorluyor ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Neredeyse bitirdim."

Homurdandı ama onu görmezden geldim.

İğnemi kolumda açtığım yaraya geri indirerek kanıma batırmaya başladım ve iri bir el iğneyi elimden alınca aniden durdum.

Söz konusu el bir an sonra koluma indi ve kesiğimin üzerinde ateş parladı. Yara hemen kapandı, kan yok oldu.

Büyüsünün patlamasıyla içime sıvı bir zevk yayılırken bir küfür savurdum. "Bunu yapamazsın."

"Üzgünüm." Bir süre sessizlik oldu. "Koğuşlar şimdiden çok daha iyi durumda. Bunu hissedebiliyorum. Yaptığın işi sabah bitirebilirsin. Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın var," diye tekrarladı Liam, umduğum kadar özür dileyici değildi.

"Peki," diye homurdandım ve elimi iğnem için ona doğru

uzattım. Bana ihtiyatla baktı ama geri verdi.

Saçıma geri taktım ve ayağa kalktım. Etrafımdaki her şey sallanıyordu ve destek için banka tutunmak zorunda kaldım.

İç baldırlarımdan aşağı kayganlık akıyordu.

Sırtımdan ve göğüslerimin arasından daha fazla ter damlıyordu. Saçlarım terden sırılsıklam olmuştu.

Dünyanın sallanmayı bırakmasını

bekledim. Ve bekledim.

Ve bekledim.

Sonunda bir of çektim ve gözlerimi kapattım.

Durmayacaktı.

Güçlü bir kol belime dolandı.

Diğeri dizlerimin arkasından aşağıya indi.

Tek bir yumuşak hareketle Liam beni kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

İtiraz eder gibi bir ses çıkardım ama her şey hâlâ sallanıyordu, bu yüzden ona beni yere bırakmasını söyleyemedim.

"Kendini çok zorladın." Sesi kızgın geliyordu.

"Baloncuğu tamir ettim."

"Senin sağlığın öncelikli," diye tersledi.

"Ben bir kan cadısıyım. Sağlığım bir amaç için araçtır." "Cehennem gibi."

O beni taşırken her şey biraz daha sallanırken gözlerimi sıkıca kapattım.

"O iyi mi?" diye sordu biri.

"Kim o?" diye homurdandı bir başkası. "Cadı büyü kokuyor."

Liam alçak bir sesle, "Eşime bir daha hakaret edersen kendine başka bir çare bulmak zorunda kalırsın," dedi.

Birkaç keyifli dakika boyunca sessizlik çöktü.

"Teknik olarak henüz senin eşin değilim," diye mırıldandım.

"Teknik detaylar umurumda değil, Clove."

"Liam, Clove adında bir cadıyla mı çiftleşiyor?" diye fısıldadı biri.

"Beni seninle çiftleşmeye zorlayacaksan en azından gerçek adımı kullanabilirsin," dedim.

"Hiçbir şeyi zorlamıyorum."

"Kızışmaya başlayabileceğini hiç söylemedim."

"Doğa senin benim olman için ısrar etti. Ben inisiyatif almasaydım kader müdahale edecekti."

"Bana saçmalık gibi geliyor."

"Benim sihrim tam da meclisin ortaya çıktığında hayatta kalmak için ihtiyacın olan saçmalık, Clove. Yaşamak istiyorsan, onu nasıl kucaklayacağını öğrenmelisin."

Yüzümü buruşturdum.

Etrafımızdaki gürültü daha da arttı ve Liam daha fazla yiyecek toplarken başka birinin onunla konuştuğunu duydum. Beni soruyorlardı ve Liam bana yine eşim diyordu.

Bu çok hoştu. Çok

hoş.

Liam en st kata çıkarken gürültü azaldı. Bir tuş sesi duydum ve bir dakika sonra kapı arkamızdan kapandı.

Gözlerimi tekrar amaya çalışırken beni yatağına yatırdı. Vücudum delicesine sıcaktı ve artık baloncuk büyüsüne odaklanmadığım için ihtiyaç, kalçalarımın arasını ve karnımın alt kısmını ağrıtıyordu.

"İ şunu." Liam dudaklarımın arasına bir pipet sıkıştırdı. Ne olduğunu sorma zahmetine girmedim, sadece derin derin yutkundum.

Muhteşem kalınlıkta bir çikolatalı milkshake ağzıma doldu ve bir zevk inlemesini bastıramadım.

Liam neredeyse kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı ama bu doğru olamazdı. Şaka yapmıyordu, bu muhtemelen gülmediği anlamına da geliyordu.

Dondurmayı resmen içime çektim. Bardağın dibine ulaştığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Bir dahaki sefere seni daha erken durduracağım"

diye uyardı. Tartışamayacak kadar yemeğe

uzanmakla meşguldüm.

Sebzeli burgerleri ve patates kızartmalarını sessizce mideye indirdik. Ben parmaklarımı yalayarak temizlerken Liam'ın bitirmesini izledim, kutusunun dibindeki birkaç patates kızartmasına baktım.

Bana uzattı, ben de itiraz eder gibi bir ses çıkardım.

Yemek için kıkırdamayınca kalan patatesleri de kaptım ve onları da mideye indirdim.

"Sanırım fark ettiğimden daha fazla enerji harcadım," diye itiraf ettim, yatağın başlığına yaslanarak dinlenirken. Yemekten sonra yatağın üzerinde muhtemelen tuz ya da kırıntı kalmış olmasını umursayacak enerjim bile yoktu. Ya da Liam'ın yanıma yayılmış olmasını.

Delicesine uzun bir gün olmuştu.

"Yarın seni daha fazla besleyeceğim," dedi

Liam. "Beni doyurmak senin işin değil."

Bana attığı bakış bu ifadeye katılmadığını gösteriyordu.

Tartışamayacak kadar yorgundum.

Gözlerimi kapatarak uzun bir nefes aldım. Sıcak olayını sabah çözecektim. İçimden bir ses vücudumun beni buna zorlayacağını söylüyordu.

Liam, "Eğer büyü uyumamı zorlaştırırsa, beni uyandır," diye ekledi.

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Eğer ısı beni uyandırırsa, bununla kendim başa çıkmaya çalışacaktım.

Üzerimi kaplayan tere ve kalçalarımın arasındaki kayganlığa rağmen oldukça hızlı bir şekilde uyumayı başardım.

Uyuduğum birkaç saatlik uyku Liam'ın rüyalarıyla doluydu.

Bana dokunma ve tadıma bakma sözünü yerine getiriyordu ve bu muhteşemdi.

Nefes nefese uyandım, bir elim kalçalarımın arasındaydı.

Eyvah.

Bir iniltiyi bastırdım ve saçımdan bir iğne aldım, kolumun arkasına batırdım ve kesiğin yanına iki hızlı rün karaladım.

Rahatlamayı bekledim ve rahatlama gelmeyince gerçekten inledim.

"Ne oldu?" Liam'ın sesi titriyordu. "Neden kanaman var?" "Bir çift rünle ısıyı hafifletmeye çalıştım."

"Sihri daha fazla sihirle tatmin edemezsin." "Görünüşe göre değil."

"Buraya gel." Liam bir kolunu belime doladı ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Teni tenime o kadar iyi geliyordu ki ağlayabilirdim. "İzin ver seninle ilgileneyim, böylece biraz uyuyabilirsin."

"Adımı bile bilmiyorsun," diye itiraz ettim ama bu zayıf bir argümandı.

Benim için sıcaklığı azaltmasına izin vermekten başka bir yol yoktu ve gördüğüm seks rüyaları vücudumun bundan başka bir yol *istemediğini* açıkça ortaya koyuyordu.

"Sage." Dudakları boğazımın kenarına değdi ve bu o kadar iyi hissettirdi ki gözlerim acıdı. "Bırak yardım edeyim."

"Peki, tamam."

Eli bikini altımın eteklerinin altından kaydı ve parmak uçları klitorisime değdiğinde inledim. Ereksiyonu kıcımda zonkluyordu ve ben de arka tarafımı ona doğru daha sert bastırdım.

Hırslayarak boştaki eliyle bikinimin altını ve şortumu aşağı itti. Parmaklarını tekrar üzerimde gezdirdi ve kalçalarım sarsıldı.

Liam daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalana kadar klitorisimi yavaşça çalıştırdı. Çığlıklarım havayı doldurdu, kalçalarım zevk dalgalarıyla sarsıldı. Bana dokunmaya devam etti, parmaklarını kayganlığımda kaydırды ve zevkimi sürükledi.

Nefesimi tutarken başımın arkasını çıplak göğsüne yasladım.

Bir araya gelen sıcaklık ve gerginlik tamamen gitmiş, yerini saf yorgunluğa bırakmıştı. "Teşekkürler," diye fısıldadım, göz kapaklarım düşüyordu.

"Tabii ki. İyi uykular." Liam'ın dudakları boğazımın kenarına değdi. Eli hâlâ kalçalarımın arasındaydı ama orada iyi hissettiriyordu, bu yüzden çekmesini istemedim.

Bir süre sonra HEAT'in yoğun rüyaları beni tekrar uyandırdı. Saate baktığımda yaklaşık on iki saat uyumuş olduğumu gördüm ve kalçalarımın baktığımda Liam'ın hâlâ göbeğimi tuttuğunu, bikinimin altının ve şortumun kalçalarımın ortasına kadar geldiğini gördüm.

Sırtıma doğru sürekli nefes alıp veriyordu.

Hafifçe kımıldadım ve tutuşu daha da sıkılaştı. Nefesimi içime çektim ve dudakları boğazıma değdi.

"Bu iyi hissettirdi mi?" Sesindeki sert hırıltı ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Gerçekten iyi."

Guruldadı ve avucunun topuğunu klitorisime bastırdı. Kalçalarım sallandı.

Tamamen kontrolüm dışında daha fazla zevk iniltisi benden kaçtı.

Parmak uçlarından biri girişime dokunarak beni doldurmakla tehdit etti ve sert bir şekilde doruğa ulaştım.

Yoğun zevkten kurtulmaya çalışırken nefes alışım çaresizdi.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım, elini iterek uzaklaştırdım. "Daha iyi misin?"

"Evet.

Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Yüzüm kızardı. "Baloncuk büyüme geri dönmem gerek."

Tutuşu bir an için sıkılaştı ve sonunda bıraktı. Kendimi ondan uzaklaştırdım.

Uzun bir nefes verdi. "Bailey dün odanın dışında bir çanta dolusu kıyafet bırakmış. Dün gece döndüğümüzde getirdim."

Tek kıyafetimin sıcaktan koktuğunu düşünürsek bu iyiydi.

Yataktan kalkıp odanın içinde ilerlerken şortumu çekiştirerek yerine oturttum. Kapının hemen içinde bir market poşeti vardı ve önüne çömeldim.

İçinde bir çift eşofman, iki tişört ve iki bikini vardı. Normal iç çamaşırı yoktu ve kıyafetlerin hepsi ikinci eldi ama bu sorun değildi. Süslü bir şeye ihtiyacım yoktu.

Bikinilerden birini ve bir tişörtü yanıma alarak banyoya girdim ve duşa girdim.

Kapı kilitli değildi, bu yüzden Liam'ın beni yalnız bırakacağını ummak zorundaydım. Ne yazık ki bu umut uzun sürmedi.

Bir dakika sonra banyonun kapısını tıklattı ve kafasını içeri uzatırken bir kolumu göğüslerime doladım. Boğazını temizlemeden önce bakışları yavaşça vücudumda gezindi.

"Bailey ve Harv'ı kontrol etmem gerekiyor. Uzun sürmez." "Harika.

İyi eğlenceler."

Nihayet banyodan çıkmadan önce bir an tereddüt etti. Bir dakika sonra kapının kapandığını duydum ve uzun bir nefes aldım.

Herkes hâlâ onun odasının şifresini biliyordu, yani şu anda tam olarak sıfır güvenliğim vardı.

Otuz saniye içinde cildimi ve saçlarımı fırçaladım, kurulandım ve yine otuz saniye içinde giyindim.

İşim bittiğinde, saçlarımı bir havluyla kuruturken banyodan dışarı çıktım.

Liam'ın ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden odasında oturmanın bir anlamı yoktu. Uzun sürmeyeceğini söylemişti ama yapmam gereken işler vardı.

Günün her dakikasını birlikte geçirmemiz gerektiğini de düşünmüyordum.

Cecil'in ya da arkadaşlarından birinin Liam'ın odasında bana saldırmasını bekleyerek kolay hedef olmak istemiyordum.

Midem açlıktan gurulduyordu ve baloncuk büyüümü net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum.

Hâlâ üzerinde çalışmam, onu güçlendirmeyi bitirmem gereken en az bir tam gün vardı. Umarım yarına kadar Liam'ın bir büyü kitabı olur da ondan sonraki en büyük büyüünün üstesinden gelmeye çalışabilirim.

O yüzden yola koyulsam iyi olur.

Liam döndüğünde nereye gittiğimi bulacaktı. Muhtemelen. Tabii ben yokken vampir bir resepsiyonistin beni yemediğini varsayarsak.

Kaybetmemek için iki sivri saç tokamı mayomun askılarına taktıktan sonra yatak odasından çıktım.

Odanın dışında Cecil tarafından saldırıya uğramak bile Liam'ın yatağında oturup birinin beni öldürmeye çalışmasını beklemekten çok daha kolaydı.

Özellikle de hâlâ terliyken ve elinin kalçalarımın arasında nasıl hissettirdiğini hatırlamadan duramazken.

Evet. Ayrılmak kesinlikle en iyi fikirdi.

Koridor boştu ve asansörün yükselmesini sessizce bekledim. Kapılar açıldığında içeride iki kadın duruyordu. Her ikisinin de büyümlü auraları bana onların şekil değiştiren olduklarını söylüyordu, ancak güçleri o kadar benzersizdi ki neye dönüşebilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her ikisi de tüm şekil değiştirenler gibi uzun boylu ve atletik görünümlüydü.

Birinin açık tenli ve uzun sarı saçları vardı. Diğeri bronz tenli ve parlak kıvıllı saçlıydı. İkisi de asansörün duvarına yaslanmış, bakışlarını önlerindeki bir şeye sabitlemişlerdi. Birbirlerine biraz yakın durdukları için, birbirlerini tanıdıklarını varsaymak adil görünüyordu.

Havadan sudan konuşmak istemesem de yirmi kat merdiven inecek değildim, bu yüzden onlarla birlikte içeri süzıldüm. Şekil değiştiren oldukları için Cecil'le arkadaş olmadıklarını umuyordum.

"Liam'ın cadısı sen misin?" diye sordu sarışın, asansör aşağı inerken.

"Sanırım. Özellikle ona ait olmak istemiyorum ama kendimi içinde bulduğum durum bu gibi görünüyor, o yüzden..." Sözümü kestim.

Kıvıllı saçlı homurdandı. "Bizim dünyamızda bu yaygın bir sorundur."

"Şaka yapmıyorum. Ben de bu yüzden buradayım." Sarışın asansörü işaret etti. "Ama sanırım bir cadılar meclisiyle yaşarken bir anka kuşuyla kapana kısılmak, bir pislik tarafından dişi bir şekil değiştiren olarak sahiplenilmekten daha büyük bir şok."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Hiçbir fikrin yok."

"Bundan önce cadılar meclisinin yerleşkesinden hiç uzaklaştın mı?" diye sordu kızıl saçlı.

"Hayır."

"O zaman sahilin tadını çıkarıyorsunuzdur."

"Henüz sahile bile gitmedim," diye itiraf ettim. "Ciddi misin?" diye kontrol etti sarışın.

Ana katın kapıları açıldı ve kadınlar yanıma yaklaştı.

"Ciddiyim. Koğuşlar kötü durumda ve meclisim beni öldürmeye çalışmadan önce onları tamir ettirmem gerekiyor."

"Cadılar bir plan yapmadan tesise saldırmazlar. Doğaüstü hükümet bile mola vermek istediğinde kaçmak için burayı kullanır," dedi kızıl saçlı kadın.

"Gel bizimle kahvaltı et. Tesisin restoranlarından biri sahilde - bir taşla iki kuş vurabiliriz," diye teklif etti sarışın.

"Pekâlâ." İkna olmam fazla sürmedi. Acıkmıştım ve zaten restoranların nerede olduğunu da bilmiyordum. "Paraya ihtiyacım var mı, yoksa..."

Kızıl saçlı kadın, "Sen bir müebbetliksin, yani hayır," dedi.

"Ne?" Muhtemelen bu terimin tesiste ne anlama geldiğini bilmem gerekirdi ama bilmiyordum. Tur rehberim de pek yardımcı olmamıştı.

Sarışın açıkladı: "Tesiste iki tür para birimi var. Nakit ve iş. Tatilciler nakit öder, hayattakiler ise zamanlarıyla. Bu arada ben Vera. Bu da Madison. Birkaç gün önce tanıştık ve ikimiz de tatilciyiz."

"Ben Sage. Buraya tatile gelen biri olduğunu bilmiyordum."

Madison, "Çoğu akıllı başında doğaüstü insan tatile gelmez," diye onayladı. "Ama nadir ve güçlü olanlar için burası hayatınızı kurtarabilecek bir kaçış yeridir."

Neyden kaçtıklarını sormak istedim ama tanışmamızdan iki dakika sonra bu uygun bir soru gibi görünmüyordu. Birbirlerini tanımadıklarına göre, Tatil Köyü dışında çok farklı hayatlar yaşadıklarını varsaymak da yanlış olmazdı.

Hepimiz daha önce hiç gitmediğim bir yola girdik. Gün ortasıydı ve etrafta bir sürü insan vardı. Birçoğu bize bakıyordu.

"Size mi bakıyorlar, bana mı?" Başka bir patikadan dönerken sordum.

Madison homurdandı. "Kesinlikle sana."

"Hayatta kalanların kendi toplumları ve kültürleri var," diye araya girdi Vera. "Burada o kadar önemsiziz ki onlar için görünmez sayılırsınız. Liam seni sahiplendiği için artık sen de onlardan birisin. Sanırım hâlâ bu konuda ne hissettiklerine karar vermeye çalışıyorlar."

"Cecil ve arkadaşları, her kimlerse, zaten ölmemi istiyorlar. Ve zaten kimse cadıları sevmez."

"Cadılar kendi işlerini yaparlar ve kimse bunun ne olduğunu bilmez, bu yüzden sizlerin sevilmediğini düşünüyorum. Eğer tesisi tamir ediyorsanız, burada kimse sizden nefret etmeyecektir. Cecil olayını duyduk ama. Şu anda tatilciler bile sizin hakkınızda dedikodu yapıyor," dedi Madison.

Yüzümü buruşturdum.

Çok hoş.

"Liam'ın seni gözünün önünden ayırmamasına şaşırdım," diye ekledi Vera. "Çoğu erkek şekil değiştiren eşlerine karşı aşırı korumacıdır."

"O kadar koruyucu olduğunu sanmıyorum. Benimle sadece beni hayatta tutmak için çiftleşiyor ki ben de tesisin koğuşlarını bir arada tutabileyim."

Madison şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Ciddi misin?"

"Gerçekten gidişini izledi mi?" Vera kontrol etti. "Çünkü sana söylüyorum, erkek şekil değiştirenleri çok iyi tanırım."

"Teknik olarak hayır. Beni odamızda bıraktı ve yakında döneceğini söyledi. Tesisteki herkesin şifreyi bildiğini düşününce beklemek içime sinmedi. Bu doğru, değil mi?" diye sordum.

"Evet, 8888," diye kabul etti Madison.

"Ama geri döndüğünde seni gitmiş bulursa..." Vera sözünü kesti.

"Bir yolunu bulacağım." Sahilin kenarındaki bir restorana vardığımızda onun endişesini el sallayarak geçiştirdim.

"En azından birimiz bu konuda kendinden emin," diye mırıldandı Vera.

"Sahilde üç kişilik bir masa bulabilir miyiz?" Madison kalabalık binanın podyumunun önündeki adama üç parmağını kaldırdı. Adam aşağıya bakıyordu, bu yüzden parmaklarını göremedi. "İki tatilci, bir ömür boyu."

"Sorun değil. Sadece müebbetlik olanın... oh." Adam sonunda bana baktı ve sözünü kesti. Gözlerini dikmiş bakarken burun delikleri alevlendi.

Madison elini salladı. "Alo?"

Adamın dikkati ona kaydı ve boğazını temizledi. "Henüz bir tesis kimliği yok."

Madison gözünü bile kırpmadı. "Sadece arkadaşının hesabına yaz." Tereddüt etti.

Vera, "Sage'in bütün gününü buradaki herkesi güvende tutan koğuşları tamir ederek geçirmesi gerekiyor, bu yüzden onu beslemenizi tavsiye ederim," dedi.

Adam başını salladı. "Beni takip edin." Bizi restoranın içine, birkaç masanın etrafından dolaştırdı ve büyük bir tentenin altına götürdü.

Manzarayı seyretmek için olduğum yerde durdum. Okyanus mavinin muhteşem bir tonundaydı, dalgaları bozulmamış beyaz kumun üzerinde tembelce yuvarlanıyordu. Daha uzakta dalgalar daha iyi olmalıydı çünkü sörf tahtalarında birkaç kişi görebiliyordum.

Vera ve Madison masamıza oturduklarında ben de onlara katıldım.

"Yemekten sonra sahilde yürüyebiliriz," diye önerdi Vera. "Tabii arkadaşın ortadan kaybolduğun için sana ders vermeye gelmezse."

Yüzümü buruşturdum.

Umarım toplantıları ya da her neyse biraz uzun sürmüştür.

Menüye bakarken yemekler hakkında sohbet ettik ve her iki kadın da en çok neyi beğendikleri konusunda bana tavsiyelerde bulundu. Teknik olarak öğle yemeği saatiydi ama ikisinin de öve öve bitiremediği macadamia fıncıklı kreplerden sipariş etmekten kendimi alamadım.

Yemek yerken sohbet yüzeyseldi ama rahattı. Onlar bana cadılar meclisi hakkında sorular sordu, ben de onlara hayatları hakkında sorular sordum.

Vera birkaç kez sudan bahsetmişti, bu yüzden neye dönüşebilirse yüzmeyi sevdiğini düşündüm. Yine de ne olabileceği konusunda kararsızdım. Madison bir ağaca tırmandığından bahsetmişti, yani her neyse tırmanabiliyordu. Hayvanlar hakkında daha fazla şey bilseydim belki bu bana bir şeyler anlatabilirdi ama tek bildiğim bitkiler ve rünlerdi.

Yemeğimizi bitirdiğimizde sahile doğru yürüdük.

Kum delicesine yumuşaktı, koğuşların demir attığı yöne doğru yürürken ayak parmaklarımla arasından kayıyordu.

Devasa bir adam kumsalda koşarak bize doğru geldi. Ona zar zor baktım ama Vera yüzünü buruşturdu. "Alfa kurt adam, saat on iki yönünde."

Arkama baktım ve kim olduğunu anladım.

Lobideki kurt adam. Harvey. "Sage!" diye seslendi.

"İstersen sen koşarken onun dikkatini dağıtabiliriz," diye fısıldadı Madison.

"Teşekkürler, ama muhtemelen ne istediğini öğrenmeliyim." *Yapabilirlerdi* Teknik olarak hala beni tesisten atabilirler. Ve eğer yaparlarsa, ben

kızarmıştım. Yine de, belki bu ısı olayını bitirirdi...

Bu cazipti.

Ama ölüm daha az cazipti.

Ölmekle bir eş edinmek arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, cevabım belliydi.

El salladım ve Harv bize çabucak ulaştı. Telefonu çoktan kulağına dayanmıştı.

"Evet, onu buldum. Gayet iyi. Birkaç arkadaş edindi." Bir duraklama oldu. "Hayır, bana oldukça kadın gibi göründüler. Teyit etmek ister misin?" Bir duraklama daha. "Tabii ki istiyorsun. Al." Harvey telefonu kulağından çekip hoparlöre verdi. "Pekâlâ, arkadaşının yeni erkek arkadaşlarına merhaba de."

"Merhaba Liam. Burada harika bir tatil köyünüz var," dedi Madison yüksek sesle. "Sage'e daha iyi bir tur attırmalıydın. Daha önce hiç sahile bile inmemişti."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, biz harika sevgililer olurduk," diye takıldı Vera. "İkimiz de şu anda istemeyerek de olsa pislik adamlarla nişanlı olsak bile."

"Teknik olarak Sage de öyle," diye belirtti Madison.

Liam homurdandı ve ben onun şikâyet sesini duymazdan geldim.

"Koğuşlar üzerinde çalışmak için çapaya gidiyorum," dedim ona. "Yarına kadar büyü kitaplarına ihtiyacım olacak ve boş bir grimoire'a da ihtiyacım var. Ve birkaç renk kalem ve kurşun kalem."

"Ben hallederim," dedi Liam.

"Harika."

"İç çamaşırına da ihtiyacı var," diye seslendi Vera. "Ve yeni bikiniler. Onunkilerin hepsi daha önce başkasının vajinasına girmiş."

"Yıkanmışlardı," diye itiraz ettim, yüzüm kızarmıştı.

Sahip olduğum her şeyi geride bırakmak hiç de eğlenceli değildi. Gerçekten benim diyebileceğim bir şeye sahip olmamak boktandı. Ama tıpkı eş kararında olduğu gibi, ya bu ya da ölümdü. Bu yüzden bununla başa çıkıyordum ve gayet iyiydim.

"Burada kalmak için ne kadar ödediğimizi biliyor musun? Nişanlınız, siz tatil köyünü kurtarırken sizi rahat ettirecek birkaç doları karşılayabilir," dedi Madison.

"Ben Gidiyorum." I aradı, adım atma uzakta itibaren ve Grup önce konuşma daha da rahatsız edici bir hal aldı.

"Yarın sabahki sörf dersini unutma," diye hatırlattı Vera. "Unutmam."

Sahile inerken el sallayarak vedalaştım.

Harvey bana çabucak yetişti, artık telefonuyla konuşmuyordu.

"Yola çıktı, değil mi?" Bakışlarımı ufka dikerek sordum. Hava o kadar sıcaktı ki serinlemek için tişörtümü suya sokmak istiyordum ama kendimi tuttum.

"Evet."

"Ne kadar kızgın?"

"On üzerinden on
iki." Yüzümü

buruşturdum.

Muhteşemdi.

sia

SAGE

Ben bankıma oturup baloncuk büyüme geri dönerken HARVEY birkaç adım ötede duruyordu.

Bir noktada arkamdaki boşluğun daha da ısındığını hissettim ve Liam'ın orada olduğunu anladım. Sözümü kesmedi ama kızgın olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bir ya da iki saat sonra elinde bir kutu yiyeceklerle sertçe yanıma oturdu. Üzerinde çalıştığım şeyi bitirdim ve o da kutuyu bana uzattı.

Kolu görüş alanıma girdiğinde kaşlarım havaya kalktı. "Yine buhar yapıyorsun."

Liam homurdandı.

Kutudaki meyve ve hamur işlerini yerken sessizdim. O da öyleydi.

Boş kutuyu yanıma bıraktım. "Bir şey söylemek istiyorsan, söyle gitsin."

"Sensiz uçamam," diye homurdandı Liam.

Gözlerimi kırptım.

Duymayı beklediğim şey bu değildi. Hem de hiç. "Ne demek istiyorsun?" Sonunda sordum.

"Ejderhaların da aynı sorunu var. Bu yüzden eş almaktan kaçınırlar. Kızışma başladıktan sonra, sırtlarında eşleri olmadan uçamazlar. Ben de yapamam."

"Tamam..."

"Ben elini tutmadan sihrini kullanamadığını düşünsene. Ben yanında olmadığımda paranoyaklaştırdın, değil mi?"

Bunu düşündüm. "Muhtemelen, evet. Sinir bozucu olacağını tahmin edebiliyorum."

"Hem de çok. Ortadan kayboldun. Dün, seni birkaç dakika ya da daha kısa sürede kendim bulabilirdim. Bugün ise çaresizdim. Cecil seni ele geçirebilirdi. *Herkes* sana sahip olabilirdi. Sen benim dostumsun ve iyi olduğundan emin olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Lanet telefon numaran bile bende yok."

"Aslında telefonum yok. Tabii kullan-at telefonumu saymazsan. Cadılar meclisi beni takip edemesin diye eskisini attım."

"Bunu bu gece halledeceğiz. Bu sabah olanlar tekrarlanmayacak."

"Tamam. Yine de Vera ve Madison'la takılacağım. Yarın sörf dersi alacağız."

"Sorun değil. Ben de seninle geleceğim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır. Bu bir randevu değil." "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Eğer gitmek istiyorsan, sahilde kalacaksın."

"Sahilde oturursam boğulmanı nasıl engelleyebilirim?"

"Önlemeyeceksin. Mesele de bu zaten. Benimle bir bağ kurdun ama ben hâlâ benim. İstedğim kişi olabilirim ve istediğimi yapabilirim."

"Bir dereceye kadar," dedi.

"Bu ölçü, sen yanımda olmadan arkadaşlarımla derslere girmeyi de içeriyor."

"Onları neredeyse hiç tanıımıyorsun."

"Onları seni tanıdığımından daha iyi tanıyorum ve senin *eşin* olma yolundayım. Bu durumun anlamını tartışmaya başlamak isteyeceğini sanmıyorum. Nihayetinde, bu koşulları tamir ettirmek istiyorsan bana ihtiyacın var, yani burada tüm kararları senin veremeyeceğini kabul etmen gerekecek."

Liam'ın tüm vücudu gergindi ama bir anlık sessizlikten sonra başını sallayarak onayladı. "Şu anda depo olarak kullandığım bir bungalovum var. Oraya taşınmamız gerekecek. Eğer her zaman uçamayacaksam, kulenin en üst katında kapana kısılmak istemiyorum."

"Bir bungalov kulağa hoş geliyor. Buraya da yakın mı?" Artık kişisel özgürlüğüme karşı çıkmaya çalışmadığına göre şımarıklığını ve inatçılığını azaltmam gerekiyordu.

"Evet, çapaya en yakın binalardan biri. Annem hayattayken burada yaşıyordum."

Ah.

Duygu yüklü bir şeydi o zaman.

"Orada yaşamak rahatsız edici olacaksa, başka bir yere taşınabiliriz. Ne kadar yakın olduğumuz umurumda değil."

"Sorun değil. Diğerleri zaten dolu. Yemekten sonra temizlemeye başlayacağım."

Böylece ben işimi bitirene kadar benimle kalabilirdi.

Gerçekten paranoyaktı.

Yine de işimde kaybolmuşken beni koruması için yanımda olmasından şikayet edemezdim. Özellikle de Cecil nefret ettiği için teorik olarak benden nefret eden bir grup vampir varken. Liam'ın ondan bahsetmiş olması da vampirin gerçek bir tehdit olduğunu gösteriyordu.

"Kulağa hoş geliyor." İzin verirse temizlemeye yardım ederdim. Muhtemelen. Koşullarla uğraştıktan sonra ne kadar yorgun olduğuma bağlı olarak.

Güçlendirmekte olduğum baloncuk büyüüne yeniden odaklandım. Ben çalışırken Liam da telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Saatler geçtikçe vücudum ısınmaya başladı, tıpkı bir gün önce olduğu gibi. Ter yavaş yavaş tişörtümü ve bikinimi ıslattı. İhtiyaç da öyle.

Gerçekten daha havadar bir mayo örtüsü almam gerekiyordu, çünkü bu son derece rahatsız ediciydi.

YORGUNLUK bir gün öncesine göre daha hızlı yerleşti. Sıcaklığın ezici baskısı ve hayatımda ilk kez büyüümü bu kadar zorlamanın yoğunluğu arasında, güneş batmaya başlamadan önce bitkin düşmüştüm.

Gerçekten gerekli olan son takviye rününü de tamamladıktan sonra bankta arkama yaslandım ve nefes nefese gözlerimi kapattım.

Liam'ın elinin tersi alnıma değdi ve nefesinin altında küfretti. "Henüz bu kadar ateşli olman gerektiğini sanmıyorum."

"Ben iyiyim." Kelimeler arasında derin bir nefes almak zorunda kaldım. Benim de başım dönmeye başlamıştı.

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." İtirazım tam olarak doğru çıkmadı. Ya da inandırıcı bir şekilde.

"Sıcakta kendini bu kadar zorlayamazsın." Eli alnımdan ayrıldı ve ayağa kalktığını duymaktan çok hissettim. Üzerimde yükseldiğini ve muhtemelen bana da dik dik baktığını hissetmek için bakmama gerek yoktu.

"Koşuşlar boktan. Yavaşlamak kötü olur." Sonunda konuşmamı bitirdiğimde derin nefesler alıyordum.

Suya ihtiyacım

vardı. Ve

yemeğe.

Tercihen yakında.

Liam beni belimden yakaladı ve kollarının arasına aldı. Beni kollarında sıkıca tutarak çapadan uzaklaşırken dünya sallanıyor ve dönüyordu.

"Çok inatçısın," diye homurdandı.

"Bunu beni sahiplenmeden önce fark etmeliydin." "Seni daha fazla beslemem gerek."

"Sulamalıyım da."

Alay etmeye çalıştı ama homurdandı. "Yarın daha fazla yiyecek ve içecek planlayacağım. Tabii bağı mühürlemeye hazır değilsen, böylece kendini bu duruma sokmaya devam etmek zorunda kalmazsın."

"Bu zor bir pas." Sonunda biraz nefes almaya başlamıştım ama hâlâ her şey dönüyormuş gibi hissediyordum.

"Bekleyebildiğin kadar bekleyeceksin, değil mi?" "Belli ki."

Liam homurdandı. "Bunu anlamsızca uzatmaya gerek yok."

"Benim için anlamsız değil."

"Ne kadar uzun sürerse, aramızdaki samimiyet o kadar artacak."

"Aramızdaki bağı mühürlemek için seks yapmaktan daha samimi bir şey olacağını sanmıyorum."

"Seni yememe izin vermenin hızlı ve sert bir şekilde sevişmekten daha yoğun olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

Tüm vücudumun kızarmış olması iyi bir şeydi, yoksa fena halde kızarırdım. "Bence bunların hepsi olmasını istediğimden daha samimi. Ve daha fazlası için hazır değilim."

Liam yine homurdandı.

İnsan seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum, bu yüzden gözlerimi açtım. Her şey hâlâ biraz dönüyordu ama tahmin ettiğim gibi doğrudan bir restorana ya da kuleye doğru gitmediğimizi görebiliyordum.

Onun yerine Liam beni sahildeki bir bungalova doğru götürüyordu. Küçüktü ama ufacık değildi ve kıyı tarzında yapılmıştı. Bitkilerle çevrili, tropikal bir kaçamak gibi görünüyordu.

Adada gördüğüm diğer bungalovların çoğuyla aynı olmasına rağmen, Liam'ın bungalova doğru ilerleyişinden burayı depo olarak kullandığını anladım.

Kapının kilidine bir kod yazdı -kesinlikle 8888 değildi- ve kapıyı açtı.

Açtığında temizlik malzemelerinin kokusu burnumu kaşındırdı.

Etrafa bakındım, her yerde kutular ve brandalar görmeyi bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

Sadece küçük oturma alanı ve mutfağı rahat ve ferah hissettiren rahat görünümlü mobilyalar vardı.

"Temizlemesi için birine para ödemeye karar verdim," dedi Liam, kapıyı arkamdan kapatırken.

"Eşyalarını başkasının karıştırmasına izin mi verdin?"

"Harv onları kuledeki odama taşımayı teklif etti."

"Ona güveniyorsun." Bu bir soru değil, bir gözlem. "Evet."

"Bailey ile yattığını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Adada en kötü saklanan sır bu." "O zaman neden bunu bir sır olarak saklıyorlar?"

"Beni devirmeye çalışacaklarından endişeleneceğimi düşünüyorlar." Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Seni devirmeye mi çalışacaklar?"

"Biri beni öldürürse buraya ne olacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Koğuşları bir arada tutan oydu, yani... evet. Liderlik pozisyonunu ondan almaya çalışmak berbat bir fikir olurdu. Tesis anında güvenli olmaktan çıkar.

"Doğru."

"Ayrıca, beni öldürmek neredeyse imkânsız olurdu. Yaralandığım anda sihrim beni iyileştiriyor."

"Biz bağlandıktan sonra insanlar sana ulaşmak için beni kullanmaya çalışmayacak mı?" "Muhtemelen."

"O zaman sen de eş bağına girmeye çalışmamalısın."

"Clove, seni öldürürlerse bana ne olacağı önemli değil. Tesis düşecek. Koğuşların durumunu gördün. Sen buraya geldiğinde sadece birkaç haftamız kalmıştı. Seni kaybetmek bir seçenek değil ve mühürlü bir eş bağı bunu önlemenin en iyi yolu."

Beni kaybetmek istemiyordu. Onun eşi olduğum için değil, bir kan cadısı olduğum için.

Bu biraz berbattı.

Ama aynı zamanda şaşırtıcı da değildi. Beni büyüm dışında hiçbir şey için istiyormuş gibi yapmamıştı.

Medya romantizm hakkında koca koca yalanlar söyledi. Hâlâ tek bir çiçek ya da çikolata görmemiş, Liam'ın benim için ne kadar yanıp tutuştuğuna dair yürek parçalayan bir monolog duymamıştım.

Ve hâlâ ondan çok az hoşlanıyordum,
yani... evet. Romantizm saçmalıktı.

Ama koğuşları onarmam gerekiyordu, yoksa ikimiz de mahvolacaktık. Belki Liam benim için yanmıyordu ama eğer tamir etmezsem Doğaüstü Tesis yanacaktı.

Liam beni evin tek kişilik yatak odasındaki yatağa yatırdı. Büyük bir yataktı, kuledeki odasındakiyle aynı boyuttaydı. Yatak takımları beyaz ve yumuşaktı, kıyı tarzı dekorun geri kalanından daha pahalı ve modern görünüyordu.

"Yarın, bungalova kendi korumalarını yerleştirmeni istiyorum. Ayrı kaldığımızda güvende olacağını bildiğim bir yere ihtiyacım var," dedi.

"Kendimi koruyabileceğimi düşündüğünü bilmek güzel," diye takıldım.

"Bunun senin güç seviyenle bir ilgisi yok. Artık benim zayıf noktam olduğunu sana zaten söyledim."

Daha önce bu şekilde ifade etmemişti.

Sanırım *sen benim zayıflığımsın, senin için yanıyorum*'un bizim versiyonumuz olacaktı. Yaşasın.

"Sabah rune yapabilirim. Bir büyü kitabım olana kadar, muhtemelen diğer büyülerin hiçbirini düzeltemeyeceğim. Tabii annenin grimoire'ı buralarda bir yerde değilse."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, ölüm döşeğindeyken bana onu yakmamı söyledi. Büyülerimin koşulları sonsuza dek canlı ve sağlıklı tutabileceğini düşünüyordu."

Büyüsünün onu fiziksel olarak iyileştirebildiği düşünülürse, büyüü sabit ve çalışır durumda tutabileceğini varsaymak zorlama gibi görünmüyordu.

Yine de işler o şekilde yürümedi.

"Sen duş alırken ben de yemek sipariş edeceğim," dedi Liam ve yatak odasından çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve beni yalnız bıraktı.

Gerçekten berbat kokuyor olmalıydım, çünkü duşu isteğe bağlı hale getirmedi. Popomu hızlıca kokladığımda neredeyse öğürecektim.

Kesinlikle korkunç kokuyordum.

Giysilerimi çıkarıp banyoya girmeden önce hiç vakit kaybetmedim. Devasa küveti gördüğümde resmen içine daldım.

Küvete yaslanıp iç çektim.

Doldurduğum su hiç sıcak değildi ve soğukluğu yaydığım ısıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Bir süre rahatladım, küvetin içinde uyuklayıp durdum.

Biri kapı kolunu denediğinde ne kadar uyuduğumdan emin değildim. O sırada vücudum çok daha sıcaktı ve bir gece önce yatakta olanlarla ilgili rüya-geri dönüşler yaşıyordum. Sıcaklığın etkileri ben uyurken her zaman daha da kötüleşiyor gibiydi.

"Clove?" Liam seslendi.

"Hâlâ Sage," diye mırıldandım. "Bir dakika."

Saçlarımdaki teri durulamak için başımı suyun altına soktum. Küvetin kenarında şampuan ya da başka bir sabun yoktu, bu yüzden saçımı yıkamaktan vazgeçtim ve giderin fişini çektim.

Küvetin dışına çıktığımda her şey biraz daha dönüyordu, bu yüzden bir dakika boyunca gözlerim kapalı bir şekilde kenarda oturdum.

Liam tekrar kapıyı çaldı. "Neler oluyor?"

"Kurulanıyorum," diye yalan söyledim.

Ben bir dakika daha otururken o bekledi. Havluyu alıp nihayet etrafıma sardıktan sonra kapıyı açtım. Küvetten boş dolabın içini görebiliyordum, bu yüzden elimde sadece havlu vardı. Terli giysilerimi tekrar giymeyecektim.

"Yine buhar yapıyorsun," diye mırıldandım, yanından geçip giderken.

Önüm koluna değdi ama havlu ten tene teması engelledi. Gömleksizdi ve nedenini bilmesem de sormayacaktım.

"Söz konusu sen olunca genelde öyleyimdir" gibi bir şeyler mırıldandı.

Yorumu görmezden geldim. Çoğunlukla tamamen bitkin olduğum ve hayal etmediğimden emin olmadığım için.

"Harvey, Bailey'nin bana verdiği kıyafetleri getirdi mi?" diye

sordum. "Hayır. Onlar için bir yolculuk yapmam gerek."

Mutfağa doğru yürüdüm. Tezgâhın üzerinde duran iki yiyecek kutusunu görünce, hâlâ havluyu tutarak birinin önüne çöktüm.

"İşte." Liam benimkinin yanındaki koltuğa oturmadan önce tezgahın üzerine, yemeğimin yanına bir kumaş demeti koydu.

Kumaşı açarak, daha önce giydiği tişörte baktım. Benimkinin aksine nemli değildi.

"Terlemiyorsun," dedim.

"Hayır."

Çünkü terlemişti.

Şanslı piç.

Gömleği başımın üzerine çektim ve havlunun kalçalarımaya düşmesine izin verdim. Gömlek beni tamamen örtecekti ama zaten havlunun üzerinde oturuyordum ve şu anda kıcıımı kaldıramayacak kadar tembeldim.

"Teşekkürler, Steam."

"Evet."

Ben kutumu açtım ve yemeğime yumuldum ama Liam'inki kapalı kaldı. Benimkinin yarısına g e l d i ğ i m d e nihayet ona baktım.

Kulakları hafifçe kızarmıştı ve normalden çok daha fazla buhar çıkarıyordu.

"Ne?" diye sordum. Bir patates kızartmasını ağzıma götürürken sordum.

"Hiçbir şey."

Ona boş boş baktım ve kızartmayı ağzıma attım.

Çiğnememi izledi.

Kulakları daha da kızardı ve oturduğu yerde hafifçe

kaydı. "Hep böyle misin?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Biri seni defalarca rahatsız etmedikçe aklından geçenleri söylemiyorsun gibi."

"Daha önce hiç kimse aklımda ne olduğunu öğrenmek için beni defalarca rahatsız etmemişti."

Oh.

Bu biraz üzücüydü. "Annen bile

mi?" diye sordum.

"Hayır. O her zaman, eğer biri sana düşüncelerini özgürce sunmuyorsa, kendi haline bırakılmak istediğini söylerdi."

"Annem insanların yumurta gibi olduğunu söylemeyi sever. Kabuğunun içine girmediğiniz sürece tadı güzel değildir."

Liam homurdandı. "Hâlâ hayatta mı?"

Başımı salladım. "Eğer meclis onun benim ne olduğumu bildiğini anlarsa, buraya gelecektir."

"Onun için yerimiz var elbette."

"Teşekkür ederim. Koğuşlara falan yardım edebilir." "O bir büyü cadısı mı?"

"Oh, hayır. O bir iksir cadısı. Aşırı samimiyetleri ve filtresizlikleriyle bilinirler. Korkunç dedikoduculardır. Büyü cadıları daha çok annene benzer. Sessiz. Ketum. Kendi işlerini yapmaktan memnun. İksirler, büyülerin aksine diğer cadıların yardımıyla mükemmelleştirilir."

"Farklı uzmanlıklar etrafında bir kültür olduğunu fark etmemiştim." "Mmhm."

"Rün cadıları neye benzer?" Liam sordu.

Ona baktım. "Şimdi de beni kırmaya mı çalışıyorsun?" "Yumurta gibi."

Gülümsememi gizleyemedim. "Rün cadıları, tıpkı tılsım cadıları gibi, büyü ve iksir cadılarının uç noktaları arasında yer alır. Tılsım cadıları genellikle daha eğlencelidir, rün cadıları ise daha rahattır."

Liam beni inceledi.

Birkaç patates kızartması daha yedim.

"Bana ne düşündüğünü hiç söylemedin," diye dikkat çektim.

Kulakları tekrar kızardı. "Dün, dişi iblis bana dokunduğunda. Sen çekip gittin."

Başımı salladım ve ağzıma bir kızartma daha attım.

"Sadece bana daha önce hiç dokunmadığını açıkça belirtmek istedim. Tesisteki hiçbir kadın dokunmadı. Bir ejderha ne zaman bir kadına dokunsa, bir eş bağı oluşturma riski taşır. O yüzden dokunmuyor. Aynı kuralların benim için de geçerli olup olmadığını bilmiyordum ama asla riske girmek istemedim. Ben de böyle düşünüyordum. Bunu bildiğini umuyordum."

"Bilmiyordum. Söylediğin için teşekkürler." Ağzıma bir kızartma daha attım. "Dün gece oldukça deneyimli görünüyordun."

Kulakları tekrar kızardı.

Kollarından daha fazla buhar çıktı.

"Konsept zor değil. Anatomi de öyle."

"Yani elini kalçalarımın arasına soktuğunda düşündüğün şey benim anatomim miydi?"

Gözleri kısıldı. "Ne düşünmemi tercih ederdin, Clove? Havayı mı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. O anın sıcaklığıydı. Anın sıcaklığına vurgu yapıyorum.

sıcak. Belki de hiç düşünmeyeceğini hayal etmiştim."

"Hayatımda ilk kez ıslak, ipeksi klitorisin elimdeydi. Senin için en iyisini yapmaya çalışırken, sıcak küçük amını parmaklarımla veya horozumla doldurmamak için cehennem gibi savaşıyordum. Her parçam senin anatominin her parçasının farkındaydı."

Sözleriyle yanaklarım kızardı. Hâlâ kalçalarımın arasındaki kayganlığı görmezden gelmeye çalışıyordum ve o böyle şeyler söylediğinde bu çok daha zor oluyordu.

Bir patates kızartması daha yedim. "Sanırım seni kırmaya çalıştığımda başıma bunlar geliyor." Bir kahkaha attı.

Gerçek bir kahkaha.

Bu sesi pek sık çıkarmadığını belli edecek şekilde sert ve sertti.

"Sanırım öyle." Liam sonunda yiyecek kutusunu açtı. "Teknik ekipten birine senin için bir telefon ayarlattım ve bir başkasını da yeni kıyafetler alması için mağazaya gönderdim. İstemediğin her şeyi iade edebiliriz. Önümüzdeki bir ya da iki saat içinde her şeyi teslim edecekler. O kadar uzun süre ayakta kalabilir misin?"

Uyursam sıcaklığın daha da artacağından emindim. Ama uyanık kalmak gerçekten çok zor olacaktı.

Yani... göreceğiz.

"Deneyeceğim. Buraya geldiklerinde beni uyandırabilirsin, eğer düşersem. Bu gece kıyafet durumunu çözmek iyi olur."

Liam başını salladı.

"Uyumak sıcaklığı senin için daha mı kötü yapıyor?" Kontrol ettim.

"Pek değil. Genel olarak büyü beni seni etkilediği gibi etkilemiyor gibi görünüyor. Sadece seninle ilgilenmek için yoğun bir ihtiyaç hissediyorum," diye açıkladı.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bu, hayatımızın geri kalanında beni eşin olarak kabul etmenle sona erecek büyülü bir çiftleşme süreci. Bunun mantıklı olması için tasarlandığını sanmıyorum."

Yüzümü buruşturdum.

"Geceleri senin için daha mı kötü oluyor?"

diye sordu. "Belki."

Gözlerini kısmıştı. "Gerçeği benden saklama, Clove."

"Hâlâ Sage, *Steam*. Ve sıcaklığı daha da kötüleştiren gece vakti değil. En azından benim söyleyebileceğim bu değil. Uyku çok daha büyük bir tetikleyici gibi görünüyor." Son patates kızartmamı yedim.

Bakışları ilgiyle aydınlandı. "Rüyada beni mi görüyorsun?"

"Sanırım bu gece senden çok daha fazlasını paylaştım, sence de öyle değil mi?" Boş kutumu çöp kutusuna götürürken yanaklarımdaki sıcaklığı görmezden gelerek ayağa kalktım.

Mutfak yeni ya da lüks değildi, bu yüzden çöp kutusunu gizleyecek bir çekmece ya da dolap yoktu.

"Ne paylaşmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Seni gerçekten tanımıyorum."

"Son birkaç on yıldır enerjimin çoğunu koğuşları bir arada tutmaya çalışarak harcadım. Bu da hobilere pek zaman bırakmadı," diye itiraf etti.

"Onlar dağılmaya başlamadan önce ne yapıyordun?"

Liam omuz silkti. "Bu adada herkesin eğlenmek için yaptığı şeyler. Sörf. Yüzmek. Su sporları. Güzel yemekler yemek. Kart oynamak."

"Kulağa bir rüya gibi geliyor," diye

itiraf ettim. "Bugünlerde öyle

hissediyorum."

"Meşgul olmayı mı yoksa dinlenmeyi mi seviyorsun?"

Kontrol ettim. "Rahatlamak benim sahip olduğum bir yetenek değil."

"Tahmin etmeliydim." Tezgâhın üzerine eğildim ve ağırlığımı tezgâha verdim. Uyumaya gerçekten ihtiyacım vardı. "Sanırım yarın sörf *yapmaya* gelebilirsin. Tuhaf, kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranmadığın sürece."

"Dostum, erkek arkadaşım değil."

Bir esneme dudaklarımı gerdi.

"Uyumalısın," dedi Liam, biraz endişeli görünüyordu.

"Muhtemelen." Kanepeye göz attım. "Orada uyursam belki sıcaklık beni o kadar etkilemez."

"Belki." Liam benim hissettiğimden daha ikna olmuş görünmüyordu. "Her şey buraya geldiğinde seni uyandırabilirim."

"Kulağa hoş geliyor."

Kanepeye doğru yürüdüm. Liam birkaç adım ötemde beni karşıladı, kolumu omuzlarından geçirdi ve kendi kolunu belime doladı.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

"Yorgunsun çünkü aynı anda hem koğuşları onarıyor hem de ateşleniyorsun. İkisi de benim hatam. En azından kanepeye oturmana yardım edebilirim."

"Böyle söyleyince..."

Beni minderlere yatırdı. "Genelde başkalarının sana yardım etmesine izin vermez misin?"

"Belli ki. Ben bir rune cadısıyım."

"Clove, sen bir *kan cadısı*sın. Hangi klişelerin senin için geçerli olduğunu seçebilirsin."

"Bir anka kuşuyla çiftleşmek

dışında." "Bu seni hayatta tutacak."

"Öyle diyorsun." Gözlerimi kapattım ve rahatlamak için yan döndüm. "Eğer garip sesler çıkarırsam, beni görmezden gel. Ve bana dokunma."

"Zor bir pazarlık yapıyorsun."

"Bu bir pazarlık değil."

"Ben senin kurallarına göre oynarsam, sen de eş bağına uyacaksın. Doğru mu?" İçimi çektim. "Belki de bu bir pazarlıktır."

Yüzümdeki birkaç nemli saç telini fırçaladı. "Biraz dinlen. Kıyafetler geldiğinde sana haber veririm."

Uykuya dalmadan önce parmakları yüzümü tekrar hafifçe okşadı.

seven

SAGE

Liam beni uyandırdığında VÜCUDUM TEKRAR KIZARMIŞTI. Rüyalarımı hatırlayamıyordum ama gözlerimi açtığımda ve istemeden de olsa onun bakışlarıyla karşılaştığımda, yıldızın o olduğunu inkâr edemezdim.

"Kıyafetler burada," diye mırıldandı Liam. "Seni uyandırmamı istedin."

"Mmhm." Ses her şeyden çok boğuk çıkmıştı. "Gel Clove." Yanıma oturdu ve beni oturur pozisyona getirdi.

Ona doğru yığıldım, terlemiştim ve her yerim sıcaktı. "Yarın deneyeceğim."

"Tamam." Ayağa kalkmama yardım etti, tüm ağırlığımı kaldırdı ve bungalovdan yatak odasına doğru ilerlerken beni taşıdı.

Beni yatağa indirdiğinde koluna yapıştım. "Benimle yatağa gel."

Gözlerimin önündeki saçları düzeltti. "Eşyaları kaldırmam lazım. Daha erken."

"Yarın yaparsın."

Gözlerim kapandı ama tutuşum gevşemedi. Liam bir an bekledi ve sonunda vücudunu benimkinin üzerinden geçirerek yanımdaki boşluğa yerleşti.

kolunu kavrayışından kurtardı. Yatak yeterince küçüktü -ya da o yeterince büyüktü- birbirimize yaslanmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Ne yazık ki onun varlığı sıcaklığın şiddetini azaltmadı. Ama yine de iyi hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim.

"Sıcak mı?" diye mırıldandı.

"Hiçbir fikrin yok."

Beni daha yakına çekti. "Gerginliği azaltmamı istediğin zaman bana haber ver. Gerekirse beni uyandır. Benim için hiç sakıncası yok."

"Bana dokunmaktan rahatsız olmamana sevindim," diye homurdandım.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Dudakları kulağımı okşadı. "Canım çekiyor. Bok gibi uyuyorum çünkü ellerimi tekrar üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Dokunmanın bağı tatmin etmediği günü dört gözle bekliyorum ve sen bana seni tadabileceğimi söylüyorsun."

Vücudum daha da kızardı. "Ben seni bu kadar isterken böyle şeyler söyleyemezsin."

"Söyleyebilirim ve söyleyeceğim." Kulak mememi hafifçe ısırды ve yemin ederim klitorisime doğru gitti. "İyi uykular."

"Sen bir pisliksin," diye nefes

aldım. "Öyle olmadığımı hiç

söylemedim."

Kolunu hafifçe ittim ama hareket ettirmedi.

Bunun yerine beni daha yakına çekti, böylece bedenim onunla aynı hizaya geldi.

"Sana ne kadar yakın olursam o kadar terlersin," diye uyardım.

"Terini seviyorum." Boğazıma doğru eğildi ve yavaşça tenimden bir boncuk ter yaladı. Göğsü memnuniyetle gümbürdedi ve ben sessiz bir iniltiyi engelleyemedim.

"Böyle şeyler yapamazsın."

"Ben senin eşinim, Clove. Eğer terinin tadına bakmak istersem, bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

"Tam bir piç."

Kabul eder gibi bir ses çıkardı.

Başka bir iniltiyle gözlerimi tekrar kapattım. "Peki, sadece dokun bana da uyuyabileyim."

"Lütfen alabilir

miyim?" "Siktir git."

Kıkırdadı, sesi alçak, gürültülü ve gülünç derecede seksiydi. Bir an sonra eli iç baldırımı yumuşatıyordu ve rahatlama o kadar güçlüydü ki ağlayabilirdim.

Liam'ın tüm eli göbeğimin üzerinde kayıyordu, vücudum o kadar kaygandı ki neredeyse hiç sürtünme olmadı. Avucunu hafifçe üzerimde gezdirdi ve ben de onu tenime daha sert bastırdım.

Mesajı aldı ve avucunun topuğunu bana sürttüğünde o kadar iyi hissettim ki nefes almak zorunda kaldım.

"Sert mi seviyorsun, Clove?" Sesi kulağıma o kadar alçak geliyordu ki kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu.

"Sanırım öyle."

"Bu gece parmaklarımı sertçe almak ister

misin?" "Aklından bile geçirme."

Kulak mememi tekrar ısırdı ve parmakları sonunda klitorisime dokundu.

Anında boşaldım, kalçalarım zevkle sarsılırken nefes nefese kaldım. Liam orgazmım boyunca klitorisimle çalışmaya devam etti. Elini ittiğimde, elini kalçamın üzerine koydu.

"Bu kadar yeter," diye nefes nefese kaldım.

"Bir ya da iki saat içinde tekrar ayağa kalkacaksın," diye uyardı.

"İyi olacağım."

Eli uyluğumda kaldı, beni göğsüne yaslariken bacaklarımdan birini dizlerinin üstünden çekti. Bu hareket beni bacaklarımdan ayırdı ama şu anda hava akımına ihtiyacım vardı.

"Her gece böyle uyumayacağız," diye uyardım onu, ısı azaldıkça enerjim yerini hızla yorgunluğa bırakıyordu.

"Pekâlâ Clove." Boğazımdaki bir başka ter damlasını yaladı. "İyi uykular."

"Bu korkunç lakaptan vazgeçmezsen sana Steam demeye devam edeceğim."

"Devam et." Boğazımı yaladığı yerden öptü. Orada bıraktığı küçük, nemli yama sayesinde o nokta nefesine karşı hassastı.

Kendimi sıcak, rahat ve güvende hissederek çabucak uykuya daldım.

LIAM HAKLIYDI. İki saat sonra tekrar uyandım, başka bir seks rüyasında terlerken küfrediyor ve nefes nefese kalıyordum. Parmaklarını göbeğime koyduğumda, tekrar uyumama izin vermeden önce beni iki kez boşalttı.

Bundan üç saat sonra, onu bir kez daha uyandırıyordum. Özür dilediğimde hırladı. Ve beni indirirken boğazımı hafifçe ısırdı.

Sabah 5'ten biraz önce onuncu kez uyandığımda güneş henüz doğmamıştı bile.

Hayal kırıklığıyla yataktan yuvarlandım ve banyoya doğru yürüdüm.

Liam'ın ayak sesleri beni takip ederken sessizdi ama arkamda olduğunu hissedebiliyordum.

Ben duşu açıp kıyafetlerimi çıkarırken ve suyun altına girerken tek kelime etmedi.

"Ne söyleyeceksen söyle gitsin," diye homurdandım ona.

"Düşüncelerinle biraz zaman geçirmeyi tercih edeceğini düşünmüştüm."

"Bu eş bağıını başlattığın için sana kızmaya devam etmek için zamanım olmasını istiyorsan, elbette. Zamana bayılırım."

Ben duşun kenarından sabun alırken beni inceledi. Dünkü banyomdan sonra biri banyo malzemelerini stoklamıştı. Muhtemelen Liam.

Düşünceli olduğu için canı cehenneme.

Birkaç dakika sonra konuşmak yerine şortunu ve boxer'ını çıkardı.

Ona, gülünç derecede büyük sikine ve mükemmel vücuduna ters ters baktım.
"Ne yapıyorsun, Steam?"

"Tükürüyorum." Benimle birlikte duşa girdi.

Ben iki büyük adım attım ama o bir büyük adımda onları geçti.

Bacakları aptalca uzundu. Ve güçlüydü. Ve seksiydi.

Ama kahretsin, ona bakmamam gerekiyordu.

"Bağ sadece orgazm olmanı istemiyor Clove. Seni benimle istiyor. Kollarımda olmanı. Benimle bağlanmanı." Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattı. Nefesimi içime çektim, beni duşun duvarına vücuduyla sabitlerken göğüslerimi göğsüne yapıştırdım. Elleri yüzümü kavradı ve alnımı çıplak tenine yaslamak için çekti. Kollarım kendi iradesiyle ona sarıldı.

Omuzlarımdaki gerginlik nihayet biraz olsun dağılmaya başladı. "Sıcak çok saçma," diye mırıldandım tenine karşı.

"Öyle. Ve olması gerekenden daha hızlı oluyor. Ejderhalar için olduğundan daha hızlı."

İçimi çektim. "Tabii ki öyle."

"Bu sadece kader de olabilir."

"Dokunduğun herkesle bir bağın başlayacağını söylemiştin." "Teorik olarak."

"Teorik olarak ne demek istiyorsun?"

"Ben tek anka kuşu şekil değiştirenim. Kaderin beni eşleştirmek isteyeceği birden fazla dişi olduğunu kim söyleyebilir?"

Alay ettim. "Eğer ejderhaların kadersel eşleri yoksa, senin nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Kader arkadaşı olan bir ejderha tanıyorum. Ve sana söyledim, büyüünü hissettiğim anda benim olduğunu biliyordum. Sana dokunmamış olsaydım bile, eş bağı eninde sonunda bir yolunu bulurdu."

"Bunu şimdi söylemek kolay."

"Belki de. Yine de dokunma konusunda haklıyım, değil mi?"

Sarılması yardımcı oluyordu. Ama ben uyanıktım, bu da genelde yardımcı oluyordu.

"Söylemek için çok erken. Ve biz dokunuyorduk. Açıkça." Elinin kalçalarımın arasında olmasının verdiği hissi yakın zamanda unutacak değildim.

"Sadece gerekli yerlerde. Sen her zaman giyinik

kalırsın." "Bunu daha samimi hale getirmekten

kaçınmak için."

"Doğru. Ama görünüşe göre aramızdaki bağ sadece yakınlaşmayla tatmin

olabiliyor." "Siktir et," diye homurdandım omzuna karşı.

"Sadece açık fikirli ol. Bir dahaki sefere işleri daha ileri götürürsek, bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

Orta parmağımı sırtına doğru kaldırdım ama yanıt vermedi. Fark etmemiş olmalı.

Sonunda burnuyla kulağımı dürttü ve başım tereddüt etmeden yana eğildi.

"Daha iyi hissediyor musun, yoksa sana tekrar dokunmamı ister misin?"

Yüzüm kızardı. "Ben iyiyim."

Bu sadece yarısı doğrudu. Sarılması yardımcı oluyordu ama beni iyileştirmiyordu. Yeterince değil.

Ama eğer bugün de dünkü gibi olursa, sıcakın en kötü etkileri ben tamamen uyandığımda kaybolacaktı.

"Hadi buradan çıkalım ve güne başlayalım," dedim göğsüne yaslanarak.

"Pekâlâ."

Onu hafifçe ittiğimde bir adım geri çekildi. Altından sıyrıldım, saçımdaki şampuanı durulayıp saç kremi sürerken onun devasa ereksiyonuna bakmamak için kendimi zor tuttum.

Liam biraz sabun aldı ve ellerini göğsünde ve kollarında gezdirdi. İzlememeye ve salyalarımı akıtmamaya çalıştım ama çoğunlukla başarısız oldum.

Belki de teklifini kabul etmeliydim. Yine de

sıcaktan olsa gerek.

"Bugün benimle uçar mısın?" Liam beni iğrenç düşüncelerimden kopararak sordu. Ona baktığımı fark etmiş olmalı ki, bu konuda yorum yapmamaya karar verdi.

"Um... Sanırım. Beni sörf dersine götürebilirsin."

Başını salladı. "Arkadaşlarınla bir planın yoksa daha sonra kahvaltı edebiliriz. Büyü kitapları biz yemeğimizi bitirene kadar teslim edilmiş olur."

"Kulağa hoş geliyor."

Duş almayı çabucak bitirdik ve saçlarımı fazladan bir havluyla kurutmadan önce etrafıma bir havlu sardım. Ben banyodan çıkarken Liam elinde bir çift büyük giysi torbasıyla odaya döndü.

Kapı aralığına yaslanmış, havlusunu beline bağlamıştı. Adam o kadar çekiciydi ki, bu bir suç olmalıydı. Çantaları ondan aldıktan sonra gözümü kaçırmak için her şeyimi harcadım.

"Kıyafetler için teşekkürler."

"Sana uymayanları iade edebiliriz. Eğer hiçbirini beğenmezsen, yeni bir parti gönderirim."

"O kadar seçici değilim."

"Olabilirsin. Sana ne istersen alacağım. Arkadaşların haklıydı, bunu karşılayabilirim. Arkadaşım ikinci el kıyafet giymiyor."

Gözlerimi devirdim. "O kadar da ciddi değil."

"Bu bir açıklama yapar. Dünyamızın sunabileceği en iyi güvenliği işe aldım, bu yüzden giyecek düzgün bir şeyin olduğundan emin olmak bir zorunluluk. Aksi takdirde tatil köyümü eşimden daha çok önemsiyormuşum gibi görünür."

Çantayı açtım ve içine baktım. "İmajın konusunda bu kadar titiz olduğunu fark etmemiştim."

"Değilim. Bu işlerden Bailey sorumlu."

"Demek bu kıyafetlerin peşine birini takan Bailey'di." Bir süre sessizlik oldu.

Gerçeği tam kafasına çivilemişim.

"Parasını ben ödedim," dedi Liam sonunda. Bir homurtuyu geri çektim.

"Peki, teşekkürler."

Bir şey söylemedi.

Kıyafetleri ne olduklarına göre sıraladım - iç çamaşırları, mayolar, örtüler, sortlar ve üstler. Örtülerin hepsi fileydi, sıcaklar devam ederken bu daha çok tercih ediliyordu.

"Orada öylece oturup kıyafet denememi mi izleyeceksin?" Omzumun üzerinden ona pis bir bakış fırlatarak sordum.

Bakışlarımı en ufak bir utanç duymadan karşıladı. "Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

"Yalnız kalmak için banyoya gidebilirim."

"Gidebilirsin. Ama beni de ateşin seni azdır d ı r d ı ğ ı kadar azdırma şansını kaçırsın."

Bir süre onu inceledikten sonra tekrar mayolara baktım. "Touché, Steam."

Yığından ilk bikiniyi kaptım. Ucuzluk mağazasından aldığının yeni ve geliştirilmiş versiyonu gibi, çiçekli, daracık bir şeydi. Hemen sevdim ve bedeni bana muhtemelen uyacağını söyledi.

Havlumu bıraktım ve yüzümü ona dönerek mayonun altına girdim. "Koğuşların altına girdiğimde bana doğru çekildiğimi hissetmeseydin ne yapacaktın?"

Cevap vermedi.

"Liam? Alo?" Bikini üstünü çekerken omzumun üzerinden baktım.

"Hmm?" Bakışlarını kıcımdan ayırdı, söylediğim tek bir kelimeyi bile duymamış gibi görünüyordu.

Belki de benim ona bakmaktan hoşlandığım kadar o da bana bakmaktan hoşlanıyordu.

"Koğuşun altına girdiğimde beni çekici bulmasaydın ne yapardın?" Tekrarladım.

"Her zaman bir kan cadısıyla çiftleşmeyi planlamıştım, eğer bir tanesi kapıma gelirse. Teklif etmek için güçlü bir büyü cadısı bulmaya çalışıyordum çünkü senin gibi birini bulabileceğimi sanmıyordum. Yine de bir büyü cadısının bir kan cadısının koğuşlarını onarabileceğinden emin değildim."

"Hayır, yapamaz." Duraksadım, söylediklerini sessizce bir araya getirdim. "Yani bana ilgi duymasaydın bile, yine de benimle çiftleşmeyi deneyecek miydin?"

"Mmhm." Gözleri tekrar kıcıma kaydı.

"Romantik." Yığından bir mayo kılıfı aldım ve kıyafetlerin nasıl görüldüğünü görebilmek için banyoya girdim.

O da beni takip etti. "Ne olursa olsun, sen olduğun için memnunum." "Pek bir değeri yok. Beni tanımıyorsun."

"Sen de beni tanımıyorsun."

"Bu yüzden sen olduğuna sevindim demedim."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Güzel görünüyor. Mayo."

"Bunu söyleyebilirim." Yüzü belli etmese de havlusundaki çadır bunu ele verebilirdi. Ama yüzü ele veriyordu.

Başımdaki örtüyü çekiştirdim ve aynada ona baktım. Güzeldi. Görünüşü hoşuma gitmişti ama muhtemelen giymesem de sırf hava alsın diye giyerdim.

Yatağa geri döndüğümde onu çıkardım ve diğer örtüleri aldım. Onları da yeni favori mayomla deneyebilirdim.

Liam yatakta durdu ve beni tekrar banyoya kadar takip etmeden önce başka bir kumaş parçası aldı. "Bunu sörf yapmak için isteyeceksin."

Kumaşı aldım ve kırpılmış, uzun kollu yüzme tişörtünü açtım. "Göğüslerimin dışarı fırlama riski var mı?"

"Bunun içinde mi? Evet."

"Öyle bir şey olursa ne yapacaksın?" Ben de karşı çıktım. "İkimizin de bunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Haklı bir noktaydı.

Koyu deniz mavisi bluzu başımdan geçirdim ve kontrol ettim.

Biraz seksi, sportif bir şekilde. Ne yazık ki sportif değildim.

"Sörf yapmayı sadece bir kez

deneyebilirim," dedim. "Umurumda

değil. Sende kalsın."

Bakışlarım aynada Liam'inkilerle buluştu. Yine dumanı tütüyordu. "Nasıl görünüyor?" Sırf nasıl tepki vereceğini merak ettiğim için sordum.

"Gerçekten çok seksi."

Tekrar başıma geçirdim ama çıkmadan önce giyebilmek için tezgahın üzerine bıraktım.

Beş mayo örtüsünden dördü işe yaradı ve istemediğimi çantaya geri koydum.

Geri kalan bikinileri de denedim ve çoğu iyiydi. Hiçbiri benim çiçekli bikinim kadar sevimli değildi ve çoğunun kumaşı tercih ettiğimden daha basitti, ancak dilenciler seçici olamazdı. Dört tanesini sakladım, sadece üzerime tam oturmayan iki tanesini iade ettim.

Düz bikinileri sakladığım yığına koyduğumda Liam sinirli bir ses çıkardı.

Onu görmezden geldim ama bir an sonra yanıma gelip onları çıkardı.

"Belli ki bunları sevmiyorsun," dedi.

"Bana uyuyorlar." Onları geri almaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. Çok uzun boylu olduğu için bunu yapmak onun için zor olmadı.

"Kıyafetleri ben alıyorsam, senin gerçekten istediğin şeyleri alıyorum Clove. Sırf sana uyuyor diye onları saklamayacağız."

Öfkelendim. "Peki."

Bikinileri mağazadan aldığı çantaya geri attı.

Geri kalanları gözden geçirirken daha seçici davrandım, sadece gerçekten beğendiklerimi seçtim. Mayo kılıflarından birini de yerine koydum.

İşim bittiğinde, yeni tek bikinimi giydim ve hem bir örtü hem de yüzme gömleği aldım. Saçlarım hâlâ nemliydi ve omuzlarıma dolanmıştı. Bir fırça görmemiştim, bu yüzden banyo tezgahından kalan tek saç bağımı aldım ve saç tellerimi kafatasımın dibinde hızlı bir topuz yaptım. Sihrimi gerçekleştirmek için ihtiyacım olan iki iğneyi de taktım.

Dışarı çıktığımda Liam'ın üzerinde daha önce giydiği şortun aynısı vardı.

Sanırım plaja gitmeden önce kuledeki odasına uğramamız gerekiyordu. Madison, Vera ve benim kaydolduğumuz sörf dersine kadar hâlâ iki saatim vardı, o yüzden acelem yoktu.

Ben herkesi dışarıda tutmak için etrafı kontrol ederken, bungalovun önünde otuz dakika geçirdik ve büyüyü kanımıza ve binanın etrafındaki bitkilere bağladık. Liam kendi kanını da büyüye kattığımda hiç irkilmedi. Büyülerin aksine gerçekten iyi olduğum büyüyü kullanmak iyi hissettiriyordu.

Bir kitaptaki büyülerle Liam'ın annesinin yarattığı karmaşık büyüleri karşılaştırmaya başladığımda bu duyguya tutunmam gerekecekti.

"BUNUN GÜVENLİ OLDUĞUNDAN EMİN MİSİN?" Sage sırtımdaki pozisyonunu ayarlarken ikinci kez sordu. Elleri tüylerime gömülmüştü ve kalçaları omuzlarımı iyice sıkıyordu.

Konuştuğum ejderhalar eşleri sırtlarındayken uçmanın *doğru* olduğunu söylemişlerdi ama ben aynı fikirde değildim.

Tekrar başımı salladım.

Beni daha sıkı kavradı. "Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

İçten içe yüzümü buruşturdum.

Bir eş bağı söz konusu olduğunda hemen hemen her şeye uyum sağlayabilsem de, nadiren uçmaya uyum sağlayabileceğimi sanmıyordum.

Ya da ne zaman gökyüzünde olmak istesem isteksiz eşimi sırtımda sürüklemeye.

Bununla başa çıkmak zorundaydım.

Havalandığımda Sage'in tutuşu acı vericiydi.

Neyse ki kuleye kısa bir uçuş oldu.

Balkona indim ve sırtımdan kaymadan önce rahatlamış bir nefes verdi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi, balkonun korkuluklarına tutunurken sesine neşe katmaya çalışıyordu.

Geriye doğru kaydım ve yanından geçmeden önce kalçasını hafifçe sıktım.

Muhtemelen destekleyici bir şeyler söylemeliydim ama nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Özellikle de hayatımın geri kalanını yerde geçireceğim için sinirlenmemeye çalışırken.

Harv benim için kapının yanına birkaç boş spor çantası bırakmıştı, ben de birini kaptım ve doldurmaya başladım. Sage de bana katıldı ve diğerini banyoya götürdü.

Çok geçmeden eşyalarımı toplamayı bitirmiştik ve spor çantaları aşağıya taşınmaya hazır bir şekilde balkonda duruyordu.

Sage tekrar balkona çıktı ve aşağıya baktı. "Asansöre

binebiliriz," demek için kendimi zorladım.

Lanet asansörden nefret ediyordum.

"Oh, hayır. Yükseklikle başa çıkabilirim." "Seni korkutmak istemem."

"Uçmaktan korkmuyorum. Sevmiyorum ama üstesinden gelebilirim. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Bir omzunu kaldırdı. "Eş bağının kendi başına uçmana izin vermemesi çok kötü. Bunu düzeltebilirim."

"Düzeltmek derken ne demek istiyorsun?"

"Büyünün büyüyü değiştiremeyeceğini düşündüğünü biliyorum ama bu tam olarak doğru değil. Evet, cadı büyüü senin şekil değiştirmeni ya da sıcaklığın beni azdırmasını engelleyemez. Ama uçmak için bir boşluk olabilir."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Clove."

Bana bir bakış fırlattı. "Hâlâ Sage." "Takma

isimlerle ne alıp veremediğin var?"

"Hiçbir şey, ben sadece-" Ofladı. "Fikrimi duymak istiyor musun, istemiyor musun?" "Evet."

"Rünlerin bir kombinasyonuyla, bağı beni sürekli seninle olduğumu düşünmesi için kanımdan yeterince içeren bir şey büyüleyebilirim. Bu da bensiz uçmanı mümkün kılacaktır."

Bunu nasıl başaracağı ya da mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama konsept mantıklıydı.

"Eğer bunu başarabilirsen, sana tonla para ödeyecek bir sürü ejderha tanıyorum," dedim.

"O zaman neden daha önce kimseden bunu yapmasını istemediler?"

"Bunun için sırlarını itiraf etmeleri gerekir ki ejderhalar bunu yapmaz."

"Ah. O zaman benim yapmama izin verirler mi?"

"Eşim olman seni de aralarına katıyor, yani evet. Muhtemelen birbirlerini sırlarını saklamaya zorlamak dışında bir şey için başvuracakları tek cadı sensin." Arkasından yaklaştım.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde rünler için birkaç fikir çizmeye başlayabilirim, ancak buna başlamadan önce bazı koşulları daha onarmam gerekiyor."

"Elbette. Öncelikli olan koşullar."

Yer değiştirdim ve ilk seferinde olduğundan biraz daha kolay bir şekilde sırtıma tırmandı.

Yine de eli hâlâ aynı sıkılıktaydı.

Spor çantalarını bungalova bıraktıktan sonra kıyafet torbasını iade edilmek üzere resepsiyona bırakmak için geri döndük. Cecil görevde değildi -eşime pislik yaptığı için o piçi gözetim altına almıştım- ve şimdiki resepsiyonist kibardı.

"Gece iblislerin yolda olduğuna dair bir mesaj aldım. Onları yaklaşık yirmi dakika önce bekliyorduk, yani her an burada olabilirler," dedi resepsiyonist.

"Teşekkürler. Onları beklemek için birkaç dakikamız var." Resepsiyonun yakınındaki bir kanepeye doğru yöneldim ve Sage de benimle birlikte yürüdü.

"İblisler mi?" diye sordu.

"Villin kardeşler insanları pislik doğaüstü varlıklardan koruyan bir iblis ailesi," diye açıkladım. Oturduğumda o da benimle oturdu. "Birkaç on yıl önce Doğaüstü Hükümet ile başları derde girdiğinde içlerinden birinin birkaç yıl burada kalmasına izin verdim. Dün öğleden sonra meclisinizin bu tarafa doğru geldiğini duyunca, onlardan bir iyilik istedim."

Sage'in kaşları yukarı doğru kalktı. "Meclis şimdiden buraya mı geliyor?" "Sanırım listelerindeki diğer her yeri kontrol etmişler."

"Siktir." Bir elini saçlarının arasından geçirip yüzüne doğru itti. "Öğrendiğin anda bana söylemeliydin."

"Küvette uyuyordun."

İtiraz etmek için ağzını açtı. Sonra kapattı ve başını salladı. "Mümkün olan en kısa sürede en önemli koruyucuları onarmaya odaklanmam gerekiyor. Onları daha güçlü hale getirmek için çalıştırmak beklemek zorunda. Sörf de bekleyebilir."

"Dersini ertelemenin bir anlamı yok. Büyü kitapları henüz gelmedi."

"Gelir gelmez bana söyle," diye uyardı.

"Söyleyeceğim."

Mühürlü bir eş bağı olmadan onu tamamen koruyamazdım, bu yüzden ona söyleyeceğimden emin olabilirdi. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Villin kardeşler otoparka girdiğinde bir büyü dalgalanması hissettim.

Rafael'in büyüğü kusursuzdu.

"Villinler burada," dedim.

Sage ve ben lobiye geçtik ve onları tesisin önünde karşıladık.

"Açıklığa kavuşuralım, bir kan cadısını korumak için işe alındıklarını biliyorlar, değil mi? Ve benim ne olduğumun hepimizi bütün bir cadılar meclisi tarafından avlanma riskiyle karşı karşıya bıraktığını?" Sage mırıldandı.

"Evet. Her şey bittikten sonra istedikleri kadar ücretsiz kalacaklar. Ve arkadaşlarının adanın kafelerinden birini devralmasına izin verdim. Sanırım orada da şeker satmak istiyorlar."

"Şeker mi?" Kaşlarını çatı.

"İblisler buna doyamıyor. Arkadaşları kahve dükkânlarında satıyor. Daha uzun bir açıklaması vardı ama çoğu anlaşılmadı."

Sage homurdandı. "Senin şeker sevmediğini tahmin etmeliydim. Ya da genel olarak şeker, ha?"

"Buna karşı değilim, sadece genellikle canım istemiyor. Ara sıra hamur işleri yerim."

"Ne gibi, yılda bir kez mi?" "İki

kez. Noel ve Paskalya."

"Tahmin etmeliydim. Şekerlerini deneyeceğim. Şekerden korkmuyorum." Bana şakacı bir bakış fırlattı.

"Liam," diye seslendi tanıdık bir ses ve Rafael'in yaklaştığını görmek için döndüm. Kolunu arkadaşının omuzlarına atmıştı. Duyduğuma göre birkaç yıldır birlikteymişler.

Rafael'e başımı salladım ve bir kolumu Sage'in beline doladım. Temasa alışık olmamamıza rağmen, diğer erkeğin önünde onu fiziksel olarak sahiplenmek için bir dürtü hissettim.

Rafael, "Elli iki yıllık dostluğumuzdan sonra hâlâ bu taş suratlı karşılamayı alıyorum," diye alay etti. Koyu renk saçları ve açık kahverengi teni vardı ve neyse ki sarılmak için yaklaşmayacak kadar akıllıydı. O piç kurusuna sarılmayacaktım. Özellikle de sıcakın büyüğü yüzünden buharlaşırken.

"Bu benim dostum Tatum." Rafael kolunun altındaki kadını işaret etti. Koyu sarı saçları, açık teni ve eşininkinden çok daha rahat bir yüz ifadesiyle ortalama boy ve cüsseye sahipti. Bize hızlı bir gülümseme verdi.

"Tater-tot, bu benim eski dostum Liam ve onun arkadaşı Sage." Rafael cadımı şahsen tanıyormuş gibi bizi arkadaşıyla tanıştırdı. Bu beni rahatsız etti ama belli etmedim.

"Vay anasını, şehvetinizi otoparktan bile görebiliyordum!" diye seslendi bronz tenli, neşeli, kıvrımlı sarışın bir kadın. Rafael'e neredeyse tıpatıp benzeyen huysuz görünümlü bir adamla el ele tutuşuyordu. "Ateşin mi var? Sen yarı ejderhasın, değil mi? Kardeşlerim ve onların arkadaşları dışında hiç kimsenin böyle yandığını görmemiştim."

Gözlerim kısıldı.

"Bu Brynn. August'un kız kardeşi," diye açıkladı Rafael. "Eminim onunla tanışmışsındır."

Tanışmıştım. Ejderhalarla tek gerçek bağlantım oydu.

"Onun çiftleştğini bilmiyordum," dedim.

"Oldukça yeni," diye teklif etti Brynn. "Bu arada, bu Bash. Sana ters ters bakarsa bunu kişisel algılama." Sage'e göz kırptı, o da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Cadımın aşırı ilişki yüklemesi içinde olduğundan oldukça emindim. Daha önce hiç çiftleşmiş çiftlerin etrafında bulunmamıştı.

"Yani... ateş?" Brynn kontrol etti.

Sage'in yanakları hafifçe kızardı. "Evet, maalesef."

Bir ton kıvrırcık siyah saçlı olan ufak tefek, solgun bir kadın ve Rafael'e benzeyen başka bir adam diğerlerinin arkasından geldi.

Küçük kadın öksürüyordu. "Bu koku da ne?" Sage

kaskatı kesilirken kolum ona sarıldı.

"Isı," diye alay etti Brynn. "Havada var."

"Vampirler için korkunç kokuyorum. Ve diğer tüm doğaüstü canlılara," diye açıkladı Sage çabucak. "Özür dilerim."

Bir hırlamayı zar zor bastırdım. Kadın çok lezzetli kokuyordu - bunu ona söylediğimde neden bana inanmamıştı?

"Korkunç değil, sadece güçlü." Ufak tefek kadın tekrar öksürdü. "Biber gibi."

Bu kadını öldürecektim.

Rafael'in en yeni kardeşi nefesinin altından, "Anka kuşunun eşinin nasıl koktuğunu tartışmayalım Miles," dedi.

"Bu bir hakaret değildi. Herkes biberi az miktarda sever."

Rafael boğazını temizledi. "Bunlar Zander ve Miley. Sonları ölüm olmadan önce konuşmayı kesecekler."

"Doğru. Özür dilerim." Zander bize hızlı bir selam verdi. "Teknik ekibinizi kontrol edip işe koyulacağız."

Miles ona "Dükkândan başlıyorum," diye hatırlattı.

"Teknik ekiple görüştükten sonra, tatlım." Miles onu kapıya doğru götürürken ellerini kalçalarına koyarak seslendi: "Tanıştığımıza memnun oldum! Pepper harika!"

Tatum homurdandı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Zaten tesiste beni öldürmek isteyen bir sürü vampir var, bir tane daha olsa ne olur?" Sage'in sesi gergindi ama neşeli görünmeye çalışıyordu.

Arkadaşım hayatını kurtarmak için yalan söyleyemezdi. Ne olduğunu diğer cadılardan bu kadar uzun süre nasıl sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Miles seni matematik ve alaycılıktan başka bir şeyle öldüremez," dedi Tatum. "Ve kimse güvenliğin teknik yönünü Zander kadar iyi bilemez. Hiçbir vampirin sana ulaşmasına izin vermez. Buna eşi de dâhil."

"Zaten onun kanına bağımlı," diye ekledi Brynn. "Hepimizin kokusu ve tadı da ona kötü geliyor."

"Biz de işe koyulacağız," dedi Bash, neşeli arkadaşını uzaklaştırırken.

"Biz de öyle. Yapılacak çikolata ve tehdit edilecek insanlar var," diye onayladı Rafael. "Bu sabahlardan birinde birlikte dalgalara açılmamız gerekecek."

O ve arkadaşı uzaklaşırken ben de onaylamayan bir ses çıkardım.

Neyse ki hepsi işe gidiyordu, çünkü daha fazla boş sohbete katlanamazdım.

Özellikle de dostum hem rahatsız hem de tehlikedeyken.

nine

SAGE

Liam'ı sörf dersime katılmaya davet ettiğimi -davet edilmediğini açıkça belirttikten sonra- ama onun bunun yerine kış üstü kuma yayıldığını HATIRLIYORUM. Ben ilk dersimde zorlanırken kaşlarını çatmış okyanusa bakıyordu.

Vera aslında bir profesyoneldi ve ders sırasında bizim sınıftan uzakta kendi işini yapıyordu. Madison da benim kadar yeniydi, bu yüzden aynı seviyede olacağımızı düşünmüştüm ama kadın tam bir canavardı. Ben defalarca düşerken o hızla toparlandı.

Özellikle kafamı tahtaya çarptığım kötü bir düşüşten sonra nefes almak için mola verdim.

Liam beni ona doğru salladı ve içimi bir rahatlama kapladı.

Büyü kitapları orada olmalıydı.

Dersi erken bitirmek için bir bahanem vardı.

Sonunda.

Gidişim umurunda değilmiş gibi görünen eğitmenenden özür diledim. Bana diğer her şeyi Liam'ın öğretmesini söyledi. Kokumdan en az daha önce tanıştığım vampir kız kadar nefret ettiğinden emindim.

Kendimi kırdırmamaya karar vererek sudan çıkarken arkadaşlarıma el salladım.

"Büyü kitapları burada mı?" Kumu geçerken topuzumu başımın arkasından bağlayarak seslendim.

"Az önce teslim edildiler ama sizi çağırmamın nedeni bu değil. İlk cadı koğuşların dışında görüldü."

Yüzümdeki kan çekildi. "Kim?"

"Köylüler hâlâ onun kimliğini belirlemeye çalışıyor. Sizinkiler verdikleri bilgiler konusunda pek açık değiller."

"Neye benziyor?"

"Soluk tenli, beyaz saçlı, son derece mutsuz."

"Hattie. Lanet olsun." Elimi alnımda gezdirdim, sonra hızla çapaya doğru yürümeye başladım. Sanırım eğlence zamanı sona ermişti. "Koğuşları inceleyecek, onları aşmanın ne kadar zor olacağını anlamaya çalışacak. Bu çok kötü."

"Bağı mühürlemeliyiz."

"Hayır, bu sahip olmadığımız zamanı alacaktır. Bunu yaparsak kesinlikle koğuşları aşacaklardır. İhtiyacımız olan şey büyü kitapları ve kahve. Çok fazla kahve. Mevcut büyüleri mümkün olduğunca çabuk düzeltmem gerekecek. Onları güçlendirmek daha sonra gelecek ama daha fazlasını onarabilirsem en azından birkaç hafta güvende oluruz." Biz konuşurken ormanın içindeki patikada ilerliyorduk.

Liam başını eğdi. "Kitapları ve kahvaltıyı getiren biri yolda. Başka neye ihtiyacınız var?"

"Seradaki tüm bitkilerden küçük kırpıntılar. Her büyü için hangilerine ihtiyacım olduğunu belirledikten sonra daha fazlası için birini göndermem gerekecek."

"Ben hallederim. Başka ne var?"

Çapaya ulaştık ve oturdum. "Kâğıda da ihtiyacımız var. Ben birkaç büyü çizebilirim, sen de kitapları aramama yardım edersin."

O da yanıma oturdu. "Pekâlâ. Bir mesaj göndereceğim."

Büyü kitapları ve yiyecekler birkaç dakika sonra elimizdeydi. Yemeğimizi bitirdiğimizde kâğıtlar da elimizdeydi ve çalışmaya başladık.

Sonraki elli iki saati annesinin eşsiz, özel büyülerini kitaplarda bulduklarımızla karşılaştırarak ve bir yandan da aşırı miktarda yemek ve kahve tüketerek geçirdik. Yavaş yavaş, parçalanmış koğuşların neredeyse tamamını güçlü ve sağlıklı bir duruma getirdim.

Tamir edemediğim birkaç tanesi ise geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar parçalanmıştı. Onları tanımlayamıyorduk ama diğerlerinden çok daha incediler ve Liam'ın annesinin onları sağlamlaştırmak için fazla çaba sarf etmediği belliydi.

Önemli olamazlardı, bu da onları kurtaramadığım için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Sonunda rahat bir nefes alarak bankın arkasına oturduğumda, Liam'ın kolu omuzlarımın üzerinden geçti. Vücudum kalorifer gibi yanıyordu ve korkunç sörf dersimden sonra hâlâ tenime yapışan tuzlu suyla birlikte hem kurumuş hem de taze terle kaplanmışım. Saçlarım nasıl düzelttiğimi hatırlayamadığım bir topuzla bağlanmıştı ve tükettiğim saçma sapan miktarda kafein yüzünden kalbim hızla çarpıyordu.

Neyse ki kafeini bir şekil değiştirenin tüketeyeceği hızda tüketmiyordum.

"Bitti mi?" Liam sordu, gerçi bittiğimi biliyor olmalıydı. Adam büyü çalışmasının her dakikasında yanımdaydı, sadece ben işimi bitirirken son birkaç saattir uyukluyordu.

"Evet. Nihayet."

Liam kaçan birkaç tutam saçımı topuzumun içine sıkıştırdı.

Sanırım neden düzelttiğimi hatırlayamadığımı biliyordum.

"Gerçekten çok etkileyicisin Clove," dedi sessizce.

"Biliyorum."

Neredeyse gülümsüyordu ve dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Şaka yapıyordum ve ikimiz de bunu biliyorduk. Son birkaç gündür ona büyüler hakkında hiçbir şey bilmediğimi ve herhangi bir gerçek büyücü cadının benim yaptığımın çok daha kısa bir sürede yapabileceğini defalarca hatırlatmışım.

Ben çalışırken o büyüleri bulmasaydı, orada çok daha uzun süre oturuyor olurduk.

Ama öte yandan, büyülerin hepsi kan büyüsü gerektiriyordu. Yani teknik olarak büyüü düzeltebilecek tek cadı bendim. Başka biri olsa Liam'ın annesinin büyüsünü bozup kendi yöntemleriyle yeniden yapmak zorunda kalırdı. Hattie bile koğuşlara dokunamazdı.

Belki de her şeye rağmen etkileyiciydim.

Uyumak için zamanım olduğunda bunu düşünebilirdim. O kadar kafeinden sonra kendimi sakinleştirebileceğimi varsayıyorum. Kendimi canlı bir tel gibi hissediyordum. Yorgun, terden sırlıklam olmuş bir canlı.

"Pekâlâ, hadi." Liam beni banktan kaldırıp kollarının arasına aldı.

İtiraz eder gibi bir ses çıkardım ama zayıf bir sestti. Zaten kendi başıma yürüyebileceğimden de emin değildim.

Bungalov yolunda onun göğsüne yaslanarak uyuyakalmışım.

Beni uyandırıp hızlı bir yemek yedirdikten sonra beni duşa sürükledi. Üzerimdeki kıyafetleri çıkardığında ya da kocaman, sert elleriyle vücudumdaki tuzu ve teri temizlediğinde şikâyet etmedim.

Parmakları kafa derimde inanılmaz bir his uyandırıyor. Koğuşlarda çalışırken sıcaklığı görmezden gelmeyi başarmışım ama o başıma masaj yaparken büyü karnımın alt kısmında acı verici bir şekilde alevlendi.

Görmezden gelmek için deli gibi savaştım. Ve birkaç dakikalığına da olsa kazandım.

İhtiyaç dayanılmaz hale geldiğinde Liam'ın dudakları kulağıma değdi. "Kalçalarının sallandığını hissediyorum Clove. Seninle ilgilenmeme izin vermezsen uyuyamayacaksın."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım ama yalan aptalca bir şekilde ortadaydı.

"Yani elimi kalçalarının arasında istemiyor musun?" Kulak mememi ısırđı.

İçimden bir inilti kaçtı, kollarım ona sıkıca sarıldı. "Hayır. Sadece duştan çıkmak istiyorum."

"Tamam." Beni yavaşça duvara doğru yürütmeye başladı, ereksiyonu karnımın alt kısmına değiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Su kapatma yeri şurada." Doğru

ya.

Saçlarımı başımın arkasında toplayıp nazikçe sıkarak suyu çıkardı.

Bacaklarım titriyordu.

Belki de tüm vücudum titriyordu.

Liam benden çok daha dengeli

biriydi. Belki de haklıydı.

...tamam, iyi.

O haklıydı.

Isı benimle dalga geçiyordu ve ben uyuduğumda da durmayacaktı.

Yine de bunu nasıl itiraf edeceğimden emin değildim.

Liam bir havlu aldı ve vücudumu yavaşça kuruladı. Kalçalarımın arasındaki kayganlık hiçbir yere gitmiyordu. Havluyu bırakıp beni yatak odasına götürmeden önce saçlarımdaki suyu biraz daha sıktı.

"Haklısın," diye itiraf ettim sonunda, yatağın üzerindeki battaniyeleri açıp beni altlarına yatırırken. "Sıcaklık geçmeyecek."

"Geçmeyecek," diye kabul etti ve yatakta yanıma oturdu. Bir yastığa yaslanmış, şiltenin üzerine uzanmıştım. "Ama seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağımı biliyorsun."

"Hayır, ama ısı
olacak." "Eninde
sonunda."

Uzun bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. "Büyünün beni ele geçirmesini beklemek istemiyorum."

Liam saçımın birkaç telini yüzümden uzaklaştırdı. "Bu, kendini zar zor ayakta tutabiliyorken vermen gereken bir karar değil Clove."

"Eğer mühürlemezsek uyuyamayacağım." "Bırak ben
halledeyim."

Bakışlarıyla karşılaştım.

Gözleri ateşliydi ve ikimizin de çıplak olduğu gözümünden kaçmadı. Çıplaktık ve tahrik olmuştuk.

Sonuna k a d a r götürmeden ve bağı mühürlemeden benimle birlikte olmak için izin istiyordu.

Bir anlık tereddütten sonra başımı salladım.

"Bundan daha açık olmana ihtiyacım olacak," dedi Liam.

Zaten yanmıyor olsaydım, kızarırdım. "Bana ne istersen yap, Steam. Sadece sıcaklığın gitmesini sağla."

Göğsü memnuniyetle gümbürdedi ve az önce beni altına soktuğu battaniyeleri çekti. Kendini kalçalarımın arasına, yüzünü göbeğimin hemen üzerine indirdiğinde karnım gerildi.

Liam bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce beni dikkatle süzdü. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedim.

Derin bir nefes aldı ve sonunda dilini klitorisimin üzerinde yavaşça gezdirmeden önce bana bir gümbürtü daha verdi.

Duygular karşısında kararsız bir nefes aldım. Islak...

sıcak... pürüzsüz...

"Lanet olsun, tadın kokundan bile daha güzel," diye hırladı Liam bana karşı.

Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve ağzını tekrar bana doğru çektim.

Beni tekrar yaladı ve sırtım kavislendi.

Tekrar yaladı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

Tekrar, ve sonunda paramparça oldum, hızlı, sert doruktan aşağı inerken nefes nefese kaldım ve küfrettim. "Lanet olsun."

Bana karşı homurdandı, klitorisimi diliyle daire içine aldı. "Bundan daha iyisini yapabiliriz."

Parmağının ucu giriş yerimle buluştuğunda tekrar yemin ettim. "Ben hiç..." Cümleyi bitirmek istemediğim için sözümü yarıda kestim.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Bir

oyuncakla bile mi?" Başımı salladım.

Gözlerindeki ateş daha da parladı. "Üzerine fazla

gitmeyeceğim." Kafasına vurdum, o da sırtıttı.

Sonra parmağını içime kaydırıldı.

Esprilerim azaldı ve içimi parmağıyla doldururken nefesimi içime çektim. Arkaya ulaşmadan önce biraz acı vardı, ama parmağını çekip bir saniye daha eklemeyen önce bana alışmam için bir an verdi.

Diliyle klitorisimde çalışırken ve eliyle beni yavaşça becerirken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Yemin ettim, eğildim ve nefes nefese kaldım. Tekrar boşalmadan önce ayak parmaklarım kıvrıldı, zevkimin gücüyle parmaklarını sıktım.

Benimle ziyafet çekti, beni tekrar kenara getirdi ve yüzünü zayıfça itene kadar beni tekrar tekrar paramparça etti. O yanıma yatağa yerleşirken yorgunluktan gözlerimi kapatmışım.

Liam'ın dudakları boğazımın kenarına değdi ve ben uyuklarken tam olarak duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Açlık ve işeme ihtiyacı beni şiddetle uyandırmadan önce on sekiz saat uyumayı başarmıştım. Dışarı çıkabilmek için kolunu üzerimden ittiğimde Liam bir şikâyet mırıldandı.

Banyoda bir süre durduktan sonra, mutfağa gitmeden önce bir çift külot ve bir atlet aldım.

Annemi çabucak kontrol ettim - o iyiydi ve artık kimse onun benim sihrimi bildiğinden şüphelenmiyordu - sonra Liam'ın bana verdiği telefona baktım. Madison ve Vera tatilleri bitmeden buluşmak istiyorlardı. Yakında bir yolunu bulup onlara haber vereceğime dair mesaj attım.

Liam'ın telefonuna bir göz attığımda, Villinler'in çevreyi güvenlik altına aldığını ve son yirmi dört saat içinde Hattie'den ya da başka bir cadıdan iz kalmadığını öğrendim.

Ayrıca, Bailey ve Harvey'nin Liam'la cadıları araştıran bazı vampirler hakkında konuşmaları gerekiyordu. Cecil'in bununla bir ilgisi olduğundan oldukça emindim.

Koğuşlar üzerinde çalışırken Liam'ın telefonunun şifresini öğrenmiş olsam da, ayrıntıları öğrenmek istemediğimden yazmadım.

Her şey kahvaltı sonrasına kadar bekleyebilirdi. Akşam yemeği. Güneş çoktan batıyordu.

Yemek için restoranlardan birine uğrayabilirdim ama canım krep çekiyordu. Ev yapımı olanlardan.

Gözlerimi ovuşturmayı bitirdikten sonra malzeme aramaya koyuldum.

Ve elim boş döndüm.

Ben dolapları k a r ı ş t ı r ı r k e n Liam ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi ve masaya oturdu. "Ne arıyorsun?"

"Krep malzemeleri." Omzumun üzerinden baktım. "Elimizde bir şey olup olmadığını bilme şansın var mı? Bulduğum tek gıda maddesi son kullanma tarihi geçmiş bir fasulye konservesiydi."

"Fasulyelerin son kullanma tarihi geçmez." "Kesinlikle öyle."

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Hiçbir şeyimiz yok. Ben yemek yapmam." "Sevmiyor musun, yoksa nasıl yapılacağını mı bilmiyorsun?"

"İkincisi."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Ciddi olamazsın. Sen yaşlısın, değil mi?"

"Yaşlı değilim. Ve ben bir tatil köyünde yaşıyorum. Restoranlarda güzel yemekler var. Öğrenmeye hiç ihtiyacım olmadı."

"Restoranlar iyi ama bazen kendin için yemek yapmak da güzel. Birkaç malzeme alırsak -ya da biri bizim için yaparsa, sanırım, avlandığım için- sana gösterebilirim."

"Ben ayarlarım."

"Teşekkürler." Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. Karmakarışıkta ama Liam benim için yıkamasaydı çok daha kötü olurdu. "Dün gece duş almama yardım ettiğin için de teşekkürler. Oldukça bitkin düşmüştüm."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." Kulakları kızardı.

Utanması hoşuma gitmeye başlamıştı. "Yine de yaptım." Midem yüksek sesle guruldadı.

"Yemek sipariş edeceğim."

"Madison ve Vera'nın akşam yemeği için buluşmak isteyip istemediklerine bakmalıyım. İkisi de birkaç gün içinde gidiyorlar."

Liam'ın ifadesi değişti. Ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama *bir şeyler* düşündüğü ve hissettiği belliydi.

"Tamam," dedi.

"Bu *iyi* bir yüz ifadesi değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona doğru döndüm. Gözleri göğüslerime kaydı ve şeffaf atletimin ona bakacak çok şey verdiğini biliyordum. Bir gece önce yaşananlar düşünüldüğünde, kesinlikle daha önce görmediği bir şey değildi.

Liam cevap vermedi.

"Yumurtayı kır, Steam," dedim, düşüncelerini paylaşmakla ilgili konuşmamızı hatırlatarak.

Sessiz bir nefes verdi. "Önemli değil."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

Liam isteksizce itiraf etmeden önce bir dakika daha bekledi, "Akşam yemeğinde bağ hakkında konuşabileceğimizi umuyordum."

Gözlerimi kırptım. "Randevu gibi mi?"

"Hayır. Sadece... iki insanın

konuşması gibi." Vay canına.

Belki de romantizmle düşündüğümünden daha az ilgileniyordu. Ya da bu konuda daha da kötüydü.

Ya da insan dizileri ve filmleri izleyerek geçirdiğim onca zamandan sonra benim bakış açım gerçekten berbattı. Çoğu ilişki romantik komedi ya da drama gibi olmasaydı mantıklı *olabilirdi*.

"Tamam. Bunu yapabiliriz," dedim.

Liam yemek sipariş etti -akşam yemeği için bana krep yapmaları konusunda onları ikna etti- ve beni beklemem için bungalovun arka verandasına götürdü.

Var olduğunu biliyordum ve eve girip çıkarken biraz görmüştüm ama daha önce hiç oraya ıkmamıştım. Bungalovun n tarafı tatil köyüne, arka tarafı ise okyanusa bakıyordu. Rnlerim evin n tarafında gayet iyi çalışıyordu, bu yüzden etrafta dolaşmaya zahmet etmemiştik.

Neredeyse binanın kendisi kadar büyük olan geniş verandayı görünce neredeyse çenem düşecekti. Güzel bir ateş çukuru, muhteşem bir açık hava kanepesi ve okyanusun üzerinde batan güneşin çarpıcı bir manzarası vardı. Tüm bunların üzerine ahşap bir pergola inşa edilmiş ve parıldayan ışıklarla sarılmıştı.

"Vay be. Neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum," dedim dalgalara bakarak. "Burada çok oturur muydun?"

"Evet. Bazen annemle birlikte. Her sabah saatlerce düşünmek için sahilde otururdu. Ne düşündüğünü hep merak etmişimdir," dedi. "Sanırım onu çözmeye alışmalıydım."

"Muhtemelen büyüler hakkında düşünüyordu, en azından çoğu zaman. Büyü yapmak gerçekten karmaşık bir iştir ve pek çok durumda deneme yanılma yoluyla ğrenemezsin."

"Neden olmasın?"

"Sana hiç büyü türleri arasındaki farklardan bahsetti mi?" diye sordum.

Başını salladı.

Kendi oğlundan sakladığı çok şey vardı.

Nedenini merak etmekten kendimi alamadım. Cadılar gibi büyüye sahip olmayabilirdi ama adam bir g merkeziydi ve cadı büyüsü de onun mirasıydı. Basit bir açıklamanın hiçbir şeye ya da kimseye zararı olmazdı.

Ben koltuğa oturdum, Liam da karşıma oturdu. Romantizmle kesinlikle ilgilenmiyordu.

"Açıklamamı ister misin?" Kontrol ettim.

"Eğer rahatsan."

Gözlerimi devirdim. "Eğer eş olacaksak, cadıları anlamam gerekecek."

"Pekâlâ."

"Yani, dört büyü türünü biliyorsun. İksirler oldukça açıklayıcıdır. Malzemeleri belirli şekillerde, belirli sıcaklıklarda eklersin. Bu bir bilimdir. Rünler bunun basitleştirilmiş bir versiyonudur, ancak onlar da kendi içlerinde karmaşıktır. Bir semboldeki en ufak bir değişiklik tamamen farklı bir etkiye yol açabilir ya da hiçbir etki yaratmayabilir."

Liam başını salladı. "Mantıklı."

"Büyüler ve tılsımlar tamamen farklıdır. Büyü yapmak bir duvar inşa etmek gibidir. Her şeyi doğru yere koymanız ve başlamadan önce tam olarak nasıl yapacağınızı bilmeniz gerekir, yoksa her şey dağılır. Bu bir sanattır ve çoğu insan bunda başarısız olur. Annenin büyülerini onarmak yerine sıfırdan yapmak zorunda kalsaydım, mahvolurduk," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ama benzer bir etkiyi rünlerle de elde edebilirsin?"

"Evet ve hayır."

Alnı kırıştı.

"Buradaki gibi bir kabarcık büyüü yaratacak bir rün yok." Elimle gökyüzünü işaret ettim. "Kendi koğuşlarımı yapıyor olsaydım bunlardan birini büyü formunda inşa etmem gerekirdi ama bu yapılabilir. Baloncuğu temel olarak kullanarak, kendi rünlerimle annenizin koğuşlarına benzer etkiler elde edebilirim."

"Peki ya tılsımlar?" Liam alnı kırıışmış bir halde sordu.

"O çok kolay. Büyü tuğladan bir duvar gibidir, ama tılsım bir nesnenin etrafına bağlanmış bir kurdele gibidir. Etrafını saracak ve sabitleyecek fiziksel bir eşya olmadan bir tılsım oluşturamazsınız ve bunların uyumlu olması gerekir. Tılsımlar ve rünler

Rünler insanlar üzerinde kullan labilse de t ls mlar kullanılamaz."

"Seni r nlere çeken neydi?"

Gülümsedim. "Kan olmadan yapabileceğim en kolay büyü türü onlard . Zayıf rünleri, zayıf iksir ya da b y lerden çok daha kolay yapabiliyordum. T ls m da yapabilirdim ama eğer kanımı kullanmak istersem, kendimi ve diğer insanları korumak için sağlam r nlerin sağlam t ls mlardan daha faydalı olacağını biliyordum."

Liam beni inceledi. "En çok neyle ilgileniyordun?"

" ksirler," diye itiraf ettim. "Ama iksirler sadece insanları etkiler, bu yüzden onlarda ustalaşmak hayatta kalmama yardımcı olmaz. Rünler zaten ikinci tercihimdi. Onlarla eğleniyorum."

Yemeğimizi bırakmak için biri geldi ve sohbete geçici olarak ara verdik. Huzurlu bir sessizlik içinde, dalgaların sesi bize eşlik ederken yemeğimizi yedik.

Liam yemeğini benden önce bitirdi ve kanepenin minderlerine yaslandı. Bakışları bana odaklanmıştı, bana yakın oturmakla ilgilenmediği düşünüldüğünde bu biraz kafa karıştıracıyd .

Yemeğimi bitirdiğimde kutuyu yanıma bıraktım ve onun izinden giderek kanepenin arka minderlerine daha rahat bir şekilde yaslandım. Bakışlarına karşılık vererek, konuşmak istediği konuyu açmasını bekledim.

Aramızdaki bağı konuşmak için

heyecanlı mıydım? Pek değil.

 şte bu yüzden, düşünceleri ve duyguları hakkında konuşmak pek alışık olduğu bir şey olmamasına rağmen, liderliği ona bırakıyordum.

Ya da *herhangi bir* pratik.

Uzun bir an geçti.

Sonra bir an daha.

Kulakları tekrar kızardı.

Sonunda boğazını temizledi.

Bakışmamızı tamamen

kazanmıştım.

"Bağ hakkında konuşmamız gerek," dedi.

"Bunu zaten söyledin."

"Doğru." Tekrar boğazını temizledi. "Ateşi tarif ederken birkaç detayı atlamış olabilirim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne gibi?"

Kulakları daha da kızardı. Renk yanaklarına da yayıldı. "Tam bir ejderha olmadığım için hangi yönlerin geçerli olacağından emin değildim."

"Liam," diye uyardım. "Eğer yine gerçeğin etrafında dans edersen, koğuşlar üzerine yemin ederim ki hemen şimdi çekip giderim."

"Etrafında dans etmeye çalışmıyorum. Sadece tam olarak ne olacağını bilmiyorum. Ejderha olaylarının çoğu bizim için geçerli değil gibi görünüyor. Ama sizi uyarmalıyım ki ısı mühürlenmeden ne kadar uzun süre devam ederse, genellikle ejderhaları o kadar çok etkiler."

"Ejderhalar, yani insanlar." Başını

eğdi.

Gözlerim kısıldı. "Onlara tam olarak ne oluyor?" "Bir

çeşit... akıllarını kaybediyorlar."

Gözlerimi kırptım.

Beni dikkatle izledi.

"Akıllarını nasıl kaybediyorlar?" Sonunda sordum.

"Ayrıntıları açıklamadılar ama sanırım eşinizin acısı arttıkça düşünmek zorlaşıyor ve cinsel ihtiyacı görmezden gelmek zorlaşıyor."

İyi. Sen acı çekmek yerine tahrik olurken, ihtiyacımın daha da artacağını düşünüyorum. Aklımı kaybedeceğimi sanmıyorum ama kimsenin kaybedeceğini sanmıyorum."

"Benim hissettiğim ihtiyacı senin hissetmediğini sanıyordum," dedim hançer gibi ona bakarak.

Yüzünün kızarması yanaklarına yayıldı. "Senden hiçbir şey beklemiyorum."

"Demek hissediyorsun."

Başını eğerek selam verdi.

Ben de başımı kanepenin minderlerine yasladım ve uzun bir nefes verdim.

"Herhangi bir konuda nasıl hissettiğini hiç itiraf eder misin Steam?"

Aldığım tek cevap onun cevapsızlığıydı.

Hayır.

"Yani kavga etmeye devam edersek çıldıracaksın ve ne yapacaksın? Bana saldıracak mısın?"

"İnsanlar pes etmeden önce genellikle o kadar ileri

gitmezler." Benden acı bir kahkaha kaçtı. "Bu *harika*."

"Bağı mühürlememiz gerektiğini söylemiyorum," diye başladı, "Ama-

" "Tam olarak bunu söylüyorsun. Bana palavra sıkma."

Bir anlık bir duraksama oldu. "Pekala, ben de bunu söylüyorum. İşler daha da kötüye gitmeden bağı mühürlemeyi düşünmeliyiz."

Başımı kaldırdım ve onu kıpkırmızı buldum.

Utanmıştı.

Ya da rahatsızdı.

Ya da... belki de bir eş istemediğini benim kadar o da fark etmişti. "Bunu istiyor musun ki?" diye sordum.

Liam bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Bunu istiyor musun ki?" Tekrarladım. "Ben mi? Bir eş bağı mı? Eğer bunu yaparsak, birbirimizden hoşlansak da hoşlanmasak da sonsuza kadar birlikte olacağız. Eğer bunu istemiyorsan, mücadele etmeliyiz. En azından ısıya karşı koymayı deneyebiliriz. Biz-"

Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. "Neden bunu istemediğimi düşündün ki?"

"Az önce bana bunun bir randevu olmadığını söyledin. Yanıma oturmaya çalışmadın. Sahiplenicisin ama bunun sadece içgüdü olduğunu söyledin. Sen sadece belden kurtarmak için bir eş istedin. Sen-"

"Bunu istiyorum," diye hırladı. "Ve *sadece* tesisi kurtarmak için bir eş istemedim. Her zaman yalnız olmaktan bıkmıştım. İlgilenecek birini istedim. Birlikte vakit geçirebileceğim birini."

"Bir köpek evlat edinerek bunların ikisini de başarabilirsin."

"Ben lanet bir Anka kuşuyum. Bir köpek evlat edinmeyecektim. Bir eş istiyordum. Bir eş. Ve bunu, sen bana tamamen ilgisiz ve karşıyken bile seni sahiplenecek kadar çok istedim. Bu yüzden burada oturuyorum."

Aramızda eliyle işaret etti. "Ve bunu bir randevu olarak görmüyorum, çünkü bu suları test ettiğimiz anlamına gelir. Ama öyle değil. Biz eş olacağız. Şimdiye kadar sadece bir ejderha kırgınlık dönemini pes etmeden atlatmayı başardı ve o da bunu sadece eşinin hayatı tehlikede olduğu için yaptı. Yol boyunca birbirlerine aşık oldular."

"Ama aşık olmamızı istiyor musun ki?" Ben de karşı çıktım. "Eminim eşler sadece arkadaş olabilir ama ben bunu istemiyorum. Eğer birbirimize bağlanacaksak, yarım yamalak bir ilişki istemiyorum. Ben aşk istiyorum. Ve randevu. Ve yanımda oturmaya dayanamadığı için yanımda oturan bir arkadaş."

Liam'ın burun delikleri alevlendi. "İstemediğimi mi sanıyorsun?"

"Şu anda benden olabildiğince uzaktasın."

Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi geçerek önümde diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Clove, seni o kadar çok istiyorum ki

Nefes al. Sabırlı olmaya çalışıyorum. Kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum. Seni rahat bırakmaya çalışıyorum." Ağzımı kendine doğru çekti ve beni kabaca öptü.

Ani dudak kenetlenmesi beni hazırlıksız yakaladı. Dili ağzımı araladığında ona doğru açıldım.

Daha önce kimseyi öpmemiştim.

Yumuşaktı.

Ilıktı.

Islak.

Dürüst olmak gerekirse mutluluk vericiydi.

Onu öptüğümde nefes almayı unuttum ve birkaç derin nefes almak için geri çekilmek zorunda kaldım. Liam'ın elleri yüzümdeydi, gözleri yanıyordu.

"Beni istiyorsun," dedim.

"Tabii ki evet."

"Bundan sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum," diye

itiraf ettim. "Ben de bilmiyorum."

Gülümsemeye karşı koymak için dudaklarımdan birini ısırdım. "Deneyimli birini seçmeliydin."

"Deneyim umurumda bile değil Clove. Sadece sen varsın."

Beni tekrar öptü. Daha uzun sürdü, çünkü dillerimiz birbirini tanırken kendimi burnumdan nefes almaya zorladım.

Bunun ne kadar samimi hissettireceğini fark etmemiştim. Öpüşmek. Her zaman romantik filmlerde gördüğüm şeylerden biri olmuştu ama beni nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim.

Öpülmeyi hiç beklemiyordum.

Yine de kötü bir sürpriz değildi. Hiç de değildi.

Belki de hoşuma gitmişti.

Belki de *hoşuma* gitmişti.

Liam'ı kendime çekerken parmaklarım saçlarına gömüldü. Beni kanepenin minderinin kenarına sürükledi, göğsüne çekti ve öpüşürken bana şiddetle sarıldı.

Tekrar geri çekildiğimde derin nefesler almak zorunda kaldım. Onun göğsü de hızla inip kalkıyordu, bu da kendi havasızlığım konusunda daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

"Muhtemelen bir tür plan yapmalıyız," dedim.

"Bağı mühürlediğimizde en az birkaç gün birbirimizin içinde kaybolacağız, bu yüzden bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapmak daha iyi olur. Ejderhalar iki hafta boyunca ancak hava almaya çıkarlar."

"Koğuşları gerçekten sağlamlaştırmak için birkaç günlük çalışmam var. Şu anda sağlıklılar ama üzerlerine rünler eklediğimde çok daha güçlü olacaklar."

"Rünlü büyülerini aşmak daha mı zor?"

"Hem de çok. Aşılamaz hale gelmeliler. Daha sonra adayı daha da iyi kilitlemek için başka yerlere biraz daha rün ekleyebilirim."

"Öyleyse önümüzdeki birkaç günü koğuşlar üzerinde çalışmak için ayıracağız. Ben de zaman bulduğumda tarihler üzerinde çalışacağım," dedi Liam.

"Sen randevular *üzerinde çalışmazsın*."

"O zaman onlarla ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım sadece çıkıyorsun."

Başını öne eğdi. "O zaman randevulara gideriz."

"Çıkmak *zorunda değiliz*."

"Tabii ki zorunda değiliz. Ama istediğin buysa, ben de istiyorum." Beni tekrar öptü ve ben de onu öptüm.

Bu sefer tereddüt etmeden.

Sonunda, öpüşme seansı Liam ve benim kanepede birlikte oturup okyanusa bakmamızla sona erdi. Onun tarafı benimkine yaslanmıştı, eli de kalçamdaydı.

Çok güzeldi.

Hatta huzurlu.

Supernatural Resort'ta huzur bulmayı beklemiyordum ama yanıldığım için mutluydum.

eleven

SAGE

ERTESİ SABAH UYUDUK, nihayet Madison ve Vera'yla sahildeki restoranda öğle yemeği için buluşma vakti geldiğinde bungalovdan ayrıldık.

Kumların üzerinde yürürken Liam, "Kendi masamı alabilirim," dedi. Elleri sörf şortunun ceplerindeydi ve üstsüzdü.

Bir gece önceki sohbetimizden ve öpüşme seanslarımızdan beri daha rahattık. Ve gecenin bir yarısı beni yine ağzıyla ve parmaklarıyla boşalttığından beri.

Ama hâlâ biraz belirsizlik vardı. Liam aramıza fiziksel mesafe koyarak bununla başa çıkıyor gibiydi.

Koğuşa dönmeden önce okyanusa girmeyi planlıyordum, bu yüzden bikini ve bir örtü giymiştim. Son birkaç gündür olduğundan daha sıcak hissediyordum ama bunu görmezden geliyordum. Bazı şeyleri çözmüştük ama her şeyi değil. Her azdığımda ona söyleyecek kadar değil.

Plaj oldukça kalabalıktı, ama ikimiz de asfalt yollardan gitmek yerine okyanusun yanında yürümek istedik, bu yüzden kalabalığa göğüs gerdik.

Koğuştaki çalışırken bir bankta geçirdiğimiz onca zamandan sonra, plaj muhteşimdi. Esinti güzeldi ve su ayaklarımızı her yıkadığında harika hissettiriyordu.

"Neden kendi masanı aldın ki?" Ona istediğim bakışı atamadım. Ona deli olduğunu söyleyecek bir bakış.

Liam hakkında yeterince şey öğrenmiştim ve onun mantık yürütme tarzının bana genellikle anlamsız geldiğini fark etmiştim ama arkasında bir mantık vardı.

Aynı fikirde olmadığım bir mantık ama yine de. Mantık.

"Yani arkadaşlarıyla konuşmak için yerin var," dedi.

Ah.

Aslında bu mantıklıydı. Sadece gerekli değildi.

"Teşekkürler ama bizimle gelsen de olur. Muhtemelen onlar hakkında benden daha çok şey biliyorsundur."

"Bu pek olası değil."

"Neye dönüştüklerini biliyor musun?" Ben de karşı çıktım.

"Elbette. Bilmesem tesise girmelerine izin vermezdim."

"O zaman benden daha çok şey biliyorsun. Onlar hakkında tek bildiğim, ikisinin de nişanlılarından saklandıkları. Görünüşe göre her ikisinin ailesi de çocukken onları görücü usulüyle evlendirmeyi kabul etmiş."

"Bunun nadir şekil değiştiren türlerde olduğunu duymuştum. Özellikle de dişilerde. Erkekler kendilerine benzeyen bir eş için çok para teklif ediyor ve her zaman dişilerden çok daha fazla erkek şekil değiştiren oluyor."

"Görücü usulü evlilik saçmalık," dedim ama ona yan gözle baktım. "Bahse girerim o çiftleşme pazarında çok para ederdin."

"Muhtemelen. Melezler neredeyse yok denecek kadar az. Ne yazık ki beni başka bir kadına satmaya çalışmak için artık çok geç. Aramızdaki bağ hiçbir yere gitmiyor."

Homurdandım. "Az önce şaka mı yaptın?"

"Hayır. Ben şaka yapmam." Yine de dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Sadece hafifçe. "Saçmalık."

"Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Bana ne tür bir şekil değiştiren olduklarını söyleyebilir misin, yoksa bu bir tür kurala aykırı mı olur? Sorsam muhtemelen söylerler ama görgü kurallarını bilmiyorum ve kabalık etmek istemiyorum."

"Şekil değiştirenler genellikle ne oldukları konusunda ketum davranmazlar. Muhtemelen büyüünüz yüzünden bunu söyleyebileceğinizi düşünmüşlerdir. Kimse cadılar hakkında fazla bir şey bilmez."

"İyi bir noktaya değindin."

"Sarışın olan bir kelpie. Kızıl saçlı olan ise bir kitsune. Bildiğim kadarıyla ikisi de kendi türlerinin yaşayan tek dişi şekil değiştirenleri. Kelpie, şok geçirmiş bir çift kurt şekil değiştiriciden doğdu. Kitsune'nin babası da onun gibiydi ve sanırım annesi ya insan ya da insandı."

Kaşlarım alnıma fırladı. "Vera bir *kelpie* mi? Onlar su canavarı değil mi?"

Liam omzunu kaldırdı. "Tüm doğaüstü varlıklar canavar değil mi?"

"İyi bir noktaya değindin." Bir nefes çektim. "Sanırım bu yüzden sörfte bu kadar iyi."

"Muhtemelen bununla bir ilgisi vardır. Başka bir derse kaydolacak mısınız?"

"Oh, hayır. Dersi veren kadın benden nefret ediyor. İğrenç koktuğumu düşünüyor. Ve sana bakıp durdu, yani muhtemelen sana karşı bir şeyler hissediyor."

Liam'ın gözleri parladı. "Sana kaç kere daha inanılmaz koktuğunu söylemem gerekiyor?"

"Muhtemelen hayatımızın geri kalanı boyunca. Eğer gerçekten benim dostum olmak istiyorsan."

Önümüzdeki sudan bir çift sörfçü çocuk çıktı. Liam'ı gördüklerinde gözleri parladı.

"Hey, dostum. Sonunda yine dalgalara mı vurdun?" diye sordu

içlerinden biri. O bir vampirdi. Büyüsünden anlayabiliyordum.

Diğeri ise kurt değıştiren biriydi.

"Bugün değıl. Arkadaşımla kahvaltıya gidiyorum." Liam bana öyle bir bakış attı ki, "dostum" kısmını kesinlikle vurgulamasının bir nedeni olduğunu anladım.

"Ben Madison ve Vera ile yemek yerken sen de sörf yapmaya gidebilirsin," dedim. Liam okyanusa baktı.

Bunu kesinlikle istiyordu. Yıllardır koğıuşları ayakta tutmak onun tüm hayatıydı.

"Dışarıdaki masalardan birine oturabilirim. Beni her zaman görebilirsin," diye işaret ettim.

Liam acı veren uzun bir sessizlikten sonra, "Kahvaltı ediyoruz," dedi.

"Hayır, yapmayacaksınız. Sörf yapmaya gidiyorsunuz." Onu suya doğru ittim. Elbette yerinden kıpırdamadı. Kesinlikle o izin vermedikçe onu hareket ettiremeyeceğim kadar güçlüydü.

"Clove," diye uyardı.

"İlk sevgilinin tükürüğü," diye alay etti kurt adam. "Ne kadar romantik." "Git." Liam'ı okyanusa doğru ittim.

"Sörf tahtam yok," diye homurdandı ama kazandığımı söyleyebilirdim.

"Benimkini al. Benzer tercihlerimiz var. Siz çıkarken ben de sizinkini alayım. Zaten bir molaya ihtiyacım var," dedi vampir.

"Peki." Liam isteksizce kabul etti ve bana baktı. "Görüş alanımda otur."

"Sorun değıl." Ona hızlı bir gülümseme verdim.

Beni dünyanın en kısa sarılması için kendine çekmeden önce tereddüt etti. Beni bırakmadan önce dudakları alnımı da okşadı. "İyi eğlenceler."

"Sana da."

Sahile doğru ilerledim, Madison ve Vera'nın kumdan ve sudan görülebilen bir masaya oturmuş olduklarını görünce el salladım. Yanlarında onlara biraz gölge sağlayan bir sütun vardı.

Ben de güneşin altında oturdum ve Liam'la göz göze geldim. Başını bana doğru eğip okyanusa dönmeden önce bir dakika boyunca bakışlarımı tuttu ve sonunda sahilden ayrıldı.

"Mutlu görünüyorsun," diye takıldı Vera. Onun bir kelpie olduğunu bilmek hâlâ tuhaftı. Ve Madison'ın bir kitsune olması... Bu da çılgıncaydı ama benim için kelpie olayı kadar çılgınca değildi.

Saçlarımı gözlerimin önünden çektim. "Sanırım görücü usulü evlilik bazılarımıza bunu yapıyor."

Madison homurdandı. "Beni buna dahil etme."

"Ya da beni. Mükemmel bir dünyada, önümüzdeki iki gün içinde kader eşimle tanışacağım," diye kabul etti Vera.

"Eve o zaman mı dönüyorsun?" Kontrol ettim.

"Evet. Yarından sonraki gün." İç çekti. "Cehennem gibi olacak." "Sen ne zaman gidiyorsun?" Madison'a sordum.

"Bu gece." Yüzünü buruşturdu. "Canavarın karnına geri dönüyorum."

"Bu durumlara nasıl düştünüz?" diye sordum. "Benim başıma nasıl geldiğini hepimiz biliyoruz."

Siparişlerimizi almak ve su bardaklarımızı doldurmak için biri geldi ve sohbete geçici olarak ara verdi. Madison ve Vera mimoza içmeyi tercih etti, benim hayatım şu anda tehlikede olmadığı için ben de aynısını yaptım.

Şekil değiştiren kanları sayesinde alkol beni onlardan daha fazla etkileyecekti ama ben de benimkini yavaşça içtim.

"Babam ben çocukken beni o piçle evlendirmiş," dedi Vera açık açık. "Yıllardır sürüye dehşet saçıyordu. Herkes annemin onunla yattığını sanıyordu ama DNA testi onların çocuğu olduğumu kanıtladı. Sürüdeki gençlerden birini neredeyse öldürdükten sonra, babam sonunda barışı korumak için beni ona verdi. O zamandan beri kimseye saldırmadı."

"En azından baban tereddüt etti. Benimki daha ben doğmadan evlenme sözü vermiş. Kadın olduğumu öğrendiği an.

beni güç için takas etti. O zamandan beri bizim Skulk'un lideriyle kanka oldu." Madison kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kendisi bir kitsune olduğu için skulk'un bir grup tilki olduğunu varsaymışım. "Resmi olarak çiftleşmenize ne kadar kaldı?" Vera kontrol etti.

"Sadece birkaç hafta. Bu benim son şansım." "Reddedip kaçarsan ne olur?" Merak ettim.

Vera güldü. "Bir şekil değiştirenden kaçmak için aptal olman gerekir, Sage. Hiçbir şey bizi bir avdan daha fazla heyecanlandıramaz."

"Ve bir şekil değiştiren seni yakaladığında ısırır. Hem de sertçe," diye onayladı Madison. "Benim skulk'um çok eski ve kaynakları var. Nereye gitmeye çalışırsam çalışayım beni bulabilirler. Kaçış yolu yok, gerçekten boku yedim."

"Nişanlımda kokum var. Sürüm ona buraya geldiğimi söylemiş ama beni her yerde bulabilir. Bağımdan kurtulmanın tek yolu kader eşimi bulmak, bu yüzden adadaki herkesle flört ediyorum," diye ekledi Vera.

"Ne kadar zamanın kaldı?" diye sordum.

Vera mizahla gülümsedi. "Birkaç ay. Ondan önce doğaüstü varlıkların yoğun olduğu şehirleri ziyaret edeceğim ama anneme cenazemi planlamaya başlamasını söyledim bile. Hiç eğlenmedi."

"Siktir et onu," diye homurdandı Madison.

"Evet. Nişanlının da canı cehenneme," diye onayladı Vera. "Eğlenceli olmayan bir şekilde."

Madison koltuğunda geriye doğru yaslandı. "O piç kurusu cehenneme kadar yolu var, umurumda değil."

Biri içkilerimizi bıraktı ve hepimiz birer yudum aldık.

"En azından senin durumun o kadar boktan değil," dedi Vera, bana bakarken kendini neşeli olmaya zorlayarak. "Ve arkadaşın sörf yapabiliyor. Bu harika bir şey."

Okyanusa baktım ve Liam'ın bir profesyonel gibi dalga yakalayışını izledim. Ya da adı her neyse.

"Eminim seninki de sörf yapabiliyordur," dedi Madison.

"Umarım yledir." Vera bardağının geri kalanını boşalttı ve boğazını temizledi. "Pekâlâ, konuşmak için daha az iç karartıcı bir şeye ihtiyacımız var. Artık zorla nişanlanmak yok. Ya da eşler. Yapabiliriz-"

Masamızdaki tek boş sandalye aniden uzun boylu bir adam tarafından dolduruldu. Onu tanıdığımda kaskatı kesildim.

Cecil.

Önümdeki masaya bir torba kan bıraktı.

Liam'ın davetsiz misafiri fark edip etmediğini görmek için okyanusa dönüp baktım ve hemen bir sorun olduğunu fark ettim.

Cecil sütun tarafından tamamen gizlenmişti.

Liam'ın benden nefret eden vampirin öğle yemeği için bize katıldığına dair hiçbir fikri olamazdı.

"Neden masamızda bir torba kan var sivrisinek?" Madison çizdi.

"Ben sadece borcumu ödüyorum. Tesisin korkusuz lideri bana onun kan cadısına borçlu olduğumu söyledi." Cecil sandalyesinin arkasına rahatça yaslanarak çantayı işaret etti.

"Bu da buraya gelmeyi ve tüm bu erkek yayma işini yapmayı gerektiriyordu çünkü..." Vera onun sözünü bitirmesini bekleyerek sustu.

Cecil basitçe, "Çünkü Anka Kuşu'nun kan cadısının bana ihtiyacı var,"

dedi. "Bunu nasıl anladın?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Hepimiz dışarıdaki cadıyı duyduk. Eminim hâlâ dışarıda bir yerlerdedir. Ayrıca koğuşların artık sabitlendiğini biliyoruz, bu da en azından bir yüzyıl daha güvenliğimiz olduğu anlamına geliyor" dedi.

"Yani..." Madison dürtükledi.

"Bu yüzden Sage'den hemen kurtulmak tesisteki herkesin yararına olacak. O ve Liam aralarındaki bağı mühürlemeden önce."

Kahretsin.

"Bunu nasıl anladın?" Vera merak etti.

"Aralarındaki bağ mühürlenmezse Liam yine eski ilgisiz haline döner ve sürekli olarak adada devriye gezer. Tatil köyü onun birinci önceliği olmaya devam ediyor. Cadılar koğuşları yıkamaz. Biz-"

"Anladım," diyerek Cecil'in sözünü kestim. "Ne istiyorsun?"

Piç kurusu beni yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Madison ve Vera'nın sessizliği onların da bunu bildiğini gösteriyordu. "Önemli bir şey değil," dedi Cecil.

Vera, "Bu cümlelerin ardından her zaman büyük bir şey gelir," diye belirtti.

Cecil bana keskin dişleriyle mizahtan uzak bir gülümseme verdi. "Sadece birkaç torba kan. Cadılar hakkında bir şeyler okuyordum ve duyduğuma göre tadınız kokunuzdan daha güzelmiş."

Gözlerim kısıldı. "Hayır."

"Bekle, neden olmasın?" Madison bana doğru eğildi. "Bu aslında bir vampir için büyük bir istek değil."

"Ben bir kan cadısıyım. Kanımın içinde güç var. O da bu yüzden istiyor." Cecil'i işaret ettim. "Ve eğer Liam istediğini öğrenirse, seni öldüreceğinden eminim."

Vera, "*Oldukça emin olmayı lanet olası emin olmaya çevir,*" dedi.

"Sorun değil. Kabul etmek zorunda değilsin." Cecil kollarını başının arkasına doğru uzattı. "Ama bu restoranın her tarafına yerleştirilmiş bir düzineden fazla vampirim var."

Etrafıma bakındım ve birden fazla gözün masamıza dikilmiş olduğunu gördüm. Hepsinin sahip olduğu büyü söylediklerini doğruluyordu.

Onlar vampirdi.

"Bu noktada, kanınızı bana isteyerek verebilirsiniz. Ya da kanını alırız ve daha sonra seni cadılara teslim ederiz," diye bitirdi Cecil.

"Kanımı içtikten sonra beni bir cadıya teslim etmezsiniz. Bağımlısı olacağsın," dedim açık açık.

"Umut edebilirsin," dedi Cecil kendinden emin bir şekilde. "Peki." Kelimeyi sertçe söylemek zorunda kaldım.

O haklıydı; başka ne seçeneğim vardı ki? Bir torba dolusu kanıyla bile bir düzine vampiri alt edemezdim. Herhangi bir büyü yapmak için on saniyeden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bazen cadı olmak berbat bir şeydi. "Yapma bunu.

Onlarla başa çıkabiliriz," diye ısrar etti Vera.

Madison öksürdü, kelpie'nin ifadesi karşısında şaşırdığı belliydi. "Ah, evet."

Belki Vera dövüşebilirdi ama Madison'ın dövüşemediği açıktı. Ben de dövüşemezdim.

Cecil onları doğrudan görmezden geldi. "Flebotomistim buraya yerleşecek ve ilk birkaç torbayı alacak. İçinizden biri Liam'ı indirmeye çalışırsa, Sage'i cadılara götürürüz." Ayağa kalktı ve bana bir kez daha sırtıttı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti. Eğer içinizden biri Liam'a bir şey söylerse, sizi anında cadılar meclisine geri göndeririz."

"Siktir git," diye homurdandı Madison.

Cecil uzaklaşırken Vera bakışlarımı yakaladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Bakışlarım onu takip etti. "Sanırım zorundayım."

Ona kanımı vermekten başka bir yol yoktu. Şu anda olmazdı.

Ama Liam işleri yürütmeye devam edecekse ve bir eş bağı kuracaksak, onun tesisindeki herkese kendimi koruyabileceğimi açıkça belirtmem gerekiyordu.

Kavgada değil tabii ki. Bu yeteneklerden tamamen yoksundum.

Ama başka yeteneklerim vardı.

Büyülü olanlar.

Onları nasıl kullanacağım konusunda akıllı davranmam gerekiyordu ama bir cadı olarak öğrendiğiniz bir şey varsa o da kutunun dışında düşünmekti.

Ya da kutunun içinde son derece yaratıcı olmak, sanırım.

Vera ve Madison, Cecil'in birkaç dakika önce oturduğu koltuğa oturan adama ters ters baktılar. Flebotomistin elinde iğneler, kan torbaları ve benzeri bir sürü ekipman vardı.

Dirseğimin iç kısmını alkolle silmesi ve bir iğne çıkarması uzun sürmedi.

Saçımdaki tokayı rahatça çıkardım. İğneyi derime batırdığı anda, herkesin göremeyeceği şekilde dış uyluğumda küçük bir kesik açtım.

Kanımın kokusuyla burun delikleri alevlendi ama zamanlamayı doğru yaptığımı biliyordum.

Vampirler kan konusunda uzmandılar ama benim de bu konuda epey tecrübem vardı.

O yavaşça torbayı doldururken ben de bacağıma dikkatli bir rün çizdim ve zar zor dokunduğum mimozamın bardağında asılı duran portakal dilimine sabitledim. Yenilebilir bitkiler nadiren çapa olarak kullanılırdı ama işe yarıyorlardı.

Rünün parçaları basitti ama bir araya geldiklerinde karmaşık bir büyü yaratıyorlardı.

Çoğu cadı benim yaptığım şeyi yapmaya ihtiyaç duymayı aklından bile geçirmezdi.

Adam ilk torbayı mühürleyip, onu almaya gelen birine vermeden hemen önce son kısmını da bitirdim.

Bir torba daha

doldurdu. Ve bir tane

daha.

Ve bir tane daha.

Cecil'le çalışan her vampir çok kaba bir uyanış yaşayacaktı, çünkü kanın hepsini kendine saklamayacağından oldukça emindim. Hem insan hem de doğaüstü kanun güçlerinden kaçan insanlarla dolu bir adada olmazdı.

Suçlu olsalar da olmasalar da beni kullanmak ve diğer cadılara teslim etmek istiyorlardı. Bu kelimenin tam anlamıyla hayatıma mal olurdu. Bu yüzden onları vurmak üzere olan karma için kendimi kötü hissetmedim.

Sonunda kan torbalarımı alıp gittiklerinde önümü zar zor görebiliyordum. Kendimi sarhoş hissediyordum -çok sarhoş- ve sandalyemin kolçağına yaslanmıştım.

Restorandaki vampirler teker teker uzaklaştı. Onlar gider gitmez Madison ve Vera yanıma gelip beni tuttular.

"Ben yiyecek ve su getireyim," dedi Vera. "Onu sabit tutabilir misin?" "Elbette."

Vera hızla uzaklaştı.

Madison bacağımdaki rumuzu görünce alnı kırıştı. "Nedir o?" "Vampirler yakında öğrenecek," diye mırıldandım.

Madison bir kahkaha attı. "Siktir, evet."

Vera hemen kocaman bir tabak yemek ve birkaç bardak su ve meyve suyuyla geri döndü.

Ben yavaşça yemeye başlayınca yerlerine döndüler ama ikisi de beni dikkatle izliyordu.

"Liam'a söyleyebilir miyiz?" Vera sordu.

"Hayır. O öğrenir." Getirdiği yemeğin yarısını bile bitiremeden sandalyemin arkasına yaslandım. Yemeği masaya bıraktığımda, diğer kadınlar da yemeğe dalmadan önce fikrimi değiştirmem için bana bir dakika verdiler.

Uykuyla savaşıarak sandalyemde sessizce bekledim.

Yakında adadaki her vampir kime bulaşmaması gerektiğini öğrenecekti.

twelve

LIAM

Sage'in masasındaki boş koltuğa oturduğumda boğazım düğümlendi. Suda çok uzun zaman geçirmiştim ama harika hissettiriyordu ve gittiğim her dakika dostumu görebiliyordum.

"Neden senin kanının kokusunu alıyorum?" Tekrar nefes aldım. Koku alma duyum bir ejderhanıkinin yanında at pisliğiydi ama yine de herhangi bir insanınkinden daha iyiydi. "Ve... Cecil?" Bir kalp atışında tekrar ayağa kalktım ama Sage bileğimi yakaladı.

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Bu konuda endişelenme."

"Sanki bunun için endişelenmeyecekmişim gibi," diye hırladım. "Ne oldu? Neden düşecekmiş gibi duruyorsun?"

"Cecil geldi ve onu koğuşların dışındaki cadılara vermekle tehdit ettikten sonra bir miktar kanını aldı," dedi kızıl saçlı şekil değiştiren açıkça.

"Ne?" Bu kelimeyi neredeyse kükreyerek söyleyecektim.

Onu cadılara vermek ölüm fermanını imzalamak anlamına gelirdi. Onu götürdüğünü görürdüm ama ona zamanında ulaşamayabilirdim. Kanatlarım olmadan olmazdı.

Lanet olası eş bağı dişimin ölümüne neden olacaktı ve bunu durdurmak için her gün her dakika onun yanında kalmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ben hallettim," dedi Sage

sakince. Fazla sakince.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dikkatim kalçasının yan tarafında uzanan küçük bir kan lekesine takıldı. Eğilerek rune'u inceledim. "Ne yaptın sen?"

"Çok şey."

"Clove," diye homurdandım. "Sır tutacak havada değilim." "Beni öldürmek istediler, ben de bu iyiliğe

karşılık verdim." "Bana *detayları anlat*, kadın."

Gözlerini devirdi. O kadar bitkin görünüyordu ki, bu hareket midemin sıkışmasına neden oldu. "Kanımı bir süreliğine vampirlerle uyumsuz hale getirdim. İçebilirler ama onları zehirler. Onları ne kadar etkileyeceği ne kadar içtiklerine bağlı." Bir tepki vermem için beni dikkatle izledi. "Muhtemelen birkaçı ölecek ama istedikleri zaman bana saldırabileceklerini düşünmelerine izin veremezdim. Eğer suçlularla birlikte yaşayacaksam, en az onlar kadar tehlikeli olduğumu açıkça belirtmeliyim."

Göğsüm guruldadı.

Arkadaşımın kendini korumak zorunda olması beni ne kadar kızdırsa da, bunu yapabildiği için gerçekten rahatlamıştım.

"Hiçbir şey yapmak zorunda kalmamalıydın... ama iyi bir karardı," dedim isteksizce.

Gülümsedi.

Sonra hafifçe yana doğru eğildi.

Onu dik tutmak için tuttum. "Ne kadar kan aldılar?"

"Çok fazla," dedi sarışın şekil değiştiren. "Muhtemelen onu dinlenmesi için eve götürmelisin."

"Daha fazla uykuya ihtiyacım yok," diye mırıldandı.

"En azından günü kanepede film izleyerek falan geçirebilirsin," diye işaret etti kızıl saçlı.

Sage elini sallayarak bu fikri reddetti. "Ben iyiyim."

"Belli ki değilsin." Onu sandalyesinden kaldırdım.

"En azından onlara sarılıp vedalaşmama izin ver. Yakında gidiyorlar," diye itiraz etti.

Buna mecbur kaldım ve birkaç kucaklaşmadan sonra nihayet arkadaşımı tekrar sahile doğru çekmeye başladım.

Yolda Cecil'in vampirlerinden birini görürsem, eşimin büyüğü işi bitirmeden onu öldürecektim.

Ben film açarken SAGE kanepede uyuyakalmış. Kapının çalınmasıyla dalgın bir şekilde telefonumu nerede bıraktığımı merak ederek odayı geçtim.

Beni iyi tanıyan herkes onu kaybetmediğim kadar sık kaybettiğimin de farkındaydı. Güvenlik ekibiyle iletişimde kalabilmek için onu elimde tutmaya çalışıyordum ama koşuşlar yeniden sağlıklı hale geldiği için o sabah yanıma alma zahmetine katlanmamıştım.

Pencereden dışarı baktığımda Harv ve Bailey'nin kapının eşiğinde birlikte olduklarını gördüm. Benimle nadiren aynı anda konuşurlardı. Onları çok sık bir arada görürsem sakladıklarını düşündükleri ilişkiyi fark edeceğimden endişe ettiklerinden şüpheleniyordum.

Kapıyı açtığımda birbirlerinden hızlı bir adım uzaklaştılar.

"Ne oldu?" Bailey sordu. "Revirde bir düzine vampir var ve neden bu kadar hasta olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok. En akli başında olanı sihirli kan içtiklerini söyledi."

Teknik olarak haklıydı.

Sadece *güvenli* sihirli kan olduğundan emin olma zahmetine girmemişlerdi.

Ve dostumu hafife almışlardı ki bu bir daha olmayacaktı.

Sage'in bacağındaki rünü yıkayarak acılarına son verebileceğime ve en azından birkaçının yaşamasına izin verebileceğime oldukça emindim ama bunu yapmayacaktım. Eğer biri ona ilk saldırdığında bir düzine vampir ölürse, bir daha saldırı olmazdı. O kadar.

Açıkçası ideal olan da buydu. Eşimin evimizde risk altında olmasını istemiyordum.

"Cecil Sage'i restoranlardan birinde köşeye sıkıştırdı. Onu tamamen yok etmeye yetecek kadar kanını aldı." Kapıyı, çiftin kanepemize kıvrılmış eşimi görebileceği kadar açtım, sonra onu tekrar gizlemek için açısını değiştirdim. "Eğer reddederse onu tesisin dışındaki cadılara vermekle tehdit etti, o da reddetmedi. Onun yerine aldıkları kanı büyüledi."

Teknik olarak, kanı akıtmıştı. Büyülenmemişti. Ama aradaki farkı anlayamazlardı.

Onlara kendisi açıklamaya karar vermediği sürece kimsenin eşimin büyüünün nasıl çalıştığını tam olarak anlamasını istemiyordum.

"Senin sakın küçük cadın onları *zehirledi* mi?" Harv sordu, yüz ifadesi neredeyse kuşkuluydu.

Kesinlikle şiddet yanlısı biri gibi görünmüyordu. Ya da canı. Ve o değildi -Zekiydi. Nerede yaşadığını ve kendini nasıl koruyacağını biliyordu.

"Evet."

Bailey ıslık çaldı. "Tam bir baş belası. Bunu yıllar önce yapmalıydım. Arkadaşın Cecil'i ve tüm yakın çevresini tek seferde ortadan kaldıracak."

Harv homurdandı. "Umut edebiliriz."

"Bazıları iyileşebilir," dedim. "Ne olursa olsun, onun görüldüğünden daha tehlikeli olduğu söylentisi yayılacaktır."

"Bunu vurgulamalıyız. Haberi yayabilir ve insanların bu konuda konuşmaya başlamasını sağlayabilirim," diye önerdi Bailey.

"İyi karar." Sage acı dolu bir ses çıkardığında geriye doğru baktım. Yorgunluk, kan kaybı ve sıcak arasında kötü durumdaydı.

Onu iyileştirmek için büyümü kullanmam gerekiyordu ama ateşimin bir dozunun damarlarında zaten yanmakta olan ısıyı nasıl etkileyeceğinden emin değıdim. Son seferinde, onun için çok yoğundu.

"Biz gidelim," dedi Harv geri adım atarak. Bailey'nin beline doladığı kolunu kaçırmadım, onu nazikçe kendisiyle birlikte geri çekti.

Bailey ondan hızla bir adım daha uzaklaştı ve Harv'ın yüzünde beliren hayal kırıklığını görmezden gelmek mümkün değıldi.

Henüz nasıl iftleşmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlarca yıldır birlikteydiler, bu yüzden aralarındaki bağıla ilgili sorun yaşayacağıma gerçekten inanıyor olmalıydılar. Onun bir kurt adam olduğunu düşünürsek, kader arkadaşı gibi bir şey olmalılardı.

Onlarla ilişkilerini saklamamaları konusunda bir konuşma yapmam gerekiyordu ama şu an için bu bir öncelik değıldi. Arkadaşım kanepede baygın yatıyordu ve önemli olan da buydu.

Bailey gülümsemeye zorlayarak, "Sage ile iyi şanslar," dedi. Başımı eğıdim ve kapıyı kapattım.

Bir süre daha kendi dertleriyle uğıraşabilirlerdi.

Mutfakta telefonumu buldum ve Bailey ile Harv'dan gelen, vampirlere olanlarla bir ilgim olup olmadığını soran mesajlara göz attım. O cephede uğıraşacak yeni bir şey olmadığına ikna olduğumda iblisleri kontrol ettim.

Güvenlik ekibiyle her şey yolundaydı, bu yüzden Sage'e tekrar bakmadan önce rastgele tatil yerleriyle ilgili birkaç mesajı yanıtladım.

Her zamankinden daha solgundu ve kesinlikle hala uyuyordu.

Hâlâ onu iyileştirmek istiyordum... ama belki yemek de aynı derecede yardımcı olabilirdi.

Kanepede yanına oturmak istesem de, bilinci yerinde değılken kendimi onun üzerine itmekten endişe ettiğim için bunu yapmadım.

Yemek siparişi verdim ve gelmesini beklerken kanepenin koluna oturarak ona daha yakın olma ihtiyaımı giderdim. Orada bir

film oynuyordu ama benim dikkatim eşimdeydi.

Göğsünün yükselip alçalmasına.

Saçlarının nemli yüzünün kenarlarına yapışmasına. Ne kadar muhteşem olduğunu.

Tüm vücudum onun için ağrıyordu.

Aramızdaki bağı mühürlemek bunu çözmenin tek yoluydu.

Telefonum yemeğin geldiğini haber vermek için çaldığında, kanepeye dönmeden önce kapıya tekrar baktım.

Yemek yiyemeyecek kadar güçsüz olması ihtimaline karşı Sage'e yardım etmek için yanına oturmam gerekiyordu. Bu onun yanına oturmak için yeterince iyi bir sebepti, değil mi?

Gerekçeme rağmen, minderin karşısına oturdum. Onu itmek gerekli değildi. Zaten yeterince özgürce davranmıştım.

Elimi omzuna koyarak onu uyandırdım. Başını kaldırdığında gözleri bulanıktı, yanakları hâlâ son derece solgundu.

"Yemek yemen gerek," dedim.

"Aç değilim," diye fısıldadı.

"Yine de ye. Vampirler çok fazla kanını aldılar." Sage içini çekti ama yiyecek kutusunu almak için elini kaldırdı.

Parmakları titriyordu.

Avuçları da öyle.

Onu geri çevirmek ve onu besleyen ben olacağımı söylemek istedim ama bu konuşmanın sonucunun umduğum gibi olmayacağını biliyordum.

Bu yüzden kutuyu kucağına koydum ve onun için de açtım.

"Tanıştığımızda lobide yaralarımı iyileştirdiğin gibi kan kaybımı da iyileştiremeyecek olman çok kötü," diye mırıldandı, çatalını normal bir şekilde tutmaya çabalıyordu.

"Yapabilirim," dedim.

Gözlerini benimkilere dikti.

"Bunun seni nasıl etkileyeceğinden emin değilim," diye açıkladım.

"Muhtemelen seni bankta iyileştirdiğimde olduğu gibi."

Başını salladı. "Bağı mühürleme riskine girmeden önce koğuşları ayarlamam gerekiyor." "Bu ideal olur."

Alternatif onun hayatını riske atmaksa, ne kadar beklemem gerekiyorsa o kadar bekleyebilirdim. Çatalıyla bir sebzeyi delmek için çabaladı.

Kutuyu alıp onu kendim beslemek için duyduğum kaşıntı giderek güçlendi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Nasıl hissediyorsun?" diye tekrarladı, bakışlarımla buluştu. "Bağın seni zorladığını biliyorum ve bunu senin için kolaylaştıracak hiçbir şey yapmadım. Beni bu kadar mücadele ederken görmenin bir faydası olduğunu sanmıyorum."

Kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Onun yerine "Ben halledebilirim," dedim. "Benim için endişelenme."

Gözlerini devirdi. "Eğer arkadaş olacaksak, senin için endişelenmek aramızdaki bağın bir parçası olacak."

"Mühürlendiğinde bile bunu yapmana gerek yok." Sonunda titreyen parmaklarından çatalı kaptım ve brokoliyi onun için sapladım. "İkimize de bakabilirim."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Ben yalnızlık çekmem." Çatalı dudaklarına doğru kaldırdım.

Sage kolumu nazikçe itmeden önce bir süre beni inceledi. "Eğer ben senin için endişelenmezsem, sen de beni besleyemezsin."

Hırladım. "Sen benim eşimsin."

"Ve sen de benimsin. Değil mi?" "Evet. O zaman seni beslememe izin ver."

"Sana dokunmadım," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Seni her gece kucağıma alıyorum. Kucağıma aldığımda ellerin üzerimde oluyor." "Öyle değil." Bakışlarımı tuttu.

Oh.

Siktir

.

Sikim sertçe zonkluyordu.

"O kadar zayıfsın ki bir çatalı bile kaldıramazsın Clove. Bu söz konusu bile olamaz." Sesim çakıltaşı gibi çıkmıştı. "Sadece şu lanet yemeği ye."

"Yiyeceğim," dedi ama çatalı tekrar dudaklarına götürdüğümde çatalı tekrar elimden aldı. "Karşılığında benim için bir şey yaparsan."

"Elbette." Sadece yemesini istiyordum, böylece gücünü geri kazanabilirdi. "Şortunu çıkar."

Bir kez göz kırptım.

Ve tekrar.

Üçüncü kez de.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Çıplakken seni kesip biçtiğimi gördün," dedi.

Sert bir nefes verdim. "Clove..."

"Tamam, y a p m a ." E l i m d e k i çatalı kaptı ve brokoliyi ağzına götürerek kendisi ısırıldı.

Bakışlarım dudaklarında oyalandı ve sikim yeniden zonkladı. Daha da sertleşti.

Eğer istediğini yaparsam, beni nasıl etkilediğini tam olarak görecekti. Ve eğer bunu görürse, nasıl hissedeceğinden ya da tepki vereceğinden emin değildim.

Birlikte duş aldığımız birkaç seferde bana bakışları hoşuma gitmiş olsa da, giyinik kalmak daha güvenli geliyordu.

Sage çatalıyla bir parça daha brokoli koparmaya çalıştı ve zorlandı.

Çatalımı geri alıp onun yerine yapmamak için elimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

Sadece eşimin beslenmesini ve sağlıklı olmasını istiyordum. Çok şey mi istemiştim?"

"Bana kırılacakmışım gibi bakmayı kes," diye uyardı Sage. "Ben iyiyim. Yemek yiyemezsem, uykuya geri dönerim ve biraz daha yavaş iyileşirim. Büyütülecek bir şey değil."

"Benim için öyle."

Bir kaşını kaldırdı.

Gözlerindeki şüphecilik, benim için önemli olsaydı soyunacağımı düşündüğünü gösteriyordu. Çıplaklık konusunda utangaç biri değildim.

Sert bir nefes daha vererek ayağa kalktım ve şortumu çıkardım. Tekrar oturup çatalı tekrar çaldığımda bakışları sikimin üzerindeydi. Kutuyu da aldım ve makarna ile doldurdum. Enerjisini geri kazanmak istiyorsa brokoliden daha önemli bir şeye ihtiyacı vardı.

"Kocaman olmuşsun," dedi. "Sence aramızdaki seks işe yarar mı?"

Sikim tepki olarak sarsıldı ve o da bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Evet. Birkaç parmağımı gayet iyi alıyorsun. İlk başta biraz zorlanacaksın ama alışacaksın."

Çatalı dudaklarına götürdüğümde bir ısırık aldı.

Çiğnemesini ve yutmasını izlerken içimdeki ilkel bir parça yoğun bir şekilde tatmin oldu. Bir sonraki lokmayı hazırlamam bir saniye sürdü, çünkü başka tarafa bakamıyordum.

"Parmaklarımı sana sürtmemin bir sakıncası var mı? Daha önce hiç bir erkeğe dokunmamıştım."

Tekrar zonkladım. Tekrar tekrar.

Bana dokunmak istemesi içimdeki mağara adamını en az onu beslemek kadar tatmin ediyordu.

"Devam et."

Ona verdiğim bir sonraki ısırığı alırken bakışları sikimdeydi. Parmakları uzunluğuma zar zor dokundu ve ben şiddetle sarsıldım.

"İyi hissediyor musun?" diye

sordu. "Evet."

Bu çok yetersiz bir ifadeydi.

O benim sikimle çok nazikçe alay etmeye devam ederken ben de onu beslemeye devam ettim. Yine de her seferinde onun için zıplıyordu.

Sonunda alt tarafını fırçaladığında, daha fazla tepki vermemek için dişlerimi ve karnımı sıkarak zorunda kaldım.

Merakla beni izledi. "Burası daha mı hassas?" Başımı

sert bir şekilde salladım.

Bir sonraki lokmayı kabul etti. Hâlâ zayıf olduğu belliydi ama yemek yedikçe elleri biraz daha sabitleşiyordu.

"Sakıncası yoksa ben..."

"Ben seninim." Kelimeler sertti ama dudaklarının hafifçe kıvrılması umursamadığını gösteriyordu.

Elini sikimin etrafına sardı ve ben de dişlerimi sıkarak lanet okudum.

Kendimi onun sağlığına odaklanmaya zorlayarak, o beni sıkarken ben onu beslemeye devam ettim.

Beni hafifçe okşadı.

Yüz ifademi ve dokunuşuna verdiğim tepkiyi izledi.

Vücudum canlı bir tel gibi hissediyordu. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, elinin her hareketinde kontrolü tamamen kaybetmeye yaklaşıyordum.

Yemeğinin sonuna yaklaşmıştık ki sonunda bir küfür savurdum ve elini yakaladım, beni uçurumun kenarına götürmeden önce ereksiyonumun üzerinde tuttum.

"Ne?" Sage'in bakışları yüzümdeydi. Gözlerim kapalı olmasına rağmen bunu hissedebiliyordum.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Kelimeleri gıcırdatarak söylemek zorunda kaldım.

Sikim zonkluyordu ve eli prekumumla kayganlaşmıştı. Onun teninde bunu hissetmek beni çaresiz bırakıyordu.

"Neden bir dakikaya ihtiyacın var?" Sorusu utanmazcaydı.

"Boşalacağım." Üç kelimeyi de zar zor söyleyebildim.

"Oh." Bir an durakladı. "İnmek istemiyor musun?"

"Hayır. Bana bunun için dokunmuyordun."

"Dokunmuyor muydum?"

Alnım kırıştı. Gözlerimi açtım ve onun karanlık, seksi bakışlarıyla karşılaştım. "Keşfediyordun."

"Aynı anda hem keşfetmeye hem de seni boşaltmaya iznim yok mu?"

Alnımdaki kırışıklık derinleşti. "Sanırım."

"İznim olduğunu mu yoksa olmadığını mı tahmin ediyorsun?" diye karşı çıktı.

Gözlerinde bir şey vardı. Neredeyse şakacı bir şey. Dikkatimi çekti ve dudakları hafifçe kıvrıldı.

"İstediğimi yapmama izin versen nasıl olur, Steam?"

Gözlerimi kırptım.

"Rahatsız olursan beni durdur," diye ekledi.

Olmazdım-

Elini yavaşça s i k i m i n başının üzerinde gezdirdiğinde "Siktir," diye boğuldum. Benimki de onunkiyle birlikte hareket etti, elini uzunluğuma doğru tuttu.

Keşfi sırasında neyi sevdiğimi açıkça anlamıştı, çünkü avucunu ucumdaki kayganlığın üzerinde yuvarlarken artık tereddüt etmiyordu, horozumun başının alt tarafını alay ediyordu.

Kalçalarım sarsıldı ve kontrolümü kaybettim. Elini sıkıp hareket ettirirken, küfredip nefes nefese kaldığımda kontrolü ele aldım ve parmaklarını dölümle kapladım.

"Siktir," dedim tekrar, doruk noktam sona erdiğinde nefes nefese kaldım ve elindeki tutuşumu bıraktım. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Bu çok ateşliydi Liam. Özür dileme." Sıkımı bıraktı, parmaklarını ağzına götürdü ve bir tanesinden aldığı zevki yaladı.

Bu manzara karşısında inlememek için çenemi sıkamak zorunda kaldım. "Tadı beklediğimden çok daha güzel," dedi.

Gözlerimi kapatarak kendimi daha yavaş nefes almaya zorladım. Kendimi kaybedip onu bir hayvan gibi sikebilmek için kanepeye yapıştırmayacağım kadar yavaş.

"Yani sadece bir kez mi boşalabiliyorsun, yoksa..." diye devam etti, bir cevap bekliyordu. "Tüm doğaüstü erkekler birden fazla boşalabilir," diye homurdandım.

"Güzel."

Güzel mi?

Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

Sıcak beni delirtmeden çok önce aklımı kaybedecek ve onu almama izin vermesi için yalvaracaktım.

thirteen

SAGE

Temizlendikten sonra LIAM bana yemeğini de yedirdi. Daha fazla sipariş verdi ve ben de bensiz uçmasına yardımcı olabilecek rünler için fikirler çizdim.

Günün geri kalanında ko u lar üzerinde çalışmama izin vermek istemedi inden oldukça emindim. Bunu kabul etmeyecektim ama güneş batmadan önce bungalovdan ayrılmama izin vermesi için onu ikna etmenin en iyi yolunun yemek yemek ve kanepede biraz dinlenmek olduğunu düşündüm.

Böylece, daha önce onlarca kez izledi im bir romantik komediyi gelişigüzel izlerken beyin fırtınası yaptım.

Romantizm konusunda bana yalan söylediğini bildiğim için artık o kadar i  açıcı değildi ama yine de rahatlatıcıydı.

Liam'la birbirimize biraz daha alı tıktan sonra belki bu konuda da daha az bıkkın hissedebilirdim.

Yeme ini alıp yanıma oturdu unda aramızda hâlâ çok fazla mesafe bırakıyordu. Belki yemek yerken daha fazla mesafe istiyordur diye düşündüm ve bu konuyu açmadım. Ama yemeğini bitirip çöpe attıktan sonra tekrar aynı yere oturdu.

Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Tamamen ve tamamen bilgisizdi.

Ya ne istediğimi açıkça söylemem ya da ona bunu yaptırmak için zekice davranmam gerekecekti.

Bu biraz can sıkıcıydı... ama aynı zamanda da tatlıydı.

Kader bizi bir araya getirdiğinde bana onu reddetme şansı vermemiştir ama ilişkimizin nasıl ilerleyeceğini benim seçmeme izin vermeye çalışıyordu.

Belki de bu bir şey ifade ediyordu. Ya

da belki de değildi.

Ama seçeneklerim açık sözlü ya da zeki olmaksa, zeki olmak daha çok benim tarzımdı.

Bir tanesinde karar kılmadan önce birkaç olasılık üzerinde düşündüm. Film boyunca birkaç dakika daha çizim yaptıktan sonra hafifçe irkildim. Biraz hareket ederek, rahatsız olmuşum gibi pozisyonumu değiştirdim.

"Neyin var?" Liam'ın sorusu hemen geldi. "Hiçbir şey." Çizim yapmaya geri döndüm.

"Clove," diye uyardı.

"Ben iyiyim," diye

ısrar ettim.

"Isı sana acı veriyor mu?"

"Hayır, sana söyledim, ben iyiyim," diye tekrarladım.

Hırladı ve yan tarafı benimkine dayanana kadar yaklaştı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Beni eşi olmaya nasıl zorladığını düşününce, bana nasıl davranılmasını istediğimi anlamasını sağlayacak birkaç küçük numara tamamen adil görünüyordu.

Özellikle de açık sözlü konuşmamız bunu kalıcı olarak değiştirmedikten sonra. "Bunun yardımı oldu mu?" diye sordu.

"Biraz. Teşekkürler."

Başını salladı.

Birkaç dakika daha bekledim. Kesinlikle omzumun üzerinden bakıyor, dağınık el yazımı okuyor ve yaptığım eskizleri alıyordu.

"Bu ne işe yarıyor? Etiketlememişsin." Tabanı işaret etti.

"Bu rünü ateşliyor. Her parçada var. Onu etiketlemek gerekli değil, çünkü rünün geri kalanının çalışması için neyi kaçırdığımı anlamam için hızlı bir hatırlatmaya ihtiyacım yok."

"Hmm."

Liam rune'u incelemeye devam etti.

Biraz daha hareket ettim, tekrar rahatsızmışım gibi görünmek için pozisyon değiştirdim.

Liam nefesinin altından homurdandı ve daha yakına eğilerek kolunu omuzlarıma doladı.

Rahatlamış gibi yaparak yumuşak bir nefes aldım ve rune'uma yeniden odaklandım. Film hâlâ oynuyordu ama pek de umurumda değildi.

Korkunçtu ama Liam'ı beni rahat bırakması için kesinlikle eğitecektim. "Ne eksik?" diye sordu bana.

"Henüz emin değilim." Sessizce parçaların üzerinden geçtim. "Çalışıp çalışmadığını anlamak için muhtemelen bir şeyler rune etmem gerekecek. Zincire takılmış bir künne gibi. Sende böyle bir şey var mı?"

"Bulabilirim. Yine de bugün büyü yapmamalısın."

"Eğer dışarı çıkıp koğuşlar üzerinde çalışmazsam, herkes vampirlerin beni yendiğini düşünecek."

Liam kaşlarını çatı. "Ölüyorlar. Kimse onların kazandığını düşünmüyor." "Ben düşünüyorum. Beni bir restoranda hazırlıksız yakaladılar."

"O benim hatamdı, senin değil."

"Beni her gün her dakika koruyabileceğini sanıyorsan delirmişsin demektir, Steam."

"Ben senin dostunum."

"Korumam değil," diye kabul ettim.

Kaşları daha da çatıldı. "Kanatlarıma hâlâ erişebiliyor olsaydım koruman olmama gerek kalmazdı."

"İyi ki bunun üzerinde çalışıyorum o zaman." Kalemimi kâğıda vurdum. "Birkaç bitki ve kolye alır almaz bunu test etmeye başlayabilirim. Bugün bunun üzerinde çalışıp rünleri yarına saklamak dünyanın sonu olmaz."

Düşündüğüm şeye boyun eğmediğimi ve onunla bağı mühürlemediğimi varsayarsak.

Onu daha önce boşalttıktan sonra, artık seks konusunda gergin değildim. Aslında biraz heyecanlıydım.

Ama bunu yapmadan önce koğuşlar üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyordu. Bu yüzden heyecanım beklemek zorundaydı. Belki aramızdaki bağı bir sonraki seviyeye taşımadan önce Liam'ı da yanımda oturmaya alıştırabilirdim.

"İşe yarama ihtimali ne kadar?" diye sordu.

Ona bir bakış fırlattım. "En iyi cadı olmayabilirim ama rünleri nasıl kullanacağımı biliyorum. İşe yarayacaktır. Belki ilk ya da ikinci denemede değil ama yine de yakında."

"Rünlerinin işe yaramayacağını söylemiyordum. Sadece büyüün eş bağı gerçekten kandırabilme şansının ne olduğunu bilmiyorum."

Oh.

Bu daha iyi bir soruydu. Özellikle de şekil değiştirenlerin bakış açısından, çünkü büyülerini doğuştan geliyordu ve her zaman düzgün çalışıyordu.

"Eş bağları koparılamaz ama yanılmaz değildir. Kan bağımlılığından kurtulmaya çalışan bir vampirin kanını kaderindeki eşinin kanına benzetmeleri için servetler ödenen cadılar tanıyorum. Onlar

ödeyin, çünkü işe yarıyor. Sizin tarafınızı kandırmak bundan daha kolay olmalı, çünkü aslında hiçbir şey tüketmiyorsunuz."

Liam yavaşça başını salladı. "Ama olmayabilir de."

"Evet, büyüde hiçbir şeyin garantisi yoktur. Yine de diğer her şey göz önüne alındığında işe yarama ihtimalinin yüzde doksan beş olduğunu söyleyebilirim."

Bana baktı. "Bu rakamı beni daha iyi hissettirmek için mi kışından uydurdun?"

Omuz silktim. "Olabilir. Kontrol edebilmen için yuvarlanmamı ister misin?" Homurdandı.

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Espri anlayışına ulaşmak zor olabilirdi ama gerçekten de vardı. Onu yavaş ama emin adımlarla ortaya çıkarmaya devam edecektim.

"Hangi bitkileri istediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Mhm. Benim için onları bulmaya gitmek ister misin? Binanın üzerindeki bir sürü rün sayesinde burada güvende olduğumu biliyorsun."

"Evet. Künyeleri de bulabilirim."

Boş bir sayfaya geçip yırttım ve bir dakikamı ayırarak bitkileri onun için çizdim. Araştırmasını kolaylaştırmak için isimlerini ve seradaki yerlerini de ekledim.

Ben kağıdı verdikten sonra dışarı çıktı.

Rünlerin bensiz kanatlarına tekrar erişim sağlama olasılığı onu heyecanlandırıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Başka bir şey getirmemi ister misin?" Liam çıkarken sordu. "İblislerin dükkânından kahve ister misin?" Kontrol ettim. "Ve çikolata?" Başıyla onayladı. "Çabucak yaparım, böylece çok rahatsız olmazsın." Alnım kırıştı.

"Sıcak." Bana eliyle işaret etti. "Sana acı veriyordu." Oh.

Doğru ya.

"Döndüğünde muhtemelen yanımda oturman gerekecek ama iyi olacağıma eminim," dedim.

O da kabul etti ve sıvıştı.

Kesinlikle berbat durumdaydım... ama işe yarıyordu, kimin umurundaydı ki?

Yarım saat kadar çizdim ve filmi izledim. Hâlâ terli olmama rağmen klima pathıyordu -bunun için arkadaşşıma teşekkür ettiğimden eminim- bu yüzden iyiydim. Sonunda bikinimi bol bir atlet ve bir çift rahat şortla değıştirdim ve sonrasında hayat daha da güzeldi.

Film Liam dönmeden hemen önce bitti ve ben de arka planda bir şeyler çalması için başka bir film açtım. Rünler konusunda birkaç iyi fikrim vardı, bu yüzden önce en iyi seçeneğı seçip işe yaramazsa diğerklerini yapabileceğimi düşündüm.

Liam bir omzunda bitkilerle dolu taba rengi kumaş bir çanta, diğerkolunda dirseğinin iç kısmından sarkan çoğunlukla boş bir tote, bir elinde kahve fincanı ve diğerkinde bir kutu çikolata ile bungalovdan içeri adım attı.

"Orada dur," dedim telefonumu kaparak.

Dondu kaldı, gözleri evi tehditlere karşı tarıyordu. "Ne oldu? Ne oldu?" "Hiçbir şey." Telefonumu kaldırdım ve birkaç fotoğraf çektim.

Alnı kırıştı. "Benim fotoğraflarımı mı çekiyorsun?"

"Evet. Bir dahaki sefere neden yeterince romantik olmadığını merak ettiğimde bu kanıtı ihtiyacım var. Kendime not: İstenirse çikolata ve tatlı içecekler getirecektir. Akıl okuyamıyorum."

Kulakları kızardı. "Ejderhalar bağlarını mühürlediklerinde genellikle eşleriyle zihinsel olarak iletişim kurabilirler."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Evet." İçkiyi ve çikolataları uzattı ve çantaları sehpanın üzerine koydu. "Yine de bizim için geçerli olacağından şüpheliyim. Birlikte uçtuğumuzda sana zihinsel olarak ulaşmaya çalıştım, bu ejderha çiftleri için işe yarıyor, ama bir şey duyduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ama kafamın içinde kimsenin olmamasını tercih ederim. İçerisi zaten yeterince gürültülü." İçkiden bir yudum aldım ve neredeyse inliyordum.

Çikolatalı muthuluk.

Kalori hesaplarıyla ilgili sorular sorulmayacaktı.

"Bunu denedin mi?" Kontrol ettim.

"Hayır. Nasıl hissediyorsun?" Kanepede yanımdaki koltuğa göz attı.

Büyük, seksi kukla *hâlâ* nereye oturması gerektiğinden emin değildi.

"Tamamen iyiyim," dedim dürüstçe. Gerçi ona gerçeği söylememi beklemiyordu.

Kaşlarını çattı ve kolunu omzuma atarak y a n ı m a oturdu.

"Al bakalım. Dene bakalım." Bardağı

ona uzattım. İsteksizce aldı. "Bu senin."

"Ve paylaşmayı teklif ettim. Sadece

tadına bak."

Homurdandı ama bardağı dudaklarına götürdü. Yavaşça bir yudum aldığı anda gerçekten de inledi.

"Lanet olsun. Bu inanılmaz."

"Değil mi?"

Geri uzatmaya çalıştı ama ben elimi salladım. "İç biraz. Sana paylaşacağımı söylemiştim."

Biraz isteksiz görünse de bir yudum daha aldı.

"Dükkânlarının adı neydi?" diye sordum. "Sanki daha önce duymuş gibiyim."

"*Kahve ve Şekerleme*. Neşeli sarışın yerlerinden birinin adının *Kahve, şekerleme ve kek*. Sanırım Wildwood'da bir fırın satın almışlar."

"Wildwood kurt değiştirenlerle dolu değil mi?"

"Mmhm. Ve birkaç tane de kan kurdu var sanırım."

"Lanet olsun, gerçekten mi? Onları kim yaptı? Doğaüstü hükümet biliyor mu?"

"İçlerinden biri Alfa ile çiftleşti, bu yüzden hükümetin bildiğinden eminim. Yine de onları kimin yaptığını bilmiyorum. İblislerin de onları kimin yarattığını duyduklarını sanmıyorum."

"Muhtemelen duymamışlardır." Fincanı çaldım ve geri vermeden önce bir yudum daha aldım.

Kan kurtları yapmak korkunç bir süreçti. Sadece en kötü cadılar bunu denemek isterdi ve sadece son derece güçlü olanlar bunu başarabilirdi.

Birkaç bitki ve künyelerden ilkinin çıkardım. Bir yüzünde tesisin logosu vardı ama diğer yüzü boştu. Çantanın dibinde küçük, keskin bir alet vardı ve bunun kazımak için olduğunu tahmin ettim.

"Herhangi bir türden melez yapmak etik dışı kabul ediliyor, değil mi?" Liam sordu.

"Oh, evet. Yine de bazıları kesinlikle diğerlerinden daha kötü. Anne karnında bir kan kurdu yaratamazsınız."

"Annem ne yapmak zorunda kalırdı?" Liam sordu.

Topladığım onca şeyle otururken ona yan gözle baktım. Ya da onun topladıklarını, sanırım. "Bu bilgiyi istemediğini sanıyordum."

"Anneme sormak istemedim."

"Muhtemelen böyle şeyleri zaten paylaşmazdı, değil mi?" Bana anlattıklarına bakılırsa cevap yüksek sesle *hayırdı*.

Başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Bunun içine ne koymuşlar böyle?"

Kendini rahatlatmak için konuyu

değiştiriyordu. Onu tamamen çözüyordum.

"Çikolata, kokain ve şehvet büyüğü herhalde," dedim. "Onlar iblis." "Şehvet büyüğü ne zamandan beri aktarılabilir oldu?"

"Doğru araçlara sahipseniz hemen hemen her şey aktarılabilir." Parmaklarımı oynattım, sonra bitkileri kalçalarımın birinin üzerine yerleştirmeye odaklandım. Künyeyi diğerk kalçamın üzerine koydum ve kazımak için kullanacağım şeyi kontrol ettim.

Liam bardağı bana doğru tuttu ve ben de geri vermeden önce uzun bir yudum aldım. "Kaç tane künye getirdin?"

"Dükkânda bir düzine vardı, ben de hepsini aldım."

Bu muhtemelen iyi bir karardı. Tuhaf yüzeylere rünler çizmeye alışkındım ama eğer elimdekileri bir başarı elde edemeden bitirirsem Liam'ın daha fazlasını bulmasının ne kadar süreceğinden emin değildim.

"Güzel." Saçımdan bir iğne çıkardım ve elimin arkasına batırdım, dalgınlıkla her bitkiden bir parça aldım, böylece onları büyüye bağlamak için her birine kan sürebilecektim. Rünler kaynaklandıkları bitkilere bağlı olacaktı, bu yüzden bitkilerden bazıları canlı olduğı sürece rünü sabit tutmaya yardımcı olabilirlerdi.

"Bu ne kadar yorucu olacak?" Liam sordu.

"Merak ettiğın buysa, tekrar bayılmayacağım." "Geçen sefer bayıldın mı?"

"Çok yakındı, restoranda. Ama hayır."

Sert bir nefes verdi. "Sanırım beni delirtmeye kararlısın, Clove."

"Muhtemelen. Sadece çikolatalı şehvetini iç."

"*Senin* çikolatalı şehvetin."

"Eğer eş olursak, benim olan senindir." Bitkilerle işimi bitirdim ve onları yere bıraktım, künyeyi aldım ve ilk denediğim rune'a baktım.

Künyenin izini sürdürdüm ve elimde bir referans o l m a s ı için ihtiyacım olan boyutta çizmeye başladım. Hızlı ve zihinsiz bir çalışmaydı.

"Sana melezlerden bahsetmemi istediğine emin misin?" diye sordum.

"Evet. Özellikle benim hakkımda, eğer yapabilirsen."

"Bu sadece eğitimli bir tahmin olur."

"Bu benim tahmin edebileceğimden çok daha fazla."

Başımı salladım. Haklı bir noktaydı. "En kolay açıklama, annenin bir ejderhaya aşık olduğu ve oğlunun ikisinin k a r ı ş ı m ı olmasını istediği olurdu. Ama ejderhaların dokundukları ya da yattıkları herkesle çiftleşmesi hakkında bildiklerini düşünürsek, bu pek olası görünmüyor."

"Bu bir olasılık değil. Annem karmaşık biriydi ama sevdiği birini terk etmezdi. Bu durumda da ejderha kesinlikle onunla çiftleşirdi."

"Doğru. Yani bunun dışındaki tek gerçek sonuç, ejderhaya spermi için para ödemiş ya da onu takas etmiş olması."

Liam içkimizden uzun bir yudum aldı. "Sana bunlardan bir tane daha almam gerekecek."

"Eğer rahatsız oluyorsan bu konu hakkında konuşmayı bırakabilirim." Çizimi bitirdim ve ona baktım.

Başını salladı. "Bilmek isterim."

"Cadılar yalnızlık çeker. Diğer doğaüstü varlıklardan ayrı yaşıyoruz ama yine de insanız. Bazılarımız çocuk ister, eş istemesek bile. Ve eş bağımız olsa bile, çok doğurgan değiliz, bu yüzden çocuk isteyen çoğumuz doğurganlık tedavilerinden geçeriz. Bir dizi nedenden dolayı genellikle insan spermi kullanırız. Ama asıl neden, bir cadı erkek embriyosuyla hamile kaldığında neredeyse her zaman düşük yapmasıdır. Şimdiye kadar sadece iki erkek cadı var oldu ve onlar da gerçekten zayıftı."

Liam'ın kaşları yukarı doğru kalktı. "Neden?"

"Emin değiliz. Görünüşe göre bizim büyümüzle uyumlu değiller. Bu çok üzücü, o yüzden bu olasılığı ortadan kaldırmak için genellikle tüp bebek yöntemini kullanıyoruz. İşlemleri yapan insan doktorlarla takas edecek bol miktarda büyümüz var, bu yüzden uzun ve zorlu bir süreç olmasına rağmen tedaviler çok da önemli değil."

"O zaman ben nasıl var oluyorum?" Liam sordu.

"Tahmin etmem gerekirse, annen ya embriyoları cinsiyet açısından test etmedi - ki bu bir büyü cadısı için pek olası görünmüyor, son derece ayrıntılı planlayıcılar oldukları düşünülürse - ya da sen onun yaşayabilir tek embriyosuydun ve seni umutsuzca istedi. Başarmanı sağlamak için ne gerekiyorsa yapacak kadar çaresizce. Kendisini bir kan cadısı olarak ifşa edeceğini ve başına ödül koyacağını bile bile yeni bir melez türü yaratmak da buna dâhildi."

Liam yavaş bir nefes verdi. "Emin misin?"

"Hayır. Belki de çiftleşmiş bir ejderhayla ilişkisi vardı ve bunu bir sır olarak saklamak istedi."

"Mümkün değil."

"Onunla konuşmadan herkesin emin olabileceği kadar eminim. Yüzde yüz değil ama sıfırdan çok daha yüksek."

Liam bir an için bardağı bana verdi. Fincanı geri aldıktan sonra, ben yavaşça rünlerle ilk denememi kazırken sessiz kaldı. Ayrıntılıydılar, bu yüzden enerjimdeki düşüş az değildi, ama Liam'ın beni nasıl etkilediklerini görmesine izin vermedim.

Eğer bilseydi, beni durdururdu.

İşim bittiğinde aletimi yere bıraktım ve her açısını kontrol etmek için çevirerek yakından inceledim.

Sonunda başımı rune'dan kaldırdığımda Liam, "Umarım haklısındır," dedi.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Haklı olmasam bile bunun doğru olduğuna karar vermemin bir zararı olur mu?"

Başını sallamadan önce bir süre beni inceledi.

"Al bakalım." Onu uzattım. "Beden değiştirmeye çalıştığında büyüünün onunla nasıl etkileşime girdiğini anlatmanı istiyorum."

Ayağa kalkmama yardım etti ve dışarı çıkmadan önce neredeyse boş olan fincanımızı bana uzattı.

LIAM uzun bir nefes verdi ve omuzlarını gerdi. Şekerli içeceğin kalanını içerken kaslarının esnemesini izledim.

İnanılmaz derecede güçlüydü.

"Orada kal. Büyüye engel olmaman için biraz daha ilerlemem gerekiyor," dedi bana.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve uzaklaşırken kıcının hareketini izledim. Hissettiğim sıcaklık o uzaklaştıkça daha da arttı.

Muhtemelen onu kontrol ettiğim içindi. Ve ona tekrar dokunmayı düşündüğüm için.

Liam sahilin birkaç metre aşağısında durdu. Etrafta birkaç kişi daha vardı ama onunla konuşmaya çalışmadılar.

Bana doğru döndü ve bir ateş büyüğü patlamasının vücudunu sarmasını yakından izledim. Değişimi de büyüünün parlaması kadar ani oldu ve kalın, kaslı vücudu yerini hızla devasa bir kuşa bıraktı. Tüyleri kırmızı, turuncu ve altın rengindeydi ve üzerlerinden sürekli ateş damlıyordu.

Beni kuleye uçurduğunda bu ateşi söndürebilmişti ama şimdi bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu.

Bana ciyak ciyak bağırdı ve bunun gevşek bir tercümesinin "ORADA KAL" gibi bir şey olduğunu düşündüm.

Ona bir başparmak işareti daha yaptım ve o da devasa kanatlarını açtı.

Muhteşemdiler ve çılgınca alevler saçıyorlardı.

Görmek büyüleyiciydi.

Ve künyeye yanmaz bir rune eklemiş olmam gerçekten iyi bir şeydi.

Şiddetli bir hareketle kanatları onu gökyüzüne doğru itti. Kum her yere savruldu ve ben de yaylım ateşine karşı gözlerimi kapadım.

En azından içimi bitirmiştım. Kumla dolu olsaydı bile yudumlamadan duramazdım. O kadar güzeldi.

Kumlar azalır azalmaz gökyüzüne baktım ve Liam'ın adanın üzerinde süzüldüğünü gördüğümde içimi bir gurur dalgası kapladı.

Bunu başarmıştım.

Rünlerim işe yaramıştı.

Herkesin söylediği kadar zayıf değildim. Bu konuda kendimi kötü hissetmeme neden oldukları için onlara da, kendimi kötü hissetmeme neden olmalarına izin verdiğim için bana da lanet olsun.

Liam iki dakika sonra tekrar kumların üzerindeydi. Geri döndüğünde kıyafetleri yoktu ama bunu beklemem gerekirdi.

Yere iner inmez bana doğru yürüdü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni sertçe öptü.

Boştaki kolumla onun kolunu kavradım ve öpücüğe aynı tutkuyla karşılık verdim. Tadı duman ve çikolata gibiydi ve asla doyamayacağımdan şüpheliydim.

Biz öpüşürken Liam beni ayaklarımdan kaldırdı ve elimdeki kahve fincanını alıp bir kenara fırlattı. Kalçalarımı beline doladı ve beni bungalovumuza doğru götürdü.

Aklımızda çöp atmaktan daha önemli şeyler vardı.

Merkezime bastırđıđı siki gibi.

Kahretsin, onu içimde istiyordum.

Sırtım bungalovun dış duvarlarıyla hafifçe buluştu ve Liam beni daha derinden öpebilmek için başımı arkaya yatırdı. Vücudu bedenime değerken ve dili ağzımı tahrip ederken, resmen cenneti bulmuştum.

Romantizmin canı cehenneme.

Çiçekleri ve randevuları

siktir et. Ben sadece

Liam'ı istiyordum.

Sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında ne kadar zamandır öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu, göğsü kabarmış ve gözleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. Kelimelerin ardında bir ton duygu vardı. Uçmayı sevdiğini biliyordum ama hayatının çoğunu gökyüzünde geçirdikten sonra yere çakılmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyordum.

"Sorun değil." Göğsüm onunkinden bile daha hızlı inip kalkıyordu.

Beni tekrar öptü ama uzatmadı. "Dinlenmene izin vermeliyim." "Ben iyiyim, Steam."

"Yine titriyorsun."

"Azdığım için," diye yalan söyledim.

Bana başını salladı, ama gözlerindeki mizahı gördüm. Kabul etmek istemese de onunla dalga geçmemden hoşlanıyordu.

Beni indirdikten ve sabit durduğumdan emin olduktan sonra kahve fincanı için geri döndü ve beni tekrar içeri soktuğunda onu bungalovun içine taşıdı.

O akşam koğuşta biraz çalışabilmem için Liam'ı bungalovdan ayrılmama izin vermesi için ikna etmek çok uzun sürdü. Sadece bir fincan çikolatalı kahve içmem şartıyla kabul etti.

Böylece enerjim bitip bayılmam konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Aşırı miktarda şeker içerek büyük bir fedakârlık yapmayı kabul ettim. Ve çikolatalı şehvet bardaklarımızla koğuşların demirine doğru yürürken her dakikanın tadını çıkardım. Tabii bir de üzerinde çalışacağım koğuşlara uygun birkaç bitki kırpıntısı.

"Eğer şekerler bu içecekler kadar iyiye, iblislerin dostlarının neden bu kadar çok dükkânı olduğunu anlayabiliyorum," dedim.

"Şaka yapmıyorum. Ben şekerli içecekleri sevmem bile," diye

homurdandı Liam. "Sadece seni ikna etmek için biraz *daha* şekere ihtiyacın vardı."

"Görünüşe göre." İçkiden bir yudum aldı ve başını salladı. "Bu lanet bir sıvı orgazm."

"Kahvenizi bir iblisin yapmasına izin verdiğinizde..." Ben banka oturdum, Liam da yanıma oturdu.

"Sana sadece iki saat veriyorum," diye uyardı. "Sonra yemeğe ve uykuya ihtiyacın olacak."

"Peki efendim." Kahve fincanımın üzerinde olmayan elimle ona hızlı bir selam verdim.

İçkimi bitirdikten sonra çapayı yukarı çektim ve ikinci büyük büyüünün zayıf kısımlarına rünler ekleyerek çalışmaya başladım.

Yorgunluktan bitap düşmüştüm ve işi bırakmaya hazırdım ki Liam beni tezgahtan alıp götürdü.

Beni bungalova götürmek yerine patikadan aşağıya doğru ilerledi. Kuleye doğru.

"Nereye gidiyoruz?" Kontrol ettim.

"Seni bir akşam yemeği randevusuna götürüyorum." Sözcükleri ağzında gevelemese de yüzünde küçük bir belirsizlik olduğunu görebiliyordum. "Tatil köyünden ayrılamayız ama çatıdaki restoranda yemek yediğini sanmıyorum."

"Ben yemedim."

"Güzel bir manzarası ve en iyi şefleri var. Sadece birkaç vejetaryen seçenek var ama hepsi de güzel."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Kabul eder gibi bir ses çıkardı.

"Oraya yürüyerek gidebilirim,"
diye belirttim.

"Bizi oraya uçurabilirim," diye
karşı çıktı. "Sanırım beni
taşıyabilirsin."

Kıkırdadı. "Gerçekten gökyüzünü sevmiyorsun, ha?"

"Sorun değil. Sadece ayaklarımın altındaki toprağı hissetmeyi tercih ediyorum."

"Sanırım çoğu cadı böyle yapar. Büyü yapmak için doğaya ihtiyacın var."

"Doğaya sahip olmak *zorunda* değilim ama onu kullanmak sihrimi daha güçlü kılıyor. Sanırım cadılar meclisinin yerleşkesinde büyülemek bitkilerden ve doğadan uzak kalmayı biraz yanlış hissettiriyor."

"Sizi zayıflatan her şeyden hoşlanmamanız normal. Onları devraldığımдан beri koşuların ağırlığı beni rahatsız ediyor ve ben yarı cadıyım."

"Teknik olarak hiçbir şeyin yarısı değilsin. Sen tam bir anka kuşusun." "İsteseydik çocuklarımız ne olurdu?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Cevap dürüsttü. "Eğer erkek olsaydı, anka kuşu olurdu. Bebek kız olsaydı muhtemelen her iki şekilde de olabilirdi. Tabii genlerinizdeki büyü çok güçlü değilse, ki bu da bir olasılık. Eğer durum buysa, o da kesinlikle bir anka kuşu olurdu."

Liam başını salladı.

Asansöre ulaştığımızda beni ayaklarımın üzerine yatırdı ve asansör bizi yukarı taşıırken ona yaslandım.

Yorgunluk ve sıcak yüzünden onun dokunuşunu arzuluyordum.

Kolunu bana dolamakta ve beni kendine çekmekte tereddüt etmedi.

"Belki de bunu hızlı bir randevu haline getirmeliyiz," diye mırıldandım.

Bana baktı. "Yemeği yanımızda götürebiliriz. Yine bayılacak gibi görünüyorsun."

"Ben aslında hiç bayılmadım, unuttun mu?"

Liam kayıtsız bir ses çıkardı.

"Belki de sadece yiyip kaçmalıyız?" Ben önerdim.

"Anlaştık."

En üst kata ulaştığımızda hemen herkesten olabildiğince uzak bir masaya oturtulduk. Muhtemelen çok fazla gözün üzerimizde olmasını engellemeye çalışıyorlardı ama başaramadılar.

Herkes bize bakıyordu.

"Sence Cecil'le ilgili söylentiler yayılmış mıdır?" Fısıldadım.

"Evet." Liam aslında bundan memnun olmuşa benziyordu.

"O öldü mü?"

"Evet. Yakın çevresinden ikisi hariç hepsi de."

Islık çaldım. "Bana kaç tanesini hakladığımı söyleme."

"Pekâlâ. Yine de iyi iş çıkardın."

"Yapmam gerekeni yaptım. Keşke yapmak zorunda olmasaydım ama hayat böyle." "Özellikle de burada."

Başımı salladım. "Burası doğaüstü dünyanın vahşi batısı sayılır. Eksi birkaç yaban otu, artı bir sürü devasa palmiye ağacı."

Dudakları kıvrıldı, sadece birazcık.

Biri siparişlerimizi almaya geldi ve ben de gidip havalı bir karışık içki aldım. İyi olurdu, değil mi? Ne yediğimi umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm, bu yüzden neyin iyi olduğunu bildiği için yemeği Liam'a seçtirdim.

Garson uzaklaşırken bana "Alkol sever misin?" diye sordu.

"Bilmem. Pek denemedim," diye itiraf ettim. "Sen sever misin?"

Bacağı benimkine sürtündü ve yan tarafa yaslanarak kaldı. "Bu konuda gerçek bir duygum yok. Sistemim herhangi bir etki hissetmek için onu çok hızlı yakıyor."

Ateşten bir yaratık olmanın bunu sağladığını sanıyordum.

"Damarlarında kanın yanı sıra ateşin de yanıyor olması garip olmalı," dedim.

"Ateşin senin damarlarında *yanmaması* da garip olmalı."

"Bu adil." Koltuğumda arkama yaslandım ve tatil köyüne baktım. Gün batımı her şeyi altın sarısı bir ışıkla yıkayarak büyülü bir görünüme büründürüyordu. "Sanırım hayatımın geri kalanında bir yerde kapana kısılacaksam, buradan çok daha kötüsü olabilirdi. Ve seninle."

"Bir hafta önce resmen adıma küfrediyordun."

"Uyum sağlıyorum." Ona bir gülümseme gönderdim ve ifadesindeki yumuşaklık içimi ısıttı.

Sonra tekrar, bu sıcaklık olabilirdi. Genelde sıcak olurdum.

İçeceklerimizi getirdiklerinde ikimiz de sessizdik, hemen ardından yemekler geldi. Liam'ın statüsü göz önüne alındığında, mutfağın bizi ilk öncelikleri olarak göreceğini biliyordum. Cecil ve arkadaşlarına yaptıklarım hakkında yayılan dedikodular da cabası.

Çabucak yedik. Tüm o gözleri üzerimizde hissetmek pek hoş değildi ama gün batımını izlemek güzeldi.

Otelin lobisine inip bungalovumuza doğru ilerlerken Liam'ın kolu belime dolandı. Taş döşeli yollarda çok fazla insan yoktu ama yanından geçtiğimiz insanlar bize geniş bir alan sağlıyordu.

Eve yaklaştığımızda, "Seninle flört ettiğinden beri o iblis kadını bir daha görmedim," dedim.

"Tatil köyünden uzaklaştırıldı."

Gözlerimi kırptım. "Bekle, ne?"

"Çiftleşmiş bir erkeğe onun izni olmadan dokunduğunda neler olacağını biliyordun. Özellikle de bana. Seninle tanışmadan önce bir kez daha aynı şeyi yapmıştım. İki kadın da onları cayır cayır yakmadığım için şanslıydı."

Vay be.

"Bu çok yoğun."

"Clove, eğer Cecil ve arkadaşlarını sana yaptıkları için öldürmeseydin, bunu ben yapardım. Çiftleşmek yasak bir şey ve öyle olmasaydı bile benim tatil köyümde böyle şeyler olmazdı."

"Vahşi batının bir şerifi vardır," diye

mırıldandım. Homurdandı.

Bu onu bir günde iki kez güldürdüğüm anlamına gelmiyor muydu? Ya da üç kez? Hatırlayamıyordum ama bu yeni bir rekor olmalıydı.

Bungalova vardığımızda Liam'ı sözsüz bir şekilde verandaya doğru çektim. Güneş tamamen kaybolmak üzereydi ve ben onun son parçasının da ufukta kayboluşunu izlemek istiyordum.

Yanıma oturması için onu kızdıracak havada değildim, kanepeye oturduğumda onu da kendimle birlikte aşağı çektim. İtiraz etmedi, hemen yanıma oturdu. Ona doğru kıvrıldım, bacaklarımı kalçalarına sardım ve o da beni kendine çekti.

Sessizce oturduk ve dünyanın yavaş yavaş karanlığa gömülmesini izledik. Beyaz gürültü görevi gören dalgaların sabit sesiyle göz kapaklarım ağırlaştı.

Liam'ın beni yatağa taşıdığını ve benimle birlikte y a t a ğ a kıvrıldığını hayal meyal fark ettim ama o kadar rahattım ki uyku çabucak geldi.

BÜYÜK BİR FEDAKÂRLIKTI ama sıcaktan iki kez uyandığım ve Liam'ın yüzünün ve ellerinin vücudumda olduğu bir geceyi daha atlatmıştım.

Sabah olduğuunda, koğuşlarda çalışmak için erkenden yola çıktık. Neyse ki diğer cadılardan hâla iz yoktu.

Ölümün eli kulağındayken yaptığımдан daha ağırдан aldım ama bir ton ilerleme kaydettim. Madison ve Vera'yla resmi olarak vedalaşmış olsam da gün boyunca birkaç kez mesajlaştık.

Liam'la da aramız daha rahattı, bu da güzeldi.

Sonraki iki gün de benzer şekilde geçti, sonunda koğuşlara rün eklemeyi bitirmiştim.

Bitirdiğim gece Harv bungalova uğradı. Sanırım tatil köyüyle ilgili bir konuda konuşması gerekiyordu.

Liam ve ben, kutlama için sipariş ettiğimiz içkilerle birlikte verandada kıvrılmıştık. O gömleksizdi ve üzerinde sadece bir çift mayo vardı, bense her zamanki iekli bikinimi ve file bir örtüyü giymiştim. İblislerin dükkânından aldığımız bir kutu çikolata yanımızdaki kanepede tamamen boş bir şekilde duruyordu.

Benim için sorun olmadığından emin olduktan sonra Liam, Harvey'yi yaklaşması için işaret etti. İçlerinden geçmeye çalıştığında rünlerim onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Sadece yavaş yürü," diye seslendim. "Ve barışçıl şeyler düşün. Eğer ikimizden birinin ölmesini istiyorsan, büyü seni öldürür."

Harv'ın kaşları yukarı doğru kalktı. "Sanırım burada iyiyim."

Gözlerimi devirdim.

Liam ona eliyle ilerlemesini işaret etti. "Sorun yok. Sage'in büyüü seni öldürmez." "Cecil ve arkadaşları da öyle düşünmüyordu."

"Onlar benim ölmemi istiyorlardı," diye

belirttim. Harv yavaş ve isteksiz bir adım attı.

Rünler onu hemen elektrikle vurmadığında, bizi öldürmek istemediğini anladım. Bu iyi bir şeydi.

Büyüyü karıştırdı, sonunda bölmenin kenarına ulaşp üzerine oturduğunda rahat bir nefes aldı. "Gücün bir yumruk gibi."

"Hissedebilseydik eminim seninki de öyle olurdu," dedim

kolayca. Ne de olsa o bir alfa kurtadamdı.

İtiraf etmeyen bir ses çıkardı. "Bailey

nerede?" Liam rahatça sordu.

"Sahilde." Harv'ın tepkisi anında oldu ve iyileşmesi korkunçtu. "Sanırım. Genelde akşamlarını gün batımını izleyerek geçirdiğini söyledi."

"İlişkiniz hakkında yalan söylemenize gerek yok," dedim. "Liam'ın umurunda değil."

Harv bir kez göz kırptı.

Sonra bir kez daha.

Ve üçüncü kez.

Sonunda Liam'a baktı. "Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Kör değilim. Onlarca yıldır birliktesiniz."

Harvey bir elini uzamış saçlarının arasında gezdirdi. "Ona senin için sorun olmayacağını söyledim. Tatil köyünü ele geçirmek istediğimizi falan düşünüp endişeleneceğini sanıyordu."

Liam bir kaşını kaldırdı. "Koğuşları nasıl devam ettireceksiniz?"

"Ben de öyle dedim." Harvey, Liam'a doğru eliyle işaret etti. "Bir eş bağıni mühürlememize karşı mısın?"

"Neden umurumda olsun ki? Bu senin hayatın."

"Şükürler olsun." Harv aniden ayağa kalktı. "Bunu senden duymak isteyecektir. Onu geri getireceğim."

Çıkarken koğuşlarda çok daha hızlı ilerledi. Belli ki aklı benim sihrimden çok konuştuğumuz şeyle meşguldü.

Esnedim. "Sence ne kadar uzaktadır?" "Muhtemelen sahilde birkaç dakika. Ya da daha az." İki dakika sonra döndüklerinden emindim.

Bailey gergin görünüyordu ama Harv onun elini sıkıca tutuyordu.

Bailey'i ikna etmek için Liam'ın eş bağıını önemsemediğı gerçeğini iki kez tekrarladıktan sonra çift yola koyuldu. Harv'ın kolu Bailey'nin beline dolanmış, Bailey de Harv'a yaslanmıştı.

"Yarına kadar arkadaş olacaklarını düşünüyor musun?" Liam bana sordu.

"Kesinlikle."

"Yarına kadar arkadaş olacağımızı mı düşünüyorsun?" Sesinde neredeyse şakacı bir şey vardı.

Buna bayıldım.

"Kartlarını nasıl oynayacağına bağılı."

"Öyle mi?" Beni daha yakına çekti, ben de ona yaslandım. Kolları beni böyle sarmışken kendimi mutlu hissediyordum.

"Mmhm."

Beni kucağına çekti, kolları hâlâ etrafımdaydı ve beni kendine yakın tutuyordu. Yüzünü boğazıma bastırırken burnu boğazıma değdi ve ben gözlerimi kapattım.

Okyanus ve arkamdaki adam arasında, hayatın daha iyi olabileceğini düşünmüyordum.

"Hangi kartı oynamalıyım?" Liam sordu. "Başın dönene kadar seni öpeceğim kartı mı?" Dudakları boğazımda hafifçe buluştu. "Yoksa parmaklarımda kayganlığını hissedebilmek için elimi mayonun altına soktuğum kartı mı?"

Elini hafifçe göbeğimin üzerinde gezdirdi, bikini altları hala beni örtüyordu. "Belki de önünde diz çöküp, sen tekrar tekrar boşalırken seni yediğimi seçmeliyim."

Evet, evet.

Sadece evet. Her şeye.

"Belki de hepsini oynamalısın," dedim.

"Oynayabilirim." Boğazımı tekrar öptü. "Ama burada herkes bizi görebilir."

Heyecan ve gerginlik omurgamdan aşağıya doğru aktı. "Biliyor musun, bu örtünün içinde oldukça rahatsızım. İzin ver..." Başımın üzerinden geçirdim ve bikinimle Liam'ın kucağına oturmadan önce bir kenara fırlattım. "Bu daha iyi."

"Hem de çok." Kalçalarımın tutup beni geriye doğru çekmeden önce bir elini çıplak karnımda gezdirdi.

Çıplak teni benimkine karşı harika bir his veriyordu, ellerinden biri karnımda, diğeri de kalçalarımın birinde duruyordu.

Başımı yana doğru eğdim, o boğazımı öpüp yavaşça aşağı doğru yalarken boğazıma daha iyi erişmesini sağladım.

"Eğer bir ejderha olsaydım, seni buradan ısırırdım,"

diye mırıldandı. "Denemek ister misin?"

"Hayır. Öyle bir içgüdüüm yok." Beni hafifçe ısırdı. "Sadece seni becermek istiyorum."

"Bu konuda aynı fikirdeyiz."

Bir elini yine göbeğimde gezdirdi, mayomun içinden hafifçe dokundu.

"Sessiz olabilir misin?"

"Evet."

Parmaklarını bel bandının altından kaydırıp ve klitorisimin üzerinde

gezdirdi. Dokunuşu karşısında inlememek için yanağımı ısırırdım.

"Sırılsıklam olmuşsun," dedi kulağıma, alnını başımın yan tarafına bastırarak.

"Sıcak yüzünden," diye nefes aldım. "Seni her gün bu kadar ıslatacağım."

"Bu bir söz mü?" "Buna güvenebilirsin."

Kalçalarım sallandı ve parmaklarını klitorisimin etrafında yavaşça gezdirirken bir nefes çektim.

"Sakin ol Clove. Herkes geçebilir ve senin zevkini sadece ben görebilirim."

"Belki de içeri girmeliyiz."

"Elime boşaldıktan sonra."

Nefesimi tıslayarak verdim, bir başka inilti için yanağımı ısırđım. "Bunu senin sikinin üzerinde yapacağımı sanıyordum."

"Birçok kez." Boğazımı tekrar ısırđı, sonra hafifçe emdi. "Seni hazırladıktan sonra."

"Bunu sanki ben bir buharmışım gibi söylüyorsun." Üç parmağıyla yavaşça içimi doldururken takma adı boğazımda düğümlendi.

Daha önce hiç almadığım kadar çoktu ve çok büyüktü. Neredeyse onun siki kadar büyüktü.

Beni hazırlaması birden çok daha mantıklı gelmeye başladı.

"Sikimi böyle sıkacak mısın?" Boğazımı tekrar emdi. Derim o kadar hassastı ki morarmış olabilirdi ama umurumda bile değildi.

Başparmağı klitorisimin yan tarafını hafifçe okşadı ve boğazımdan boğuk bir çığlık kaçtı.

"Sessiz ol yoksa bu iş biter Clove." Liam boğazımı daha aşağıdan öptü. "Ve ikimiz de bunu istemeyiz."

Anlaşmaya benzeyen çaresiz bir ses çıkardım.

Bir elini kalçama koyarak beni kucağından kaldırdı, böylece ağırlığım dizlerimin üzerinde olacaktı. Bu hareket parmaklarının açısını değiştirdi ve ona da daha fazla alan sağladı.

Dizlerim biraz titredi ve klitorisimin yan tarafını hafifçe ovmaya devam ederken beni tekrar doldurmadan önce yavaşça dışarı çekti.

Bir küfür savurdum, yumuşak, ani bir doruk noktası içimde yuvarlanırken kalçalarım sallandı.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Tekrar kucağına oturdum ve aldığım zevkin etkisinden kurtulmaya çalışırken nefes nefese kaldım. Bu yeterli değildi.

Daha fazlasını istiyordum.

"Hadi içeri girelim," dedim, göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu.

Liam gürledi, elini mayomun altından yavaşça dışarı kaydırdı. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Hadi gel." Ayağa kalktım, o da benimle birlikte hareket etti, elleri kalçamdaydı.

Beni balayı tarzında kucakladığında şaşkın bir kahkaha attım. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu senin aşk filmindeki adam yaptı." Bana küçük bir sırtıfırlattı.

Çok seksiydi.

Ve benimdi.

Daha önce hiç bir erkek istememiştim... ama şimdi bir erkeğim olduğuna göre, bunun tadını sonuna kadar çıkaracaktım.

"Bunu izledin mi?"

"Açık ve kapalı."

Dirseği ve koluyla kapıyı iterek açtı ve beni içeri çekti. Kapı arkamızdan sertçe kapandı ama kışım çoktan yatağın kenarındaydı, kalçalarım ayrılmıştı ve mayomun alt kısmı dizlerimin altındaydı.

Liam'ın ağız klitorisimle buluşup beni yavaşça ve sertçe yaladığında nefesim kesildi. Parmaklarım saçlarına dolandı, çaresizce kavradım.

Beni yavaşça kenara doğru sürükledi ve sonra kalçalarımın arasından bakışlarımla buluştu.

"Hazır mısın Clove?"

"Sadece sik beni," diye nefes aldım.

Ayağa kalkıp şortunu indirirken ve biki­nimin üstünü açmak için arkama uzanırken yüzünde hınzır bir ifade vardı. "Seni aldıktan sonra en az birkaç gün doyumsuz olacağız. İki hafta da sürebilir."

"Böylece sonunda seni sistemimden çıkarabilecek miyim?"

"Pek olası değil." Beni hafifçe itti ve ben de sırt üstü yatağa düştüm. Bacaklarım hâlâ çıkıntıdan sarkıyordu ama umurumda değildi.

Liam üzerimde durdu, gözleri parlıyordu. Tanıştığımızdan beri gözlerinde parlayan ateş, bağımız mühürlendikten sonra sönecekti ve ben onu bu ateş olmadan görmeyi dört gözle bekliyordum.

"Bana inanmayabilirsin ama sen olduğun için mutluyum," dedi Liam, parmaklarını saçlarımda gezdirirken ağızını ağızıma indirdi ve beni sertçe öptü.

Ben de onu öptüm, uzaklaşıp tekrar bakışlarıyla buluşmadan önce dilinde kendimi tattım. "Sana inanıyorum, Steam."

Gözleri parladı ve sikinin başı giriş yerimle buluştu. Kendini benimle aynı hizaya getirip hafifçe iterken zihnim sessizleşti.

Ereksiyonunun ucu beni gererken dudaklarım aralandı. Ben hareketsiz kaldım, o da öyle yaptı. Gözlerimiz hâlâ kilitliydi.

"İyi misin?" Sesi alçaktı.

"Mükemmel," diye nefes aldım.

Liam daha derine sokmadan önce alışmam için bana birkaç saniye daha verdi. Başım geriye eğildi, nefesim sığılaştı.

Kocaman, ateşli ve... inanılmazdı. Bu his gerçeküstüydü.

"Clove," diye hırlayarak uyardı.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Bir bacağımı kışına doladım ve onu daha derine çekmek için yaklaştırmaya çalıştım. Yine de onu hareket ettirmeme izin vermedi.

"Sıkı ama harika hissettiriyor. Beklemeyi bırak," dedim, onu tekrar daha yakına çekmeye çalışarak.

İzin vermedi ama birkaç saniye sonra biraz daha derine itti.

Benden bir inilti kaçtı ve bu onu cesaretlendirmiş olmalı çünkü beni tek bir yumuşak, yavaş hareketle yolun geri kalanını doldurdu.

Ani dolgunluk karşısında nefes alırken onu demir gibi kavradım. Liam her yerdeydi.

O her şeydi. Ve *benim*

olmuştu.

Tatil köyüne geldiğimde istediğim şey o değildi ama ihtiyacım olan şey ve daha fazlasıydı.

Duygularım göğsümde kabardı ve tutuşum gevşediğinde Liam sonunda biraz dışarı çekildi ve tekrar içeri girdi.

Nefesim kesildi.

Eğildim.

İnledim.

Bu hisler çılgıncaydı ve hiç bitmesini istemiyordum.

Bir ıgılkla boşalana kadar her yavaş, sık harekette içimde basınç arttı. Liam kontrolünü tamamen kaybetti, benimle birlikte uçurumun kenarından geçerken daha sert ve daha sert bir şekilde içime girdi. Doruğa ulaştığında sikinin içimde zonklaması, aldığım zevki sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirdi.

Büyü içimde parladı ve aramızdaki bağın gerçek, elle tutulur bir zincir gibi yerine oturduğunu hissettim.

Damarlarımdaki ateş, ısı başladığından beri kaynamaya devam ediyordu ama şimdi tam anlamıyla kaynıyordu. Çaresiz ihtiyaç beni tamamen ele geçirdi ve aynı şeyi Liam'a da yaptı.

Zevkimiz sona erer ermez, gözleri ruhumu yakarak tekrar yavaşça itmeye başladı.

Konuşmadık ama konuşmamıza da gerek yoktu.

Aramızdaki tutku ve büyü çok şey anlatıyordu.

BÜTÜN BİR HAFTA sıcak bir bulanıklık içinde

geçti. Sonsuz miktarda yoğun seks vardı.

Lezzetli çikolatalar, içecekler ve yiyecekler kapımıza kadar geldi.

Sevişmediğimiz ya da yemek yemediğimiz anlarda birlikte duş alıyorduk.

Ya da kanepede sarılıyorduk, ben Liam'ın kucağındayken tesisi daha da güvenli hale getirecek rünler için fikirler çiziyordum.

Ya da birlikte krep yapardık.

Liam yemek yapma konusunda gerçekten berbattı ama denedi. En azından bunun için ona puan verdim.

Mutluluktu.

Ama dürüst olmak gerekirse, ateşinin son damarı da damarlarımı terk ettiğinde kendimi daha iyi hissettim.

Hâlâ daha önce hatırladığımdan daha sıcaktım ama bunu bir adada yaşadığımız gerçeğine bağlıyordum. Başka ne olabilirdi ki?

"Terlememek çok iyi hissettiriyor," dedim sahilde ilerlerken. Bir haftadır bungalovdan ilk kez dışarı çıkıyordum ve bu güzeldi

dışarı çıkmak için. Liam o sabah bir saatliğine uçmaya gitmişti, yani o çoktan dışarı çıkmıştı ama ben çıkmamıştım.

Umarım, ısı olmadan da mutluluğumuzun bir kısmını sürdürebilirdik. Liam büyü kaybolduğundan beri farklı davranmıyordu, bu da iyiye alamet gibi görünüyordu.

"Tahmin edebiliyorum."

Ona bir bakış fırlattım. "Hayır, hayal edemezsin."

"Tamam, yapamam. Ama senin büyü ben gökyüzüne geri getirdiğinde, muhtemelen ben de benzer şeyler hissettim." Boynundaki zinciri işaret etti.

"Haklısın."

"Annenden bir yanıt geldi mi?" diye sordu,

Midem sıkıştı. "Hayır. Gerçi ona mesaj atalı sadece bir saat oldu, o yüzden bir şeylerin ortasında olduğunu umuyorum."

En son mesajlaşmamızın üzerinden sadece iki gün geçmişti ve o zaman her şey yolundaydı.

Şimdi ise endişelenmemeye çalışıyordum.

Planlamamıza rağmen, annem ve ben, ne olduğumla ilgili gerçek ortaya çıktığında cadılar meclisinin onu bana karşı kullanmaya çalışabileceğini hep biliyorduk.

"Eğer onu tehdit ederlerse..."

Sözlerimi yarım bıraktım. Liam

basitçe, "Onları öldüreceğiz," dedi.

Onu bu cevabı beklemem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Gerçi benim için o kadar basit değildi. Cadıların olduğum şey yüzünden ölmemi isteyeceklerini her zaman biliyordum, bu yüzden aramıza biraz mesafe koydum, ama onlar bilmeden önce de benim için bir aileydiler.

Ama eğer anneme zarar vermek istiyorlarsa...

Durum tam bir kabustu.

Yine de bir yolunu bulacaktım. Bulmak zorundaydım.

Liam ve ben sabahın geri kalanını suda geçirdik. Bana sörf yapmayı öğretmeye çalışıyordu ve bu konuda kesinlikle berbat olmama rağmen iyi vakit geçirdik. İkimiz de çok fazla güldük.

Annemle ilgili endişem devam ediyordu ama onu bir kenara ittim. O iyi olacaktı.

Buna inanmak zorundaydım.

O gece eve vardığımızda hâlâ bir mesaj almamıştım.

"Güvenlik ekibinden haber var mı?" Kanepeye kıvrılıp sordum. Saçlarım omuzlarımdan sarkıyordu, duştan dolayı nemliydi. Yavaş yavaş atletimi ıslatıyor olsa da, daha az umursayamazdım.

"Hâlâ cadılardan bir iz görmemişler." Liam beni kucağına çekip kendine yakın tuttu. Bu temasta cinsel bir şey yoktu ve bu yüzden daha çok takdir ettim.

Sadece yalnız hissetmemi istemiyordu.

"Eğer kız ellerindeyse, yakında onlardan haber alırız," dedim sessizce. "İhtiyacımız olduğu kadar bekleyeceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Eşin olduğum için bana teşekkür etme Clove. Sana bu konuda pek fazla seçenek bırakmadım."

Dudaklarım birazcık yukarı doğru kıvrıldı. "Vermediğine sevindim." "Ben de öyle."

Liam ve ben kanepede bekledik, gece 3 civarında yorgunluk galip gelene kadar olasılıklar hakkında sessizce konuştuk.

Telefonumun zil sesi bizi uyandırdı.

Telefonu elime aldığımda gözlerim bulanıktı, ekrandaki bilinmeyen numaraya bakıyordum.

Liam'a baktım, odanın karanlığında ela gözleriyle karşılaştım. Telefonu yavaşça aldı ve cevaplamak için düğmeye basarken hoparlörü açtı.

Merhaba demedi.

İkimiz de bunun gerekli olmadığını biliyorduk.

Hattie telefona, "Tess elimizde," dedi.

Midem sıkışmıştı. Durumun bu olduğundan neredeyse emindim ama yine de bunu duymak korkunçtu.

"Ne istiyorsunuz?" diye

sordum. Hepimiz cevabı

biliyorduk.

Beni.

Beni istiyorlardı.

"Tesisin koşullarını yok edin, biz de onun yaşamasına izin verelim. Otuz dakikanız var," dedi Hattie, hat kesilmeden önce.

Boğazım düğümlendi.

"Onları yeniden inşa edemeyeceğimi biliyorlar," diye fısıldadım. "Eğer koşulları yıkarsam, onlar kazanır. Beni öldürecekler."

"Sana ulaşamayacaklar. Ben buradayım," dedi Liam kararlılıkla. "Benim sihrim seni hayatta tutacak ve sen de kendi koşullarını yeniden inşa edeceksin."

"Bunu bilmiyorsun." Gözlerimi sıkarak kapattım ve koltuk minderlerine yaslandım. "Gitmesine gerçekten izin verirler mi, onu bile bilmiyorum."

"Harv ya da Rafael'den cadılarla buluşmalarını isteyebilirim. İkisi de güçlü ve bağlantıları var. Eğer cadılar onlardan birini öldürürse, bunun çok büyük sonuçları olur."

"Kendi hayatımı kurtarmak için başkasının hayatını riske atamam Liam. Onların arkadaşları var. Arkadaşları. Aileleri var."

"Ve senin de ben varım." Liam'ın sesi alçaktı ama karşı çıkacak bir şey yoktu. İstesem bile yapamazdım. Aramızdaki dostluk bağı

Garip bir şekilde, ama gerçektir. Başka ne olursa olsun birbirimize sahiptik.

Liam sonunda, "Onlarla koğuşların sınırında buluşacağım," dedi. Bu fikrin hoşuna gitmediğine şüphe yoktu. Hatta belki de nefret ediyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim sessizce.

"Clove, sen benimsin. Bu onu aileden biri yapar. Seni koruması için bir güvenlik ekibi ayarlayacağım. Sen koğuşları indirirken ve onlar anneni serbest bırakırken telefonda kalabiliriz. Onu alır almaz tatil köyüne uçuracağım. Sana tüm cadılardan daha hızlı ulaşabilirim."

Dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum."

Liam yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu atlatacağız." "Bunu bilemezsin."

Liam tartışmak yerine beni sert ve hızlı bir şekilde öptü.

Eğer onun planını uygulayacaksak, ki tek gerçek seçeneğimiz buydu, harekete geçmemiz gerekiyordu. Hem de hemen.

"Mecbur kalmadıkça onları öldürme," diye uyardım Liam'ı, ayağa kalkarak.

Üzerimi değiştirecek zamanım yoktu, bu yüzden pijamalarımınla tesisi açacaktım.

Yaşasın.

En azından artık terlemiyordum.

"Yapmayacağım. Arkanı kollasan iyi edersin. Eğer sana bir şey olursa..." Sözlerini bitirirken gözlerinin kararması bana katliam olacağını söyledi.

Ya da en
azından kül.

Başımı
salladım.

Bu konuda fikrini değiştirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Diğer cadılar bana zarar verirse, yanarlardı.

Diğer her şey de olabilir.

Liam güvenlik ekibini hızlıca aradı. Villin kardeşler uyuyordu, bu yüzden gece ekibinden kim sorumluysa cevap verdi ve korumanın on dakika içinde benimle apada buluşacağına söz verdi.

Oraya varmam o kadar uzun sürmezdi ama yine de kalıcı bir şey yapmadan önce Liam cadılarla buluşana kadar beklemem gerekiyordu.

Liam telefonunu ve şortunu çantasına atarken kalp atışlarım hızlandı. Annem güvende olduktan sonra ikisini de bırakacağını biliyordum, böylece bana olabildiğince çabuk ulaşabilecekti. O zamana kadar iletişimde kalmak için bir yola ihtiyacı vardı.

"Telefonunu açık tut ve benden haber alana kadar bungalovdan ayrılma" diye uyarmadan önce bana sert ve hızlı bir öpücük daha verdi.

Başımı salladım.

"Çok erken olabilir ama seni seviyorum Clove. Dikkatli ol." Son bir öpücükten sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Kalbim resmen çarpmaya

başlamıştı. Aşk... çok şeydi.

Ama bunu daha sonra düşünmem gerekecekti, çünkü şu anda aklımda olması gereken son şey buydu.

Annemi kurtarmak için hayatlarımızı riske atmak üzereydim ve cadılar onu hâlâ öldürebilirdi.

SONRAKİ BEŞ dakika hayal edebileceğimden çok daha yavaş geçti. Sonunda telefonum tekrar çaldı.

Liam'ın çağrısına cevap verirken nefes almadım.

"Selam Clove. Şu anda annen ve diğer beş cadıyla birlikteyim. Eminim etrafta gizlice dolaşan başkaları da vardır ama o iyi," dedi.

Gözlerim acıdı. "Telefonu ona verebilir misin, böylece o olduğunu bileyim?"

"Elbette. Sage senin olduğundan emin olmak istiyor, Tess." Annemin sesi kulaklarıma ulaşmadan önce sessiz bir hareket sesi duydum.

"Selam tatlım. Ben iyiyim," dedi annem sakince. "Tesisin koğuşlarını yıkmanıza gerek yok. Senden emin olmayı tercih ederim-"

Biri telefonu elinden alıp konuşmasını kesmiş olsa da sesini duyunca gözlerimdeki sızı yanmaya dönüştü.

"On beş dakikan kaldı, Sage," dedi başka bir kadın kesin bir ifadeyle. Bu Jill'di, meclisin en güçlü cazibe cadısı. Gayri resmi liderimizdi ama sevilme için fazla yıpratıcıydı.

Kulağıma daha fazla hareket sesi geldi ve bir sonraki konuşan Liam oldu. "Yine ben. Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım."

"Ne için hazırsın?" diye sordu diğer cadılardan biri, Liam'a olan mesafesinden dolayı sesi boğuk çıkıyordu.

Hiçbiri telefonu ondan çalmaya cesaret edemezdi. Bunun için fazla zekiydiler ve o da fazla iriydi.

"Yola çıkıyorum." Bungalovdan sıvışarak çıktım.

Bakışlarım etrafımdaki tesisi taradı, anormal ya da yersiz bir şey var mı diye baktım.

Okyanusun sürekli yuvarlanması bir kez olsun rahatlatıcı değil, ürkütücü gelmişti. Her ses beni geriyor, bir şeylerin ters gitmesini ya da birinin üzerime atlamasını bekliyordum.

"Neredesin sen?" Liam sordu.

"Patıkaya yeni ulaştım," dedim

usulca. "Güzel. Dışarıda kimse var mı?"

"Hayır."

"Koğuşları indiriyor olsa iyi olur," diye tersledi Jill. "Kaltak," diye fısıldadım.

Liam onaylar gibi bir ses çıkardı. Onu tanımayan birine tehditkâr gelebilirdi.

"Güvenlik görevlilerini görüyorum," dedim. "Üç kişiler. Her zamanki üniformalarını giyiyorlar. İçlerinden biri bana el salladı. Onu tanıyorum, yani yasal olmalılar."

Her zamanki gibi tehditkâr görünüyorlardı ama amaç da buydu

zaten. "Telefonu yetkili kimse ona ver. Lütfen," dedi Liam.

Aramayı hoparlöre aldım ve adamların arasına baktım. Kimi seçtiğimin bir önemi yokmuş gibi hissediyordum, bu yüzden cihazı el sallayan adama uzattım. Tanıdığım kişiye.

"Şimdi başlıyorum," dedim Liam'a. "Uzun sürmeyecek. Durmam gerekirse bana haber ver."

"Söylerim."

Saatlerce oturduğum banka oturduğumda kalbim hâlâ çarpıyordu. Çapayı yukarı çekip asırlık büyüyle dolu küreye bakmak içgüdüselidi.

Tesisin koşullarında harcanan onca emeği, zamanı ve parlaklığı yok etme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Tüm o *sevgiyi* yok etmeyi düşünmek de öyle. Liam'ın annesi o büyülerini onu korumak için yapmıştı. O koşullarda hâlâ var olan sevgi yüzünden hayatını mahvetmiş ve sonunda öldürülmüştü.

Büyünün benim bile anlayamadığım bir geçmişi vardı ve benim onu *yok etmem* mi gerekiyordu?

Kahretsin, bu beni bir canavar gibi hissettirirdi.

"Emin misin Liam?" Sessizce sordum. "Annen bu büyüyü senin için yarattı. Eğer onu yok edersem, geri getirmenin hiçbir yolu kalmaz."

"Clove, sihir umurumda bile değil. Önemli olan sensin. O bunu anlayacaktır."

"Pekâlâ. Fikrini değiştirmek için son şansın."

"Değiştir."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

İşim bittiğinde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenecektim.

Saçımdan bir iğne çıkardım ve baloncuk büyüüne odaklandım. Sivri ucuyla elimin arkasındaki deriyi kazdım.

Ve sonunda, tek bir rune çizdim.

Unravel.

Karmaşık değildi ama öyle olması da gerekmiyordu.

Büyü, baloncuk büyüüne yerleştirdiğim her bir mühürleme ve güçlendirme rününü teker teker çözdü. Devam ettikçe hızlandı ve büyümün aniden, sert bir şekilde tükenmesi karşısında burnumun direğinin sızladığını hissettim.

Güvenlik görevlilerinden birinin Liam'a, "Kanaması var," dediğini

duydum. O da hırlayarak karşılık verdi: "Nerede? Ne kadar kötü?"

"Burnu. Çok yavaş."

Daha sonra ne dediğini duymadım. Bakışlarım önümdeki büyüye sabitlenmişti.

Büyünün üzerindeki son güçlendirici rün de sonunda kayboldu ve baloncuk patladı.

Kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Diğer büyüler de onu takip ederken sırtımdan ter damlıyordu. Hepsi baloncuğa bağlıydı ve o olmadan rünüm onları kâğıt mendil gibi yırtıyordu.

Son büyü de parçalandığında derin derin nefes alıyordum. Onları tutan kürenin de basit bir büyüyle yok oluşunu izlerken zihnim bulanık ve duygularım karmakarışıktı.

Belli belirsiz, arkamdaki kargaşayı fark ettim.

Liam telefon görüşmesinin diğer tarafında bir şeyler homurdanıyordu.

Bir kez daha büyümün etkisinden kurtulmuştum ve sonuç olarak zihnim olması gerektiği gibi çalışmıyordu.

Titreyerek ayağa kalktım ve yorgunluğumu bastırmak için kendimi zorladım. Her şey biraz sallandı ama güvenlik görevlilerinden ikisini yerde baygın halde görünce kalbim yerinden fırladı. Telefonum yanlarındaki toprağın üzerindeydi ve ekranı gelen bir aramayla aydınlanmıştı.

Üçüncü güvenlik görevlisinin eli omzuma indi. Bakışlarımı kaldırıp onunkilerle buluştuğumda gözleri sihirle parlıyordu.

Cadılardan biri onu kontrol ediyordu. Muhtemelen bir tılsımla.

Lanet olsun.

Onu ikna etmek ya da fikrini değiştirmek mümkün olmayacaktı. Cadılar için önemli olan tek şey kanıma işlemiş olan ve beni onların asla yapamayacağı şekilde güçlendiren sihirdi.

Elindeki bıçağı göğsüme saplanana kadar fark etmemiştim ve kalbimden çıkan kabzasına bakıyordum.

Ve birden tüm dünyam alevler içinde kaldı.

sixteen

LIAM

Koşuşlar yıkıldığı anda cadılar harekete geçti.

İçlerinden biri Tess'i kollarıma iterken, bir diğeri ellerini havaya kaldırdı. Büyüler patlayarak etrafımızı sardı.

Sage'in güvenlik görevlilerinden biri bir şeyler bağıırken ben yer değiştirdim ve telefona hırladım.

Tess telefonu yerden kaptı ve bir şeyler bağırdı ama hat çoktan kesilmişti.

Etrafımızı saran büyü çoktan çok güçlenmişti.

Kaybedecek zamanımız yoktu.

Pençelerimden biriyle Tess'i yere ittim ve sahip olduğum tüm enerjiyi kanatlarımın üzerinde parlayan alevlere yönlendirdim. Daha önce hiç büyüü yok etmeye çalışmamıştım ama şu anda başka bir seçenek yoktu.

İlk başta, ateş sadece yaktı.

Ama daha fazla zorladığımda, sonunda etrafımdaki gücü alevlendirmeye başladı ve büyüü yavaşça yok edip tüketti.

Cadılardan biri "Bu da ne?" diye nefes aldı.

"Devam et!" diye bağırdı bir diğeri.

Ateşim büyüüyü küle çevirdi ve diğeri cadılara doğru ilerlerken Tess'i güvenle kaldırımda bıraktım.

Sage benden kimseyi öldürmememi istemişti ama bu olmayacaktı. Hepsi ölmüştü. Annesi dışında tabii.

Hiçbiri tesise doğru koşmamıştı, bu yüzden eşime doğru giden başkaları da olmalıydı. Onlarla hak ettikleri şekilde başa çıkmak için zaman yoktu, bu yüzden onlara çarptım.

Birkaç dakika sonra vücutları kül olmuştu.

Tess'e baktım ama beni tesise doğru eliyle işaret etti. "Sage'i bul! Ben içeri gireceğim!"

Onu geride bırakmak iyi bir fikir değildi ama kanatlarımı saran alevlerin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışacak zamanım yoktu, böylece onu da yanımda götürebilirdim.

Kulede güvende olacaktı.

Bu yeterli olacaktı.

Kendimi gökyüzüne fırlattım, gözlerim başka bir cadının izini bulmak için tesisi tarıyordu.

Birini gördüğümde aşağı daldım ve onu da diğerlerini öldürdüğüm gibi öldürdüm. Eşim için buradaydılar. Hepsi öldü.

seventeen

SAGE

Etrafımdaki ATEŞ hızla söndü ve metal bankın üzerinde şangırdadı. Şok içinde hançere baktım.

Üzerinde kan yoktu ama bir an önce kalbime saplanmıştı. Öyle olduğunu biliyordum.

Göğsüme baktım ve tenimi çıplak buldum.

Kesinlikle yanmıştım.

Kesinlikle yanmıştım.

Ve bıçaklanmıştım.

Şüphesiz.

Peki neden iyi hissediyordum?

Bakışlarım önümde duran adama kaydı. Beni bıçaklayan adama.

O gitmişti.

Kaldırımda ölmüştü. Derisindeki yanıklara bakmaktansa hızla gözlerimi kaçırdım.

Rüzgâr aniden yükseldi ve Liam anka kuşu formuyla bana doğru atılırken gökyüzüne baktım. Yere iner inmez değişti ve yüzümü tutarak bana doğru fırladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Biri beni öldürmeye çalıştı ve sanırım alevler içinde kaldım," dedim biraz sersemlemiş bir halde. "Annem iyi mi? Çok fazla buhar çıkarıyorsun."

"Ben hâlâ yanıyorum ve o iyi," diye homurdandı Liam. "Cadıların geri kalanı öldü."

"Harika."

Beni izlerken gözleri kısılmıştı.

Biraz sallandım. "Sanırım bu sefer gerçekten bayılabilirim."

Liam'ın büyüü ellerinde parladı ve iyileştirici büyüünün lezzetli sıcaklığı tenimi yaladı.

Ezici korku ve yorgunluğun yerini bir güvenlik hissi ve enerji patlaması alırken gözlerimi kapattım.

"Daha iyi misin?" Liam bana sordu.

"Çok daha iyi." Sözlerim hâlâ sessizdi. "En iyi cadılardan birkaçını öldürmüş olsan bile meclis geri adım atmayacaktır. Yeni koşullara bir an önce başlamam gerekiyor. Sanırım birkaç saat ve birkaç bitkiyle fena olmayan bir baloncuk büyüü yapabilirim. Buna rünler eklemek adayı korumanın en kolay yolu olacaktır."

"Pekâlâ. Büyüyü nereye koymak istiyorsun?"

Gözlerim bankı aradı.

Çok fazla büyü görmüştü... ve tarih.

Ama bir yerde çok fazla zaman geçirmeyi seçeceksem, bunun ormanda sert bir bankta olmasını istemedim.

Kendi evimin rahatlığında olmasını istiyordum.

"Bungalovda," diye itiraf ettim.

Liam da aynı fikirdeydi.

Kolunu belime doladı ama patikadan aşağıya, evimize doğru yürürken ona sadece biraz yaslandım.

"Annemin iyi olduğundan emin misin?" diye sordum. "Eminim."

"Pekâlâ. Hadi eve gidelim."

Yolumuza devam ederken Liam alnımdan öptü.

Geri döndüğümüzde, kanepeye yerleşmeme yardım etti. Dışarı çıkıp, ben zihnimi boşaltmaya çalışırken o da binanın dışındaki birkaç bitkiden kırpıntılar topladı. Düşüncelerim karmakarışık ve yorgunluk üzerimde ağır bir yük oluştuyordu. Liam'ın büyüü yardımcı olmuştu ama bu büyüü o yapamazdı.

Bunu yapabilecek tek kişi bendim.

Gözlerimi kapatarak büyüme odaklandım.

Liam'ın annesinin baloncuk büyüüyle o kadar çok zaman geçirmiştim ki, aynı boyutta bir baloncuk yaratmak o kadar da imkânsız değildi. Kesinlikle onun büyüünü kopyalıyordum ama oğlunun da büyü tarafından korunduğunu düşünürsek, onun onayını alacağımı biliyordum.

İlk tuğla en zor olanıydı.

Sihrimi, kanımı ve çapa bitkilerimi istediğim şeyi yapmaya zorlamak ciddi bir çaba gerektiriyordu. Bu şekilde büyü yapmak benim uzmanlık alanım değildi.

Ancak son birkaç haftamı tamamen bir uzman tarafından hazırlanmış büyülere odaklanarak geçirdikten sonra, bu yapılabilirdi.

Duvarın ikinci parçası çok daha hızlı ilerledi.

Üçüncüsü ondan daha hızlıydı.

Her ek sihir ve büyü parçasıyla, her şey biraz daha kolay bir araya geldi.

Tuğla tuğla, yavaş yavaş Liam'ın annesinin bıraktığı gibi bir baloncuk koğuğu inşa ettim.

Sırtımdan aşağı ter damlamadı.

İhtiyacım olduğunda su yudumladım ve Liam elime küçük atıştırma lıklar tutuşturup onları yemem gerektiğini söylediğinde yedim.

Gözlerim yanmaya başladığında annemin fısıltıları neredeyse tüm büyümü bozuyordu.

Annem oradaydı. O iyiydi.

Ve büyüm bitene kadar büyüme odaklanırsam öyle kalma şansı daha yüksekti.

Böylece duvarı inşa ettim.

Tuğla tuğla.

Tuğla
tuğla.

Tuğla
tuğla.

Sonunda kanepenin arkasına yığıldığımda, büyüyü son bir parçayla mühürleme çabasıyla nefes nefese kaldığımda gecenin ortasıydı.

Bitmişti.

Henüz kimseyi dışarıda tutmayacaktı... ama bitmişti. Ve şu an

için bu yeterliydi.

"Bu *inanılmazdı*," diye haykırdı annem, yanımdaki kanepeye çöktü ve kollarını bana doladı.

Ben de ona sarıldığımda gözlerim tekrar yaşardı. Onun yanımda olduğunu hissetmek kesinlikle gerçeküstü bir duyguydu.

"Sen iyisin," dedim.

"Ve sen de harikasin, tatlım!" Annem beni delicesine sıktı. "Böyle bir büyü yapmayı nasıl öğrendin?"

"Oldukça iyi bir öğretmenim vardı." Bakışlarım annemin omzunun üzerinden Liam'inkilerle buluştu ve gözlerindeki duyguyu gördüm. Annesinden bahsettiğimi biliyordu. "Burada olmana sevindim."

"Ben de öyle." Beni daha sıkı sıktı ve sonunda bıraktı ve bana parlak bir gülümseme verecek kadar uzaklaştı.

"Son konuştuğumuzdan bu yana olan her şeyi dinlemek istiyorum ama önce tesisin güvende olduğundan emin olmalıyım," dedim Liam'a tekrar bakarak. "Cadılar meclisinden bir iz var mı?"

"Hayır. Yine de onlara bir uyarı gönderdim,"

dedi. "Ne tür bir uyarı?"

"Bıçaklandığın ve büyüümün seni iyileştirdiği video. Çapadaki bankın üzerine yerleştirdikleri kameralar işe yaradı."

Yani beni öldürmenin kolay olmayacağını biliyorlardı. Hem

de hiç. "Mesajları unutma," diye ekledi annem.

"Ne mesajları?"

Liam odayı geçti ve telefonunu sehpanın üzerinden aldı. Bir grup mesaj dizisini açtı ve bana uzattı. Onun dışında, Villin kardeşlerin üçünü de grupta görebiliyordum. Görünüşe göre iblis güvenlik ekibimiz de işin içindeydi.

Diğer telefon numaralarının hiçbirini tanımasam da alan kodlarını biliyordum.

Çoğu benim meclisime aitti.

En güçlülerimizin numaralarını alabileceğini hayal etmek zor değildi.

Benim videom ilk mesajdı, ardından iki mesaj daha geldi.

LIAM

Eğer başka bir kan cadısını öldürmeye kalkarsan, seni şahsen avlar ve olaya karışan herkesin işini bitiririm.

SEBASTIAN VILLIN

Bağlantılarımız bizi izliyor ve dinliyor olacak. Kendi çocuklarınızı öldürmekten daha iğrenç çok az şey vardır ve biz buna göz yummayacağız. Geleneklerinizi değiştirin, yoksa düşman oluruz. Eminim bunun sizin için ne kadar iyi olacağını duymuşsunuzdur.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kimse cevap vermedi.

Yine de muhtemelen çabalıyorlardı. Liam bana iblislerin insanlara zarar veren doğaüstü canlıları avlamakla bilindiğini söylemişti, bu yüzden genç kan cadılarını korumaya çalıştıklarını hayal etmek zor değildi.

Belki de bir sonraki kızın hayatını benim gibi büyüsünü saklayarak ve hayatından korkarak geçirmek zorunda kalmayacağı düşüncesi boğazımı şişirdi.

Telefonu yere bıraktım ve Liam kanepede yanıma oturdu. Kolunu omzuma attı ve ben de onun yanına yaslandım.

Kanlı cadılardan yana tavır alması beni kesinlikle şaşırtmamıştı. Nadiren karşılaşıyorduk ama onun ve benim sahip olduğumuz herhangi bir kızın cadı olma ihtimali yüksekti.

Ve eğer öyleyse, kan cadısı olma ihtimali gerçekten çok yüksekti.

Annemin bakışları aramızda gidip geliyordu, bakışlarında bir hayranlık ifadesi vardı. "Birlikte çok tatlısınız."

"Teşekkürler." Ona hızlı bir

gülümseme verdim. Sonra genişçe

esnedim.

"Kahve ve daha fazla yiyecek alabilirim," diye önerdi annem. "Daha önce kuleye gittiğimde Villinler bana dükkânlarını göstermişti. Geri dönüp onlarla tekrar konuşmak eğlenceli olurdu."

Annem muhtemelen tanıdığım en sosyal insandı, bu yüzden Liam'dan başka biriyle konuşmaya hazır olduğunu hayal etmek zorundaydım. Anka kuşum

harika, ama konuşkan değildi.

"Bu mükemmel olur. Teşekkürler anne."

Gülümsedi. "Ne istiyorsan bana mesaj at."

"Tamam." Çıkmadan önce ona son bir kez sarıldım.

Bungalovun kapısı arkasından kapandığında Liam'ın göğsüne yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Kulakların hâlâ çalışıyor mu?"

"Zar zor."

Gülümse

dim.

Beni biraz daha yaklaştırdı. "Cadı stereotipleri konusunda şaka yapmıyormuşsun. Annemden hayal edebileceğimden çok daha farklı."

"Her gün bütün gün konuşmaktan ve gülmekten mutlu olurdu," diye kabul ettim. "İksir yapmaya devam edecek, ama bunu yapmak için gerçekten sosyal bir yer bulmak isteyecek ki etrafta başka cadılar olmadan delirmesin."

"Ona bir restoranın yakınında çalışabileceği bir yer bulabilirim." "Bu iyi olur."

Liam şakağımı öptü. "O videoyu izledikten sonra... Sanırım ateşim bittiğinde bir kısmı damarlarında kalmış olmalı. İyi olmana çok sevindim."

"Ben de. Eşimi aldıktan hemen sonra ölmek berbat olurdu."

"Bağımızı mühürlediğimizde de böyle mi oldu Clove? *Beni sahiplendin* mi?"

"Mmhm." Göğsündeki gümbürtüyle dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Kahretsin, şanslıyım."

"Evet." Gözlerimi kapattım. "Tesiste başka cadı olmadığından emin misin?"

"Olumlu. Birçoğunu yaktım. Muhtemelen yeniden toparlanıyorlar." Haklı olma ihtimali yüksekti.

"Defterimin nerede olduğunu biliyor musun?" Kontrol ettim.

Liam masanın üzerine eğildi ve hem grimoire'ımı hem de onun üzerinde beyin fırtınası için kullandığım defteri aldı.

Onları orada fark etmemiştim ama belli ki onlara ihtiyacım olacağını anlamıştı.

Artık tesisi koruyan tek büyü benimki olacağına göre çok daha fazla rune fikri bulmam gerekecekti ama üstesinden gelebilirdim.

Muhtemelen. En

azından umarım.

Ve hey, üstesinden gelemesem bile, bununla eğlenmeye çalışırdım.

Grimoire'u açıp ilk birkaç sayfayı çevirirken Liam, "Annemin büyüleriyle ilgili bilgilerin olduğu sayfaları yırtıp atabilir ve yeni bir başlangıç yapabilirsin," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun? En iyilerden öğrenmek konusunda şaka yapmıyordum. Onun koğuşları efsanevi de olabilir. Kendi koruyucu büyümü yapmak için onlardan alacağım bilgilere ihtiyacım olacak."

"Oldukça inanılmaz biriydi," diye itiraf etti.

"Keşke onunla tanışma şansım olsaydı."

"Ben de öyle. Gerçi onun sessizliği seni tuhaflştırırdı gibi bir his var içimde."

Gülümsedim. "Hayır, anlarım. Büyücü cadıların huzura ihtiyacı vardır. Ateşin olmasa sen de onlardan biri olurdun." Yan tarafını şakacı bir şekilde dürttüm.

"Muhtemelen. Yine de daha fazla huzurla uğraşmaktansa beni kırmanı tercih ederim." Kalçamı gıdıkladı, ben ondan uzaklaşırken beni güldürdü.

"Barış eskiyor."

"Öyle."

Bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerini yumuşak buldum. Gülümseliyordu ama mutluydu. Bunu açıkça görebilmek için onunla yeterince zaman geçirmiştım. "Ne olursa olsun, ben de sen olduğun için mutluyum Liam. Ve seni seviyorum."

Duygular gözlerinden taşıyordu. "Bu çok değerli." Dudaklarını dudaklarıma indirdi ve beni öptü.

Öpücüğün şiddetlenmesine izin vermek yerine geri çekildi ve alnımı da öptü. "Ne tür bir rune ile başlayacaksın?"

Grimoire'umdaki boş bir sayfaya döndüm ve kalemimi aldım. "Basit bir tane. Tüm adayı etkileyecek kadar büyük herhangi bir rün, şu anda eksik olan bir sürü enerjiye mal olacak. Karmaşık rünler daha fazlasını gerektirir."

Her cadının öğrendiği ilk tılsımlardan birini oluşturan basit kemerleri ve çizgileri çizdim.

Dur.

Liam yakından inceleyerek, "Bu kuledeki kapımızın üzerine koyduğın rünle aynı," dedi. "Nedir bu?"

"Bir komut. Uyguladığın her şeyi olduğu yerde durdurur. Bunu bir kapıyı kilitlemek için kullanabilirsin... ya da bir baloncuk büyüsünün içinden birinin gelmesini engellemek için. Ve tabii ki başka şeyler için de. Ama ben bunun için kullanıyorum."

"Yani içeri girmeye çalışan herkes duvara mı çarpacak?"

"Evet. Önümüzdeki birkaç gün içinde rune'u ayarlayacağım ve yeni biri buraya geldiğinde tam olarak ne olmasını istediğimizi anladıkça elbette başkalarını da ekleyeceğim. Daha karmaşık bir şey yapacak gücüm kalmadı."

Liam, "Cadıları dışarıda tutacaksa, önemli olan tek şey bu," diye kabul etti.

"Annemle buluşmaya gittiğinde ne oldu?" diye sordum. "Bana anlattığını sanmıyorum."

Bana hızlı bir özet geçti. Kendisine saldıran cadıları öldürdüğü için özür dilemeyi teklif ettiyse de ona kendini kötü hissetmemesini söyledim.

Bunu hak etmişlerdi.

Kelimenin tam anlamıyla beni öldürmeye çalışmışlardı ve bir anka kuşuna saldırdıklarında ölümün büyük bir olasılık olduğunu fark etmiş olmalıydılar.

Liam açıklamasını bitirdikten sonra ona daha önce çizdiğim rün fikirlerini gösterdim. Onları daha önce görmüştü ama şimdi ada için gerekli korumayı tartıştığımız için her şey daha önemliydi.

Böylece, hiçbir şeye karar vermeden fikirlerim üzerinde çalıştık.

Annem elinde kahve ve yemekle geri döndüğünde -ve bana en azından biriyle sohbet etmek için bir süre harcadığını söyleyen bir gülümsemeyle- hepimiz yemek yerken konuştuk.

Annem her zaman garip konuşmalar yapmayacak kadar arkadaş canlısıydı, bu yüzden iyi vakit geçirdik.

Cadılar Meclisi'ndeki kariyerini öğrendikten sonra Villins'in arkadaşlarının kahve dükkânlarını işletmesine ve iksirlerini orada satmasına izin vermeyi teklif ettiklerini heyecanla anlattı. Fikirler hakkında konuşacaklardı ama Kahve & Şekerleme & İksir adını vermeyi düşünüyorlardı ki buna bayıldım.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Doğaüstü Tatil Köyü'nde kendi yerini oluşturmaya başlamış olması beni hiç şaşırtmadı. Annem kendine has neşeli ve arkadaş canlısı tarzıyla tam bir baş belasıydı.

Kafein enerjime biraz yardımcı oldu ve yemeğimizi bitirdiğimizde annem kulede kendisine verilen odaya gitmeden önce bana son bir kez sarıldı.

Baloncuk büyüme geri döndüm.

Benim olduğunu düşünmek garipti ama öyleydi.

Her zaman rol yapmak zorunda kaldığım kadar zayıf değildim ve şimdi tesise gelen herhangi bir cadı bunu görecekti.

KOŞU SAATLER SÜRDÜ ama sonunda rahatlamış bir halde koltuk minderlerine yığıldığımda kendimi inanılmaz hissettim.

Tatil köyü tekrar güvendeydi.

Ve ben tamamen bitkin düşmüştüm.

Liam beni kucağına aldı ve tüm ağırlığımlı ona verdim.

" alışıp çalışmadığını kontrol edecek birini bulabilir misin?" Mırıldandım.

"İnsanların bizim tarafımızdan gitmesini de engellemeli."

"Elbette."

Harvey'i hızlıca aradı.

Harv ve Bailey kabarcık büyümün kenarına doğru ilerlerken ben Liam'ın göğsüne yaslanmış uyukluyordum.

Liam ayağa kalkarken beni koltuktan kaldırdığında uyandım.

"Büyü işe yarıyor mu?" diye sordum.

"M kemm l. Ge emediler. Harv'ın etkileyip etkileyemeyeceğini görmek için birkaç kez çarpmasını istedim ama hiç kıpırdamadı."

Biraz daha rahatlayınca i  geçirdim.

"Güzel." Ve hemen tekrar uykuya

daldım.

Sonraki birkaç hafta bulanık geçti.

Liam ve ben tesisin ana koğuşlarını oluşturan rünlere odaklandık. Çok fazla iş vardı ama hoşuma gidiyordu.

Ekstra koruma için birkaç ikincil grup da yapmaya karar verdim. Ama bunu yapmam için aylar, hatta yıllar geçmesi gerekecekti.

Nihayetinde tesis zaten yeterince güvenliydi ve zamanımın tamamını sihir üzerinde çalışarak geçirmeme gerek yoktu.

Sadece çoğunu.

Villin kardeşler ve arkadaşları adada misafir olarak kaldılar, çünkü artık bir güvenlik ekibine ihtiyaç yoktu. Liam ve iblisler onları tehdit ettikten sonra cadılardan çıt çıkmamıştı.

Her sabahı annemle Coffee & Toffee & Potions'da şekerli kafein eşliğinde sohbet ederek geçiriyordum. Ve her akşam Liam'la verandada güneşin okyanus üzerinden batışını izleyerek. Genellikle meyveli içeceklerle. Onlara karşı bir yakınlık geliştiriordum ve Liam da bana katılmaktan mutluluk duyuyordu.

Şekeri fark ettiğinden daha çok sevdiğini biliyordum. Herkes severdi.

Bağımlılıkların en sağlıklısı değil ama daha kötüsü de olabilirdi. Bir *sürü şeker vardı*.

Ne de olsa doğaüstü canlıları etkileyen bazı tehlikeli ilaçlar vardı.

HAFTALAR AYLARA DÖNÜŞTÜ ve sonunda ana rün setini bitirdim.

"Annen nasıl?" Liam beni kaldırımdan sahile doğru sürüklerken sordu.

"Bildiğin gibi geliyor." Aynı

fikirdeymiş gibi bir ses çıkardı.

Annem birkaç hafta önce bana tatil köyünde diğer doğaüstü varlıklarla birlikte yaşamamanın cadılar meclisiyle birlikte yaşamaktan çok daha eğlenceli olduğunu itiraf etmişti. Hayatından vazgeçmesinden endişe ediyordum, o yüzden bunu duymak beni rahatlatmıştı.

"Şimdi tek yapmamız gereken seni de oraya götürmek," dedi Liam.

Ona şaşkın bir bakış fırlattım. "Ne demek istiyorsun? Tamamen geliyorum. Koğuşlarımı gördün mü? Muhteşemler, Liam. Ve sonunda ilk ikincil set için planlar yapıyorum, yani-"

"Şu anda ikinci koğuşlara ihtiyacımız yok Clove. Rahatlamalısın."

"Az önce yerleşik işkoluğimizin sana rahatlamayı söylediğini mi duydum?" Bailey seslendi. Onları beklemek için durduk ve o ve Harv bize kolayca yetiştiler. Bacakları benimkinden daha uzundu.

El ele tutuşuyorlardı ve eş bağlarını mühürlediklerinden beri birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Onları suçlamadım. Aralarındaki bağı çok uzun süre saklamışlardı ve barışmak için zaman kaybetmişlerdi.

"Sen yaptın," dedim. "Deliriyor, değil mi?"

Liam, "Evet, eşimin yavaşlamasını ve hayattan biraz daha zevk almasını istediğim için aklımı kaçırdım," dedi.

Bailey
gözlerini
kırpıttı.

Harv da öyle
yaptı.

Ona gözlerimi devirmekle yetindim. "Hayattan yeterince zevk alıyorum." "Az önce şaka mı yaptı?"

Bailey sordu.

Harv, "Sanırım az önce alaycı bir ifade kullandı," dedi.

"Çimdikle beni." Çimdikledi.

Sonra bana baktı. "Liam ne zamandan beri şaka yapıyor?" Omuz silktim. "Benden beri."

Bailey tekrar gözlerini kırıştırdı. "Lanet olsun."

"Eğer daha önce kadere inanmadıysan..." Harv arkadaşının kolunu dürterek sözünü kesti.

"Şaka yapmıyorum," diye onayladı.

"Sörf yapmaya gidiyoruz," dedi Liam. "Hoşuna gitse de gitmese de."

Bununla birlikte beni omzuna attı ve sahile doğru taşıdı. "Sörfte berbatım!" İtiraz ettim.

"Koğuşlar gelmeden önceki dersimizde ilerleme kaydediyordun."

"Zar zor."

"Sana öğreteceğim. Eğlenceli olacak." "Söz mü?" Kontrol ettim.

"Evet, Clove." Kıçımı sıktı. "Sörfte çok iyi olman için birkaç hafta harcadıktan sonra, ikincil koğuşları tekrar düşünmene izin vereceğim."

"İzin verecek misin?" Ben de karşılık verdim.

"Evet." Patronluk taslamıyormuş gibi davranmaya zahmet etmedi. Ben de hoşuma gitmiyormuş gibi davranmaya zahmet etmedim.

İkimiz de onun kontrolü ele almasıyla ilgili bir sorunum olmadığını biliyorduk.

"Gökyüzü kardeşlere, ihtiyaç duyduklarında arkadaşları olmadan uçabilmeleri için onlara kolye yapacağımı söyledim. Bunlar üzerinde çalışmama izin var mı?" diye sordum.

"Hayır. Ejderhalar bekleyebilir."

"Sen bir pisliksin," dedim iç çekerek.

Aslında hayal kırıklığına uğramamıştım.

Evet, çalışmak istiyordum ama onun nereden geldiğini biliyordum. Sörf yapmak istemesem de hayattan zevk almak istiyordum.

"Olmadığımı hiç söylemedim." Kıcıımı tekrar sıktı. "Sörf yapmayı seveceksin."

"Etrafımda daireler çizerek sörf yapacaksın."

"Eğer bir kelpie olsaydım. Benim sihrim o şekilde

çalışmıyor." "Lafın gelişi söyledim."

"Seni fazla zorlamayacağım."

Tekrar, daha dramatik bir şekilde iç çektim ve o da kıcıma bir şaplak attı. Buna gülmekten kendimi alamadım.

Liam'la ikinci sörf dersim şaşırtıcı derecede iyi geçti. Sudan çıktığımızda hâlâ berbat durumdaydım ama umurumda değildi.

Tüm o düşmeler, çırpınmalar ve yüzmeler iyi anlamda yorucuydu. Sihrim yüzünden ne kadar yorulduğumu fark etmemiştim ve bir kez olsun fiziksel aktivite ve güneş ışığıyla kendimi yıpratmak iyi hissettirdi.

"Güneş yanıgım çok kötü olacak," diye güldüm, Liam'la birlikte sahilde yürüyüp bungalova doğru ilerlerken kendimi yirmi kilo hafiflemiş hissediyordum.

"Ben daha iyi ovarım."

Ben homurdandım, o da bana küçük bir sırtış fırlattı.

"Doğaüstü canlıların cilt kanserine yakalanmaması çok iyi bir şey," dedim. "Ve hızlı iyileştigimizi. Bazıları gibi günlerce yandığını hayal edebiliyor musun?"

"İnsanlar mı?"

"Hayır. Kulağa korkunç geliyor."

Ben de aynı fikirde olduğumu belirten bir ses çıkardım.

Liam bungalovun kapısını açtı ve içeri girmeden önce ayaklarımıza hortumla su sıktık.

"Duştan sonra krep yapacağım," dedi ve kapıyı arkamızdan kilitleti. "Ben yaparım. Sen izleyebilirsin."

Banyoya ulaştık ve Liam duşu açtı. İkimiz de hâlâ mayolarımızı giyiyorduk ve kesinlikle kumluyduk. "Neredeyse benim aşçılık becerilerime inanmıyormuşsun gibi geliyor, Clove."

"Öyle bir şey demedim... ama inanmıyorum."

Liam beni kalçalarımın altına sürüklerken duş kapısını kapatmaya zahmet etmedi. Boğazımı ısıtırıp öperken güldüm, çıplak göğsüyle yanlarımı gıcıklayıp sırtımı okşadı.

"Geri çekil," diye uyardı, sesi gür ama şakacıydı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni yaparım." Kalın, sıcak bir eliyle merkezimi kavradı, avucunun tabanını yavaşça klitorisime sürttü.

"Denediğini görmek isterim," diye nefes aldım.

Beni yavaşça duşun duvarına doğru götürürken klitorisime daha sert bastırdı ve önümü serin karoya sabitledi. Serbest eliyle bikini üstümün arkasındaki çift düğümü çözerek göğüslerimi serbest bıraktı.

Kumaşı başımın üzerinden çektiirmeden önce avuç içi onları sıyırdı, hala mayomun altından klitorisimi yavaş ve sert bir şekilde çalıştırıyordu.

"Ne bekliyorsun?" Yanağımı fayansa bastırarak sordum. "Onu geri alman gerekiyordu."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Steam."

"O zaman sanırım sonsuza kadar böyle kalacağız." Boğazımı tekrar ısırdı ve ürperdim.

Klitorisimi okşamasına ve sertleşen meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlamasına karşılık olarak bedenim sarsıldı.

Elbette bunu geri alamazdım. Bu

oyunun sonunu getirirdi.

Ve ben bir son istesem de... belki de henüz bitmemişti.

Kıçımı geriye doğru ittim ve ereksiyonuna yaslandığımda hırlayan o oldu. Bu hareket bana arkamı dönmem için yeterli alanı kazandırdı ve onu elini göbeğimden çekmeye zorladı.

Dizlerimin üzerine çökerek sörf şortunu hızla çözdüm ve devasa kalçalarından aşağı çektim.

Tabanını elime alıp ağzımı sikinin başından bir nefes uzakta bıraktığımda ateşli gözlerle bana baktı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Bana

haklı olduğumu söyle." "Haklısın."

"Hangi konuda haklıyım?"

"Yemek yapma konusunda berbatım." Elini karışık saçlarımın arasına soktu ve ağzımı yaklaştırdı. "Sen kazandın."

"Ne kazandım?"

"Ne istersen, Clove."

"Hmm." "Bu gece güneş batarken seni verandamızda istiyorum" demeden önce düşünüyormuş gibi yaptım. Kanepede, battaniyenin altında çıplak."

Gözleri parladı. "Seni bir kumaş parçasından başka bir şey saklamadan becermemi mi istiyorsun?"

"Evet." Dudağım sikinin başına değdi ve sertçe sarsıldı.

"Anlaştık." Başımı hafifçe yaklaştırdı ve dudaklarımı ereksiyonunun etrafına sardım. Bu hareket beni ateşlendiren şiddetli bir hırıltıya neden oldu. "Elini klitorisine koy ve beni emerken kendini boşalt."

İnledim, parmaklarımı kalçalarımın arasına kaydardım ve yavaşça sikişin üzerinde sallanırken kendimi çalıştırdım, her hareketle onu daha derine götürdüm.

İkimiz de kontrolümüzü kaybedene kadar birlikte inledik ve nefes nefese kaldık. Zevkinin tadı ağızıma doldu ve bu benim doruk noktamı çok daha yoğun hale getirdi.

Ben uzaklaşırken başımı okşadı, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. "Bu konuda çok iyisin," diye gürledi.

"Sanırım bana çok iyi öğrettin."

Ayağa kalkmama yardım edip beni göğsüne çekerken keskin bir kahkaha attı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Beni öptü, dilimin üzerinde bıraktığı tuzu umursamadan. Onu kendime yakın tuttum ama nefesimi tutabilmek için öpüşmeyi çabucak bitirmek zorunda kaldım.

Liam ikimizi de çabucak temizledi ve dışarı çıkıp kurulandığımızda neden acele ettiğini anladım.

Güneş batıyordu ve ben ona evlenme teklif etmiştim.

Gömlüklerinden birini başıma geçirdim, saçlarım ıslak ve karışık bir halde omuzlarıma ve göğüslerime dökülüyordu.

Beni hafifçe arka kapıya doğru itmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bir battaniye getireyim ve içkilerimizi hazırlayayım. Beni kanepede bekle."

"Peki efendim."

Kıçıma bir şaplak attı ve ben de bungalovun içinden geçerken güldüm.

Dışarıdaki gün batımı, okyanusun yüzeyine yansıyan parlak turuncular, kırmızılar ve pembelerden oluşan bir şaheserdi. Arkama yaslanıp adanın güzelliğini seyrederken ayaklarım kanepenin kenarından sarkıyordu.

Supernatural Resort'tan güvenli bir şekilde ayrılamazdım, ama dürüst olmak gerekirse? Bunu hiç istemiyordum.

Ada muhteşemdi. Yemekler harikaydı. İnsanlar biraz sertti ama birbirimize saygı duyuyorduk ve hayattakiler beni aralarına kabul etmişti. Sevdiğim insanlar da oradaydı.

Ve kendi verandamda, yanımda oturan eşimle bu kadar güzel bir gün batımını izlemeyi nasıl yenebilirdim?

Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hayal bile edemezdim.

Liam evden bol bir şortla, bir elinde battaniye, diğerinde iki uzun, ince bardakla çıktı. O otururken ben içecekleri aldım ve şortunu battaniyenin altına bıraktığında sırtışıma gizlemek için dudagımı ısırdım.

Çıplak kalır kalmaz beni kucağına çekti ve omzumu hafifçe öperken göğsüne yaslandım.

"Gömleğimin içinde çok güzel görünüyorsun Clove. Ve kendini daha da iyi hissediyorsun." "Seni bundan daha da iyi hissettirebilirim," diye mırıldandım.

Liam beni daha da kucağına çekti, eli battaniyenin altındaki göbeğimi buldu. Parmakları klitorisime dokundu ve başımı omzuna yaslayıp sessiz kalmak için dudagımı ısırdım.

"Şimdiden sırılsıklam oldun, ha?" diye mırıldandı kulağıma karşı. "Ereksiyonunu kıcımda hissetmek bana bunu yapma eğiliminde."

Klitorisimi yavaşça okşadı. "Eğer biri geçerse, hava hakkında bir şeyler söyle."

Eğer biri geçerse, muhtemelen tam olarak ne yaptığımızın kokusunu alırdı. Ama yanımdan birinin geçmesi nadiren olurdu ve geçseler bile muhtemelen bir koku alırlar ve yaklaşmak yerine diğer yöne dönerlerdi.

Bunları belirtmek yerine "Tamam," dedim.

Parmağını klitorisimin etrafında gezdirirken dudakları önce boğazımın kenarına, sonra omzuma dokundu. "Bu gece seni yavaşça becereceğim, Clove. Gün batımının geri kalanı boyunca. Ben seni delirtirken sen gökyüzündeki ateşi izleyebilirsin."

Bir iniltiyi zorlukla

bastırdım. Bana

dokunmaya devam etti.

Beni okşadı.

Ta ki ben zevkten dört köşe olana kadar ve parmakları tamamen durana kadar.

"Liam," diye itiraz ettim.

"Seninle ilgileneceğimi biliyorsun." Boğazımı hafifçe emdi. Boştaki eli gömleğimin altına girdi ve göğüslerimi sıyırdı. Parmaklarıyla meme uçlarımı okşadı ve kalp atışlarım hızlandı.

"Lütfen," diye nefes aldım.

"Bana yalvarma, dostum."

Klitorisimi hafifçe çimdiklediğinde yumuşak bir küfür

savurdum. O haklıydı.

Ona

yalvarmadım.

Biz eşittik.

Bacağımı diğer uyluğunun üzerine kaldırdım, oturmadan önce onu istediğim yere hizaladım.

Yavaşça.

Battaniye gerekli bir rahatsızlıktı, bu yüzden onu içime alırken yerinde tuttum.

Kucağına tamamen oturduğumda yumuşak bir inilti çıktı içimden, kığım kalçalarında, sırtım göğsündeydi.

"Sessiz ol Clove." Liam'ın sesi kulağımda kısıktı. "Sen bana aitsin."

"Sen de bana aitsin."

Göğsü gümbürdedi ve kalçamı kavradı. "Bu doğru."

Beni yukarı kaldırıp tekrar aşağı çekerek daha da derine götürürken nefesimin kesilmesini engellemek için çenemi sıktım.

Biraz öne düştüğümde ellerim kalçalarına gitti ve dizlerimi kanepenin minderlerine dayanacak şekilde kaldırdı, böylece oturmak yerine onun üzerinde diz çöküyordum.

Liam beni tekrar kaldırdı ve daha sert bir şekilde

aşağı çekti. Neredeyse zevkten haykıracaktım.

Aniden durdu, elleri vücudumda donup kalmıştı. "Sen

ne-" Ben başladım ama o beni susturdu.

Bir çift bungalovumuzun önünden geçti. Önümüzden o kadar uzaktaydılar ki kim olduklarını anlayamadım ama el ele okyanusun kenarında yürürken ellerini selamlamak için kaldırdılar.

Ben de el sallayınca Liam klitorisimi okşadı, çenem daha da

sıkıldı. Dişlerini gıcırdattı. "Sessiz olmalısın Clove."

"Bu konuda boktan olmamı seviyorsun," diye fısıldadım.

"Evet, ama indiğinde yüzünü başka biri görürse, kendimi kaybederim."

"Daha iyisini yaparım." Kıçımı tekrar kaldırıp beni yavaş ve sert bir şekilde sikinin üzerine oturttuğunda küfrü soluk soluğa söyledim.

Dişleri boğazımı sıyırdı.

Tekrar içime girdi ve bedenim onun etrafında sıkıştı. Hareketsiz kaldı ve ben uçurumun kenarından inene kadar öyle kaldı.

"Sen en kötüsüsün," diye

fısıldadım. "Biliyorum."

Hareketi tekrarladı ve ben bir kez daha neredeyse boşalırken bekledi.

"Seni öldüreceğim, Steam."

"Devam et ve dene."

Beni yavaşça

becerdi. Ona

küfrettim.

Tehdit ettim.

Yalvardım.

Sonuncusu için kıcımı tokatladı ve neredeyse beni boşalttığında beni daha uzun süre bekletti. Adam gerçekten yalvarmayı sevmiyordu.

Liam beni tekrar tekrar becerirken gün batımının renkleri önümde bir ateşe dönüştü. Kırmızının son şeridi de kaybolana ve güneş okyanus tarafından tamamen gizlenene kadar boşalmama izin vermeyi reddetti.

Sonunda beni sertçe sikti.

Çığlık atarak boşaldığımda eliyle ağzımı kapattı. Boşalırken çıkardığı hırıltı, aldığım zevkin boğuk sesini bastırdı ve ben daha kendime gelemeden bungalovun içine girmiştik.

Liam beni yatağın çıkıntısına sardı ve bir adım geri çekilerek çekildi.

"Ne yapıyorsun sen?" Çenemi omzuma doğru kaldırıp onu görmeye çalışarak inledim.

"Sana bakıyorum. Bacaklarını daha geniş aç."

İstedğini yaptım ve saf, cinsel bir zevk olan bir tatmin sesi kazandım.

Birlikte salgıladığımız şeylerin yavaşça iç bacaklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyordum, yani bunu görebildiğinden emindim. Diğer her şeyle birlikte. Ondan çaldığım tişört belime kadar sıyrılmıştı, bu yüzden alt yarımın tamamı sergileniyordu.

"Gördüklerini beğendin mi?" Cevabı bildiğim halde sordum.

Bana doğru geri adım attı ve avuçlarını çıplak kıcımanın üzerinde gezdirdi. "Ne kadar beğendiğimi tahmin bile edemezsin."

Ellerinden birini kaldırdı ve bana hafifçe vurdu. Omurgamdan aşağı bir zevk sarsıntısı geçti. "Seninle işim bitmedi, Clove."

"Benimle işin bitmese iyi olur."

Kıcıma tekrar vurdu, biraz daha sert. Acıdan alt tarafım sıkıştı ve onu tekrar içimde hissetmek için y a n ı p tutuştum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Anlamıyorum. Göster bana."

İçime sertçe girerken parmakları kıcıma saplandı. Bu sefer ağırdan almak yoktu.

İstediğini alacak ve bana ihtiyaım olanı sert ve hızlı bir şekilde verecekti.

Ve lanet olsun, her dakikasını sevecektim.

Sadece seksi değil, hayatımızı da.

İhtiyaım olan her şeye ve çok daha fazlasına sahiptim.

epilogue

L AM—A TSOM E P ION T IN GELECEK

"BENİ KOVDURMA," diye tehdit etti dört yaşındaki şımarık esmer, avuçlarını bana doğru çevirerek.

"Sen asla-aghhh." Alevleri üzerimde parlarken acı çekiyormuş gibi yaptım ve acı çekiyormuşum gibi kuma yığıldım. Onun ateşi benimkinden birkaç derece daha soğuktu ama bunu ona asla söylemeyecektim. "Beni öldürdün," diye homurdandım. "Annene onu sevdiğimi söyle."

"Asla!" Bana başka bir alev patlamasıyla vurdu ve ben gözlerimi kapatıp gevşedim.

"Onu yakaladım, anne!" Emma haykırdı ve birkaç adım öteye koşarken küçük ayaklarının kuma vurduğunu duydum.

"İyi işti, Em." Sage küçük kızıma beşlik çaktı.

"Çak bir beşlik Hudson!" Emma, Sage'in kocaman karnına hafifçe çaktı ve o çakmadan hemen önce alevlerini söndürdü. Sage yanmazdı ama Emma'ya mümkün olan en erken zamanda sihrini kontrol etmeyi öğretmiştik.

"Tekrar buraya gelmesine kaç gün var?" Emma geri çekilip birkaç dakika önce yıktığı kumdan kalenin yanına oturarak kontrol etti. Gün bitmeden önce onu bir düzine kez daha yeniden inşa edecektik.

"Doğumuna dört gün var ama her an gelebilir," dedi Sage'in evlatlık kız kardeşi Mia kitabının arkasından. Sage'inkinin yanındaki sandalyede oturuyordu.

Mia, Villin kardeşlerle birlikte on beş yıl kadar önce kuzeydeki bir cadı meclisinden, meclisin içindeki cadılardan birinin ihbarı üzerine kurtardığımız bir kan cadısıydı. Sage'in annesi yetiştirecek başka bir kızı olduğu için çok heyecanlanmıştı ve Mia tatil köyüne geldiğinden beri çok başarılı olmuştu.

"Umarım bugün gelir," dedi Emma iç çekerek.

Sage, Emma'nın saçını karıştırdı ve Emma yüzünü buruşturarak onun elini itti.

Sage'in yanındaki sandalyeye oturdum ve bir elimi onun karnına koydum.

İkimiz de ailemize bir çocuk daha getirmeye tam olarak hazır değildik ama heyecanlıydık. Emma'yı çok seviyorduk ve onun için her şeyi hazır hale getirmek için elimizden geleni yapmıştık.

Sage'in karnı gerildi ve ona şaşkın bir bakış attım. Yüzünü buruşturdu. "Kasılmaların mı var?"

"Belki."

Gözlerimi ona diktim.

"Tamam, evet. Ama hâlâ beş dakika arayla geliyorlar, o yüzden henüz endişelenmeme gerek yok."

Kalçasından telefonunu aldım ve doktorumuza neler olduğunu bildiren hızlı bir mesaj gönderdim.

"Muhtemelen duracaklar," diye ısrar etti Sage.

"Clove," dedim kısık bir sesle, telefonunu tekrar bacağına koyarken bakışlarıyla buluştum. "Yakında gelecek ve her şey yoluna girecek."

"Bundan emin değilsin," diye fısıldadı. "Elbette biliyorum. Ben senin eşimim."

"Bu seni her şeyi bilen biri yapmaz."

"Kimse her şeyi bilemez. Sadece bazen kadere güvenmen gerekir. Benim seni kendime eş yaptığım zaman yaptığım gibi."

Sage homurdandı, yapacağını bildiğim gibi. "Takip ettiğin şey kader değildi, Steam."

Ne ima ettiğini anlamam için sikime bakmasına gerek yoktu. "Kader birçok şekilde konuşur."

"Elbette öyle." Sage yüzünü buruşturdu.

Onun elini tuttum. "Şimdi, bugün bir bebeğimiz olacak mı?" "Sanırım öyle," diye itiraf etti.

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Sabırsızlanıyorum."

Eşimi -tüm dünyamı- öptüm ve kızımızı inşa ettiği kumdan kaleden uzaklaştırdım.

Gezegendeki en şanslı herif bendim.

afterthoughts

Cadılar hakkında okumaktan her zaman nefret etmişimdir. Gençken bile, kurtadamlar benim takıntımdı. Vampirler iyi bir yedekti ve ejderhalar da havalıydı.

Ama cadılar?

Hayranı değildim.

Bu dünyada yazdığım ilk birkaç seride (Deceit & Devotion, Wildwood, Mate Mountain) onlardan bu kadar nefret ettirdiğimde bunun komik olduğunu düşünmüştüm.

Ama sonra düşünmeye başladım... İnsanlar cadılardan neden bu kadar nefret ediyor?

Ne yaptılar ya da yapmadılar?

Tüm o rastgele doğaüstü varlıklar arasında onları bu kadar kötü yapan neydi?

Ve böylece, bu hikayenin fikri doğdu.

Yavaş yavaş.

Kesinlikle yavaş bir doğumdu.

Şimdi yine aptalca şakalar yapıyorum, ama sorun değil. Bana aldırmayın. Her neyse, yavaş doğum benim için gerçek bir mücadele oldu (sanırım bu durumda anne benim?), çünkü her zaman nasıl hissettiğimi hatırlayın

Cadılar mı?

Hayranı değilim. Hem de hiç. Hiçbir sebep yokken.

Ama aynı zamanda, bunlar için yaptığım hikayeyi seviyorum ve bence aklımdaki soruları oldukça iyi yanıtlıyor. Sevmediğiniz bir kavramı alıp farklı bir perspektiften görmeye çalışmak için kesinlikle söylenecek bir şey var.

Kolay olmadı ama kendim ve yazmak hakkında daha fazla şey öğrendiğimi hissediyorum, bu da her zaman bir kazançtır. Umarım sizi de eğlendirmiştir!

Yani, tüm bunları söylemek gerekirse, bu kitabı yazmak benim için garip bir karardı ama ortaya çıkan sonuçtan gerçekten mutluyum ve umarım siz de mutlusunuzdur.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Bir dahaki sefere kadar ve tüm sevgilerimle, Lola Glass <3

Not: Belki de yerleşik (ziyaretçi) kelpie ve kitsune için kitaplar yazacağım. Belki de yazmam. Bunu sadece zaman gösterecek. Eğer beynim bir program dahilinde hikayeler anlatmayı kabul etseydi, onları kesinlikle kitaplara koyardım. Ama ne yazık ki, söz konusu beyin kararsız.

Kurtadamlar söz konusu olduğunda bile.

stay in touch

Lola'nın yeni bültenlerini almak istiyorsanız (spam yok!) bu bağlantıyı kullanın:

[LINK](#)

Ya da onu bulun:

[FACEBOOK](#)

[TIKTOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[PINTEREST](#)

[GOODREADS](#)

also by lola glass

Lola'nın hangi serilerinin aynı dünyalarda geçtiğine dair bir rehber için web sitesine göz atın! <https://www.authorlolaglass.com/where-do-i-start>

Gerçek Bağımsızlar:

Aşkta Her Şey Yolunda ve
Deniz Kralının Sihirli Gelini

Bağılantılı Bağımsız Seri: Ayın

Altında İşaretlenmiş Kralla

Çiftleşmiş

Cub Lake Romanları

Çiftleşen Eşin Hayatta

Kalması Mountain

Wildwood

Aldatma ve Bağlılık

Kurt Tarafından

Sahiplenilen Yasak

Eşler Vahşi Av

Felaketin Kralları

Gecenin Laneti

Outcast Paketi

Feral Paketi

Eş Avı

Seri:

Yanan Krallık Fae Kralına

Kurban Edilmiş Şekil

Değiştiren Kraliçe

Kurtboğan

Şekil

Değiştiren

Şehir

Doğaüstü Yeraltı Dünyası

Canavarların Ayı
Reddedilen Eş Sığınağı

about the author

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşk tutkusu olan bir kitap aşığıdır. Özellikle de şımarık kadınlar ve kocaman, büyülü erkekler arasındaki aşka;) Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda kocası ve iki küçük oğluyla takılıyor ya da muhtemelen yememesi gereken (ama yiyeceği) şekerli bir şeyler pişiriyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

